

IANNIS MARIS

moartea lui timoteos konstas

IANNIS MARIS

Moartea lui Timoteos Konstas

În româneşte de Antiţa Augustopoulos-Jucan

Editura Univers
Bucureşti – 1980

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI 5
1 6
2 20
3 29
4 43
5 51
6 61
7 76
8 83
9 97
10 103
11 115
12 129
13 146
14 155
CARTEA A DOUA 159
1 160
2 172
3 192
4 204
5 215
6 229
7 237
8 251
9 266
10 273

11_____277
12_____284
13_____294
14_____299
15_____309

CARTEA ÎNTÂI

1

Totul a pornit de la o convorbire telefonică. O convorbire stranie, la zece noaptea, două ore după sosirea mea la Atena.

— Domnul Nikodemos?

— Chiar el.

— Bine-aţi venit.

— Cine-i la aparat?

— N-are importanţă. Să spunem... un prieten.

Nu numai convorbirea era stranie, ci şi vocea. O voce care parcă venea de departe şi în acelaşi timp de aproape. Răguşită, dar clară. N-aş fi putut să spun exact dacă era voce de bărbat sau de femeie. Şi mai exista în acel glas şi o nuanţă de ironie.

— Aţi călătorit bine?

— Foarte...

— Deci v-aţi distrat.

Pentru o clipă m-am gândit să pun receptorul jos. Persoana respectivă – bărbat sau femeie – îşi bătea joc de mine. Până la urmă însă, curiozitatea a învins. Cine era şi de unde ştia că mă aflam în Atena?

— Destul, am spus.

— Bravo. Aveţi nevoie de puţină relaxare, ţinând cont de cele ce vă aşteaptă aici.

— Ce mă aşteaptă?

La celălalt capăt al firului s-a auzit un râs uşor, la fel de ciudat ca şi vocea, înăbuşit, plin de răutate, prefăcut.

— Serios, nu vă-nchipuiţi?
— Nu-mi închipui nimic.
— V-aţi văzut scumpele rude?
— N-am văzut pe nimeni. De ce mi-aţi telefonat?
— Din interes.
Vocea a devenit sarcastică.
— Vă interesează persoana mea?
— Mult.
Era o voce feminină, care se străduia să pară neutră. Şi, fără îndoială, telefona din apropiere. Poate chiar din hotelul unde trăsesem.
— Motivul?
— Mila.
De ce continuam convorbirea? Simplă curiozitate, distracţie sau o oarecare presimţire?
— Credeţi că sunt un om demn de milă?
— Fireşte. Cui nu i-ar fi milă de cineva pe care-l aşteaptă moartea?
Am râs.
— Eu sunt acel „cineva pe care-l aşteaptă moartea”?
— Exact.
— Ce fel de moarte?
— Bineînţeles, nu una naturală.
Am încercat să dau glasului meu un ton cât mai vesel.
— Nu cumva e vorba să fiu asasinat?
— Aţi ghicit.
— Foarte interesant. Şi de ce mi-o spuneţi?
— Ca să vă previn.
— Aşa, anonim?
— Din păcate, nu pot face altfel. Desigur, nu credeţi ceea ce vă spun...
— Nicio iotă. Speraţi contrariul?

— Acum nu. Curând veţi începe să-mi daţi crezare. Complimente scumpelor dumneavoastră rude. Chiar aşa, cum de n-au venit să vă întâmpine?

— N-am anunţat că sosesc.

Râsul antipatic se făcu din nou auzit. De data asta, eram sigur că vocea aparţine unei femei.

— De ce râdeţi?

— Sunteţi naiv. Toţi ştiu că aţi venit. Noapte bună. Straniul meu interlocutor puse capăt convorbirii. Am chemat de îndată centrala hotelului.

— Cine mi-a telefonat mai înainte? am întrebat.

— Un moment.

Glasul telefonistei era proaspăt, plăcut, precum glasul unei crainice. Exact opusul celui pe care-l auzisem câteva secunde în urmă.

— Alo...

— Da, domnişoară. Aţi găsit?

— Da. Vi s-a telefonat de-aici. Din hotel...

— Din ce cameră?

— Din cabina telefonică.

— Nu cumva ştiţi cine?

— Din păcate, nu.

— Mulţumesc.

Îngândurat, am pus receptorul jos. Firește, ar fi fost ridicol să mă preocupe aiuritul meu interlocutor. Spusese numai lucruri fără noimă. Însă de unde îmi cunoştea numele, cum de ştia de mine, de voiaj, şi de ce pomenise de rudele mele? Prostii, mi-am zis. Desigur, e vorba de vreun cunoscut care m-a văzut intrând în hotel şi-a vrut să-mi facă o farsă. Sau poate vreun client de-al hotelului, ţicnit şi fără treabă, se distrează în felul ăsta. Nu era greu să-mi afle numele şi numărul camerei. Cât despre rude, care dintre noi n-are rude? Sau poate o fi fost un copil, pe care

părinţii l-au lăsat singur în hotel. Da, cum oare de nu mi-a venit mai repede gândul ăsta în minte? Vocea aceasta stranie părea mai degrabă a unui copil. Vreun adolescent pus pe şotii, care se distrează la telefon. Mi-am pus haina pe umeri şi-am coborât în holul hotelului.

Mă aflam în Atena, cândva patria mea, acum însă mă simţeam aici străin, poate puţin derutat. Hotelul semăna întru totul cu orice alt hotel, fie el în Roma, Paris ori Londra. Luxos, cald, şi totuşi străin. Fără să vreau, am aruncat o privire cercetătoare asupra persoanelor ce se aflau în hol. Oare straniul meu interlocutor să fie printre ele? Un domn corpolent, cufundat într-un fotoliu adânc, citea un ziar; o femeie, care fără îndoială era americană, se răstea supărată la un băiat înalt şi slab, de vreo treisprezece-paisprezece ani. Şi, mai departe, alte câteva persoane, cu care m-aş fi putut întâlni în oricare hotel de acelaşi fel din Europa.

Am străbătut holul, îndreptându-mă spre bar. Barmanul avea aerul acela, oarecum familiar, al tuturor celor de meseria lui, indiferent de meridianul unde-şi desfăşoară activitatea. Am comandat ceva de băut.

Din locul unde stăteam, puteam să văd biroul recepţiei şi cele trei cabine telefonice. De-acolo, dintr-una din ele, îmi vorbise, doar cu puţin timp în urmă, ciudatul meu prieten. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte să-l întreb pe barman dacă ştie ceva. Dar m-am oprit la timp. Ar fi fost o prostie, fără doar şi poate, căci cine ştie câţi clienţi nu se vor fi perindat în acest răstimp, folosind cele trei cabine? Barmanul reveni, făcu să lunece paharul spre mine, şi pe dată am

simţit nevoia să vorbesc.

— E destul de frig la Atena pentru un asemenea anotimp, am spus.

Barmanul înhăţă de îndată ocazia ce i se oferi. Se vede că-i plăcea să discute cu clienţii, şi, de altfel, pentru moment, eram singurul pe care trebuia să-l servească.

— În ultimii ani, clima s-a schimbat cu totul... Primăvara e ca iarna.

Îşi coborî glasul, şi-mi zise pe-un ton confidenţial:

— Se spune că din cauza radioactivităţii şi-a experienţelor nucleare. Eu, unul, o cred.

— Poate. Oricum, Atena e de nerecunoscut.

— Aţi lipsit mult timp?

— Aproape cincisprezece ani.

— Ei, atunci sigur c-o găsiţi de nerecunoscut. V-aţi plimbat prin oraş?

— Nu. De la aeroport am venit direct aici.

— E foarte schimbată, într-adevăr. Încă unul?

— Dacă bei şi tu cu mine...

Aveam nevoie de un prieten. În acest loc, în patria mea, mă simţeam acum mai străin decât în oraşele străine în care trăisem în ultimii cincisprezece ani. Dintr-o dată m-am gândit la acele faimoase rude pe care le cunoşteam atât de puţin şi pe care venisem să le întâlnesc. Un nou client sosi la bar.

— Un *whisky,* te rog, spuse.

M-am întors mirat. Vocea asta... La celălalt capăt al tejghelei se aşezase un tânăr de vreo douăzeci-douăzeci şi cinci de ani, cu un pulover de un galben strident, cu eşarfă în jurul gâtului, un pardesiu pe braţ, şi cu părul tuns scurt, pieptănat spre frunte, după moda pariziană. Mişcările, gesturile, vocea lui subţire arătau că aparţine celui de-al „treilea sex”.

Barmanul îl servi făcându-mi cu ochiul.

— Mama s-a arătat pe-aici? întrebă tânărul.

— Nu, domnule Arghiris.

Mă străduiam să nu-mi scape niciun cuvânt. Vocea celor de felul lui – subţire şi puţin prefăcută – nu semăna oare cu vocea de la telefon? Tânărul goli paharul.

— Când ai s-o vezi, spune-i că mă-ntorc târziu.

Sări de pe scaunul înalt al barului fără să plătească şi, cu pardesiul împăturit sub braţ, ca un pachet, se-ndepărtă. Barmanul se apropie de mine dând din cap.

— „Ăştia“ devin tot mai mulţi. Dar ce să facă băiatul? Maică-sa umblă de ici-colo cu tot felul de tineri, iar de taică-su nici nu se ştie unde e. Şi au mulţi bani. Ştiţi cine e?

— De unde să ştiu?

— E fiul lui Stavros Arghiris. Avere, nu glumă...

Oare el să fi fost? Am riscat, întrebând:

— Cu puţin înainte de-a coborî eu, nu cumva tânărul Arghiris a telefonat dintr-una din cabine?

Omul mă privi surprins. Întrebarea era neaşteptată şi nu avea legătură cu cele discutate mai înainte.

— Poftim?

Am repetat întrebarea mai clar.

— Din cabină? Da... cred... De ce?

— Am motivele mele. Încearcă să-ţi aminteşti.

— Cred... dar... nu. Nu sunt sigur. Vedeţi, trec atâţia pe-aici...

Curând am încetat de-a fi singurul client al barului. Au mai venit vreo trei-patru inşi, şi amicul meu ocazional m-a părăsit. Mă întrebam dacă era mai bine să fac o plimbare prin oraş sau să urc în camera mea şi să mă culc, când am simţit că cineva mă priveşte

insistent. Nu ştiu dacă vi s-a întâmplat vreodată să simţiţi că o persoană, pe care n-o vedeţi, vă urmăreşte. M-am întors brusc. Nu greşisem. Un domn gras, între două vârste, aşezat într-un fotoliu, se uita la mine cercetător. Privirile noastre s-au întâlnit şi el îşi plecă ochii fără grabă. Dar oare mă urmărea cu-adevărat sau se uita într-o doară, cum se întâmplă când stai undeva singur şi fără să faci ceva anume? Trebuia să mă stăpânesc. Convorbirea aceea telefonică mă enervase.

Eram gata să-mi părăsesc locul de la bar – cele trei pahare pe care le băusem mă cam înmuiaseră – şi să urc în cameră, când am văzut-o. Nu ştiu dacă era cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnisem în viaţa mea, dar oricum era cea mai elegantă. Coborâse pe scara interioară a hotelului şi străbătea holul cu un mers de prinţesă sau de manechin. Purta pe umeri o blană extrem de scumpă şi era urmată de unul dintre acei monştri mici pe care-i numim „câini de lux”. Mi s-a părut că a aruncat o privire spre mine, dar nu eram sigur. Individul cel gras se ridică s-o întâmpine, şi părăsiră amândoi hotelul. Din locul unde şedeam, i-am putut vedea urcând într-o maşină mare, neagră. Am chemat barmanul ca să-i plătesc.

— Cine era doamna? l-am întrebat. Aceea cu căţeluşul...

Omul zâmbi.

— Frumoasă femeie, nu?

— Foarte. Cine este?

— Nici eu nu ştiu. Stă doar de câteva zile în hotelul nostru şi nu ştim prea multe despre ea. Se numeşte Kondalexis. Irma Kondalexis. Mi se pare că-i din Egipt. Mergeţi la plimbare?

— Nu. Mă duc să mă culc.

Era ora unsprezece când am ajuns în cameră. Mă simţeam obosit şi totuşi nu reuşeam s-adorm. Abia pe la ora unu pleoapele au început să mi se îngreuneze. Şi chiar atunci a sunat telefonul. Am ridicat receptorul, pe jumătate adormit, dar somnul mi-a pierit de îndată ce-am auzit vocea.

— Suferiţi de insomnie?

Era aceeaşi voce stranie, nefirească.

— V-aţi gândit mai serios la cele ce v-am spus?

— Eşti nebun!

— Nu sunt. Pur şi simplu vă previn...

— N-am chef s-aud prostii.

— Nu vă prefaceţi. Acum începeţi să daţi crezare vorbelor mele. Şi când vă veţi întâlni cu scumpele dumneavoastră rude...

— Du-te dracului!

Am trântit furios receptorul, dar apucasem să-i aud râsul neplăcut şi deloc omenesc. Am chemat de îndată centrala hotelului.

— Iar mi s-a telefonat din cabină?

Vocea dulce a telefonistei se auzi calmă:

— Nu, domnule. De data aceasta aţi fost căutat din oraş.

— Mulţumesc.

— Dacă veţi mai fi căutat...

— Să nu daţi legătura. Vreau să dorm.

— Bine, domnule.

Am pus receptorul în furcă. Oare ce urmărea fiinţa asta – bărbat sau femeie – cu „avertismentele” sale? M-am gândit iar la „neutrul” domn Arghiris. Să fi fost el? Numai lui i se potrivea o asemenea voce.

Mâine trebuie să încerc să mă întâlnesc cu faimoasele mele rude...

Ieri seară, când am sosit, Atena nu îmbrăcase cel mai atrăgător veşmânt ca să-şi întâmpine „fiul rătăcitor”. Deasupra Golfului Saronic ne aşteptase o furtună supărătoare, iar la aeroport ne întâmpinase un vânt umed şi pişcător. Însă în dimineaţa asta, Atena a redevenit oraşul pe care îl cunoşteam, iar primăvara ei, cea mai frumoasă primăvară din lume. În zori, m-au trezit razele calde ale unui soare auriu, care se strecurase printre perdele. M-am sculat şi am deschis fereastra: Piaţa Constituţiei era scăldată în lumină, porumbeii alcătuiau un covor vesel, în veşnică mişcare, în faţa Monumentului Soldatului Necunoscut, şi Acropole părea că pluteşte uşor pe cerul albastru al Atenei. Am respirat adânc. Ieri nu-mi dădusem seama, dar astăzi simţeam din toată fiinţa că mă întorsesem într-un oraş iubit care, în ciuda absenţei îndelungate, era al meu... Într-o patrie, cea mai frumoasă patrie din lume. Parcă sosisem la Atena în dimineaţa asta, nu ieri. Oraşul neprimitor din ajun, cu barul, *whisky*-ul, vorbăreţul barman, hotelul luxos dar fără personalitate îmi păreau un vis îndepărtat, străin de clipele de azi.

Fluierând o melodie, am intrat în baie. Şi-acolo, sub apa rece, mi-am amintit de cele două convorbiri telefonice. Acum însă, nu mai contau, mi se păreau neînsemnate şi ridicole. Vreun leneş care n-avea altă treabă şi se ţinea de glume proaste...

Bine dispus şi înviorat de apa proaspătă şi de soarele matinal, am coborât şi-am servit cu poftă micul dejun. La o masă apropiată, Alexandros Arghiris bea un suc de fructe. Acum, în lumina zilei, faţa lui de om tânăr părea şi mai veştedă, părul blond, ca vopsit, iar viciul lui, mai evident. Îşi schimbase puloverul

galben pe care-l purtase ieri cu unul albastru, şi se vedea clar că nu dormise toată noaptea. Abia m-am reţinut să nu-i spun: „Tinere, azi nu mi-ai telefonat”.

A ridicat spre mine ochii lui îmbătrâniţi înainte de vreme. Fără să ştiu de ce, l-am salutat.

Mi-a răspuns mirat, cu o mişcare a capului. Nu i-am mai dat atenţie, am terminat de mâncat, apoi am ieşit din hotel. Portarul, îmbrăcat în uniforma cu fireturi, s-a înclinat dinainte-mi: mi-a părut cordial şi prietenos.

Plecasem cu un scop: trebuia să mă întâlnesc cu avocatul familiei, acesta, de altfel, fiind şi motivul voiajului meu la Atena. Aveam adresa lui şi n-am luat taxiul: biroul, situat pe strada Akademias, nu se afla departe, aşa că această plimbare îmi făcu plăcere.

Eram aşteptat, şi o secretară prezentabilă m-a introdus de îndată în cabinetul particular, cu lambriuri din lemn preţios şi rafturi doldora de cărţi cu legături aurii. Apostolos Melahrinos, avocatul familiei, era aşa cum mi-l aminteam de la ultima noastră întâlnire: ţanţoş, impunător, om de lume. Numai glasul îi devenise mai puţin tunător şi părul mai alb.

— Mă bucur că vă revăd, dragă domnule Nikodemos. Ultima oară când ne-am întâlnit era...

— Puţin după Ocupaţie. În 1946...

— Desigur. A trecut atâta timp. Eu am îmbătrânit, iar dumneavoastră...

— Am început şi eu să-mbătrânesc.

— Atât cât începe să îmbătrânească un bărbat de treizeci şi cinci de ani.

— Treizeci şi şapte. Aţi vrea să intrăm în subiect?

Apostolos Melahrinos şi-a schimbat tonul monden, adoptându-l pe cel profesional:

— După cum v-am scris, răposatul dumneavoastră unchi...

Mi-a repetat povestea pe care-o ştiam. Răposatul meu unchi, un frate de-al mamei, care nu aprobase niciodată căsătoria ei cu tata şi nu pusese niciodată piciorul în casa lor, mă lăsase moştenitorul său.

— Punând şi câteva clauze.

— Vom discuta mai târziu despre aceste clauze, domnule Melahrinos. Acum aş dori să-mi spuneţi câteva lucruri despre unchiul meu. Mi se pare că s-a însurat cu puţin înainte de moarte...

— Un an...

— Cu o femeie...

— Cu douăzeci şi cinci de ani mai tânără. N-aţi cunoscut-o?

— Cum s-o fi cunoscut, doar am lipsit în tot acest răstimp...

— Credeam că în străinătate, în timpul unei călătorii de-a lor...

— Unchiul evita orice întâlnire cu mine. Credeam că-i sunt la fel de antipatic ca tata. Drept să vă spun, m-am mirat când mi-aţi scris despre moştenire.

Avocatul a surâs cu oarecare tristeţe.

— Unchiul dumneavoastră vă iubea. Mult mai mult decât v-aţi fi putut închipui, poate mai mult decât credea el însuşi. I-am fost prieten ani de zile. Îmi amintesc cum mă ducea, chipurile întâmplător, în grădina publică, pe când eraţi copil. Numai şi numai ca să vă vadă de departe. Da, dragul meu – Melahrinos oftă –, vă iubea mult, aşa cum o iubea şi pe neuitata dumneavoastră mamă.

— Nu şi-a arătat niciodată dragostea.

— Era încăpăţânat. Un om cu sentimente duioase, dar încăpăţânat.

— I-am cunoscut îndeajuns încăpăţânarea, am spus.

— Pot să vă asigur că s-a căit pentru asta. Cu puţin timp înainte de groaznicul său sfârşit...

L-am întrerupt.

— De ce „groaznicul său sfârşit”? Cred că moartea subită din cauza unui atac de cord este cea mai uşoară.

— Atac de cord?

Melahrinos îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu batista.

— Nu a murit în urma unui atac de cord? Aşa au scris ziarele, aşa mi-aţi scris şi dumneavoastră...

— A... da...

Purtarea lui îmi păru ciudată.

— Nu aceasta a fost cauza morţii sale? am întrebat furios.

Avocatul îşi puse pe nas ochelarii, de parcă l-ar fi ajutat să spună mai uşor ceea ce voia.

— Nu, răspunse.

— Dar...

— Cu dumneavoastră pot să vorbesc deschis. În ciuda purtării lui, ştiu că v-a considerat totdeauna ca pe un fiu. Ca pe unicul său fiu. Nu. Unchiul dumneavoastră n-a murit în urma unui atac de cord. Unchiul dumneavoastră...

Se opri de parcă o bruscă ezitare i-a schimbat din nou hotărârea.

— Cum a murit?

— A fost asasinat...

L-am privit uluit. Dar atunci ziarele, scrisoarea lui, celelalte...?

— Cel puţin, aşa cred eu, c-a fost asasinat, completă.

— De către cine?

Îşi scoase iar ochelarii, de parcă în acest gest găsea o scăpare.

— Aşa ceva nu pot spune, căci bănuielile mele nu se bazează pe nicio dovadă.

— Aveţi însă bănuieli...

— Da. Unchiul dumneavoastră a fost otrăvit. Ne-am străduit să evităm scandalul şi de aceea am născocit povestea cu atacul de cord.

— Cum asta? Nu-i posibil. Dar poliţia? Poliţia nu s-a amestecat?

— Ba da.

— Atunci?

— N-a putut descoperi nimic. Cel puţin nimic concret. Şi a admis ipoteza că unchiul dumneavoastră a încurcat somniferul cu otrava. Moartea lui a fost socotită un accident. Pentru cunoştinţe şi pentru ziare s-a lansat povestea cu atacul de cord...

Se ridică tulburat.

— Şi dumneavoastră? Credeţi în „accident”?

— V-am spus-o. Nu...

Îl cunoşteam pe Apostolos Melahrinos de când eram copil. Era un om serios, calm, măsurat la vorbă.

— Cine l-a ucis? am întrebat.

— Nu ştiu. Nu dispun de date care...

— Aveţi însă bănuieli, l-am întrerupt.

— Da.

— Pe cine bănuiţi?

N-a răspuns. S-a întors la locul lui, şi-a pus ochelarii şi, apărat de biroul şi de ochelarii săi, şi-a regăsit stăpânirea de sine.

— N-are importanţă. Poate mă las influenţat de prejudecăţile mele.

— Împotriva cui?

A rămas tăcut. Mi s-a părut că înţeleg.

— Soţia unchiului meu, am spus, cum este?

— Foarte tânără. Cu douăzeci şi cinci de ani mai

tânără decât Timoteos Konstas.

— Frumoasă?

— Toţi o găsesc deosebit de atrăgătoare.

— Şi dumneavoastră?

— Are un fel de frumuseţe care...

Îi era greu să continue.

— Care vă sperie?

— Care nu este... genul meu.

— Cu unchiul meu cum se purta?

— Timoteos nu s-a plâns niciodată. Cred că o considera o soţie perfectă.

Nu era nevoie să fiu psiholog ca să-mi dau seama că Apostolos Melahrinos n-o simpatiza pe soţia lui Timoteos Konstas. Se străduia să-şi ascundă antipatia, dar nu reuşea.

— Şi dumneavoastră? O consideraţi şi dumneavoastră perfectă?

Ocoli răspunsul:

— N-am găsit potrivită această căsătorie.

— Pentru că era mult mai tânără decât soţul ei?

— Şi pentru asta.

— Şi pentru mai ce?

— V-am spus. Magda Konstas este o femeie... În sfârşit, o femeie care nu cred că se potrivea cu unchiul dumneavoastră.

Era prea îndrăzneţ din partea mea, dar am întrebat:

— Magda îl înşela?

Îşi aprinse o ţigară înainte de-a răspunde. Îi era greu să spună ceea ce aşteptam.

— Aşa cred, rosti în cele din urmă.

— Şi Timoteos Konstas ştia?

Răspunse cu aprindere:

— Nu. De asta sunt sigur. Timoteos Konstas nu ştia

nimic. De altfel, nici eu nu sunt sigur.

De data aceasta m-am sculat eu de pe scaun. Am făcut câţiva paşi, în timp ce avocatul mă urmărea. M-am oprit brusc în faţa lui.

— Domnule Melahrinos, de ce să nu vorbim sincer? Credeţi că unchiul meu a fost asasinat de soţia lui?

N-a răspuns – şi, într-un fel, căpătasem deja un răspuns.

2

N-o văzusem niciodată pe Magda Konstas. Nici măcar numele de dinainte de căsătorie nu i-l ştiam, şi n-am aflat nimic despre ea când se măritase, cu un an în urmă. În impunătorul birou al avocatului mă străduiam să-mi imaginez cum arăta această femeie. „Toţi o găsesc deosebit de atrăgătoare”, spusese Melahrinos. Frumoasă, tânără, atrăgătoare, infidelă. Să fie şi ucigaşă?

— Cum a murit unchiul meu? am întrebat.

— Într-o dimineaţă l-au găsit mort în camera lui. În noaptea aceea se adunaseră în casa lui câţiva prieteni. Am plecat...

— Aţi fost şi dumneavoastră acolo?

— Da. Am plecat pe la miezul nopţii. Unchiul dumneavoastră era bine dispus. Dimineaţa mi-a telefonat chiar soţia lui. Îl găsiseră mort în pat. Am alergat imediat...

Ascultam relatarea avocatului stăpânit de sentimente contradictorii. Pentru mine, Timoteos Konstas era o persoană apropiată şi în acelaşi timp foarte depărtată. Mama îl iubea, îl admira, dar suferea din cauza încăpăţânării lui. Ar fi dorit foarte mult să se împace cu el, dar Konstas se dovedise de neclintit: nu şi-a iertat niciodată sora pentru căsătoria pe care o făcuse. Iar acum aflam că acest unchi distant şi sever se ascundea printre copaci ca să mă vadă, pe când eram copil, şi mă iubea cu o duioşie pe care egoismul

lui nu-i îngăduise s-o arate.

— ...Era încă aşa cum îl găsiseră, continuă Melahrinos. Lângă el, pe noptieră, se afla flaconul cu somnifere. Gol. Magda părea tulburată. Mi-a povestit...

Ascultam tăcut. Îi povestise ce se întâmplase. Înainte de culcare stătuseră puţin de vorbă. Magda trecuse în baie pentru toaleta de noapte şi soţul ei se culcase în patul lui – dormeau în aceeaşi cameră, în paturi separate. Când revenise în dormitor, zărise pe noptieră paharul şi alături flaconul. „Nu prea pot să dorm şi-am luat un somnifer”, îi spusese. Nu dăduse importanţă faptului. Timoteos Konstas suferea de insomnie şi obişnuia să ia somnifere. Dimineaţa, când se trezise, Magda se mirase că soţul ei încă mai dormea – se trezea totdeauna foarte devreme. Îi vorbi, iar el nu răspunse. Atunci se ridică din pat, se apropie de el şi cu groază constată că Timoteos Konstas era mort.

A strigat îngrozită servitoarea, au telefonat medicului şi l-au anunţat pe Melahrinos.

— Când am ajuns, medicul mai era încă acolo, continuă avocatul. Nu ştia nici el ce să creadă. Unchiul dumneavoastră suferea de inimă, dar nu era ceva grav. Nu înţelegea ce se putuse întâmpla. Mi-a spus că o doză exagerată de somnifere ar fi putut desigur să-i atace inima slăbită, dar ar fi fost nevoie de cel puţin zece-cincisprezece pastile, aşa că era imposibil ca Timoteos să comită o asemenea greşeală. Doar dacă, mi-a spus, nu-i vorba de greşeală...

— Adică?

— Dacă, de exemplu, Timoteos Konstas a vrut să moară. Dacă „accidentul” era de fapt o sinucidere.

Lucru pe care părea să-l creadă şi pe care eu...

— Nu l-aţi crezut.

— Da, pentru că-mi lăsasem prietenul într-o dispoziţie excelentă.

— Numai din această cauză?

— Nu numai pentru asta. După cum ne-a spus Magda, unchiul dumneavoastră dizolvase singur somniferul în pahar. Însă paharul nu a fost găsit la locul lui. Magda Konstas nu ştia de ce. A spus că poate în agitaţia aceea servitoarea îl luase, îl spălase, aşezându-l apoi printre celelalte pahare.

— Şi servitoarea?

— Nici n-a negat, nici n-a confirmat. Nu-şi amintea.

— Şi de ce acordaţi importanţă acestui fapt?

— Pentru că la o analiză s-ar fi stabilit în urmele de pe pahar câte pastile fuseseră dizolvate în apă. Dacă Timoteos Konstas s-ar fi sinucis, nimeni n-ar fi avut motive să ascundă acest lucru. Dar dacă unchiul dumneavoastră nu s-a sinucis?

— Nu se putea controla câte pastile lipseau? am întrebat.

— Nu, fiindcă flaconul nu era nou, şi nimeni nu-şi amintea câte conţinea în seara aceea.

— Şi nu acceptaţi posibilitatea ca servitoarea să fi greşit şi să fi spălat paharul?

— V-am spus că n-am nicio dovadă. De altfel, aşa a judecat şi poliţia, şi chestiunea „s-a aranjat”.

Exista amărăciune în ultimele lui cuvinte.

Nu mai ştiam ce să cred... Avocatul părea sigur de bănuielile sale, însă probele pe care mi le oferise nu erau deloc convingătoare. Întâi de toate, exista posibilitatea sinuciderii. Desigur, Timoteos Konstas era bine dispus când se despărţise de prietenii lui, dar

cine poate desluşi ce se ascunde în adâncul sufletului omenesc? Cum puteam fi siguri că această bună dispoziţie nu era falsă? Timoteos Konstas era un om care ştia să-şi ascundă sentimentele: o iubise pe sora lui – mama mea –, şi totuşi a avut tăria să n-o ierte toată viaţa; avocatul mi-a dezvăluit azi deosebita afecţiune ce o nutrise pentru mine, dar pe care nu mi-o arătase niciodată. De ce, sub veselia observată de Melahrinos, să nu-şi fi ascuns adevăratele sentimente din ultima noapte a vieţii? Dar dacă într-adevăr s-a sinucis, care să fi fost motivul? A aflat despre infidelitatea femeii iubite şi n-a putut rezista? Apoi, mai era şi posibilitatea ca boala lui de inimă să fi fost mult mai gravă decât credea medicul... Să nu fi fost nevoie de prea multe tablete ca să-şi piardă viaţa. De altfel, nici medicul nu era sigur. Şi paharul? m-am întrebat. Adeseori adevărul este atât de simplu, încât pare fals. Poate că lucrurile se petrecuseră întocmai cum spusese Magda Konstas, poate că într-adevăr servitoarea greşise.

— Cum a fost reglementată moştenirea? am întrebat.

Apostolos Melahrinos se juca cu o hârtie aflată pe masă.

— Unchiul dumneavoastră îşi lasă întreaga avere soţiei şi dumneavoastră, cu anumite clauze.

— Adică?

— Văduva va beneficia de uzufructul întregii averi, în afară de o sumă care stă la dispoziţia dumneavoastră, şi de proprietatea asupra unei părţi. Dacă va muri înaintea dumneavoastră, averea vă va reveni întreagă. Dacă veţi muri dumneavoastră înaintea ei, atunci o va prelua ea. De asemenea, în cazul că se va recăsători cât sunteţi în viaţă, veţi

moşteni toată averea. Dacă ea se va mărita după moartea dumneavoastră, atunci toată averea îi va reveni ei.

Nu înţelegeam prea bine. Totul mi se părea destul de încurcat.

— Ce a urmărit oare lăsând acest ciudat testament?

— Cred că s-a străduit ca averea familiei Konstas să nu ajungă pe mâini străine.

— Dar îi permite totuşi fostei soţii să se mărite, în cazul că eu nu voi mai fi...

— Pentru că în asemenea împrejurare i-ar fi fost indiferent. Prin moartea dumneavoastră – să bat în lemn –, familia Konstas s-ar stinge, odată ce mama dumneavoastră a fost singura lui soră şi el nu a avut copii.

Nu mă convinsese, dar n-am spus nimic. L-am întrebat doar:

— Magda Konstas are avere personală?

— Familia Arghiris este considerată foarte bogată. Cred însă că ea, personal, n-a avut prea multă avere.

Abia atunci mi-am dat iseama că nu mă interesasem de numele de familie al femeii cu care se însurase singura mea rudă. Arghiris? Figura antipatică a tânărului pervers cu pulover galben mi-a venit imediat în minte.

— Arghiris? am întrebat. Azi, la hotel, am auzit întâmplător pomenindu-se acest nume. Mai precis, era vorba despre fiul unui anume Stavros Arghiris.

— Nu-l cunosc. Poate că e vreo rudă de-a ei, poate nu. Numele nu este prea obişnuit, dar nici rar.

Pentru o clipă m-am gândit să-i povestesc despre ciudatele mele convorbiri telefonice. Dar m-am răzgândit. Ce rost ar fi avut?

— Suma pe care v-a donat-o unchiul dumneavoastră vă stă oricând la dispoziţie. Veţi pleca curând în străinătate?

Nu, nu aveam de gând să plec curând. Nu ştiam precis ce anume, dar simţeam că ceva mă aştepta aici, în Grecia.

— Mai întâi am s-o văd pe mătuşa mea, am spus.

Că nu părea încântat de hotărârea mea era mai mult decât evident.

— Cum credeţi.

Se ridică de parcă voia să-mi arate că întrevederea noastră se sfârşise. Îmi întinse mâna. Faţa lui păstra un aer convenţional, însă strângerea aceea de mână era neobişnuit de călduroasă pentru un om de felul lui.

— Trebuie să ştiţi că unchiul dumneavoastră a fost cel mai bun prieten al meu. Vă stau oricând la dispoziţie, în orice împrejurare.

Era vorba, fireşte, de formalităţile moştenirii, dar am avut impresia că se referă la ceva mult mai important.

— Deşi nu ştiţi, pentru Timoteos Konstas aţi fost întotdeauna ca un fiu, zise. Ca un fiu iubit. Trebuie să credeţi...

Da, se referea la mult mai mult decât spunea!

— Cred, am răspuns.

— Când o veţi vedea pe văduva Konstas?

— Cât mai curând. Stă în casa unchiului meu de pe strada Alopekis?

— Nu. În ultimul timp prietenul meu se instalase în cartierul Psihiko. Cred că acolo o veţi găsi.

În biroul lui Apostolos Melahrinos, datorită bănuielilor lui, lucrurile mi se păruseră misterioase şi

întunecate. Sub soarele dimineţii ateniene umbrele se risipiră. Timoteos Konstas murise în urma unui atac de cord. Aşa cum stabilise şi poliţia. Restul era rezultatul antipatiei pe care Melahrinos o nutrea faţă de soţia fostului său prieten. O antipatie, pe care oricât se străduia să n-o arate, ajungea la limitele urii. Şi de ce o ura atât, oare numai din prietenie faţă de unchiul meu?

Era o plăcere ca în această dimineaţă luminoasă să regăsesc Atena pe care o iubisem atât de mult odinioară. Am coborât spre strada Universităţii, pe jos, şi am cotit spre Piaţa Constituţiei. Evzonii care făceau de gardă la Monumentul Soldatului Necunoscut mi s-au părut mai pitoreşti şi mai strălucitori ca oricând.

Costumul de stofă ecosez pe care-l îmbrăcasem era prea gros pentru dimineaţa aceea caldă. M-am hotărât să urc în cameră şi să mă schimb. Sus, în timp ce-mi legam cravata în faţa oglinzii, am auzit telefonul sunând.

— Domnul Nikodemos?

M-am temut că va fi vocea aceea antipatică, neomenească. Era însă vocea plină de prospeţime a telefonistei.

— Da.

— Vorbiţi.

Am auzit cum mi se dădea legătura. Şi-apoi, vocea de care mă temusem mai mult:

— V-aţi întors?

Glasul acela strident, venit parcă din altă lume. N-am răspuns, dar nici n-am pus receptorul jos.

— Azi v-am căutat de două ori. Până la urmă m-am temut că nu vă veţi mai întoarce, că nenorocirea s-a întâmplat mai devreme decât mă aşteptam.

Neliniştea „vocii“ era evident falsă, şi sarcasmul izbitor.

— Ce dracu vrei la urma-urmei?

— V-aţi întâlnit scumpele rude?

Ar fi trebuit să trântesc receptorul şi totuşi n-am făcut-o. Fără să ştiu de ce, am spus:

— L-am văzut numai pe avocatul meu.

Râsul care urmă era cel mai oribil din câte auzisem. Scurt, tăios, de parcă nu aparţinea unei fiinţe umane.

— Aşadar, acum ştiţi.

— Ce să ştiu?

— Doar nu vreţi să vă cred atât de naiv. Ştiţi pentru ce trebuie să muriţi.

Un val de înjurături mi-au venit pe limbă, dar n-am apucat să le rostesc. Convorbirea se terminase. Am cerut centrala.

— De unde mi s-a telefonat?

— Din oraş.

— Mulţumesc.

Mi-am pus în grabă haina şi am coborât scările în fugă. La recepţie, am întrebat:

— Domnul Arghiris. E aici, în hotel?

Vorbeam cu atâta nervozitate, încât funcţionarii m-au privit miraţi.

— Un moment, să telefonez în camera lui.

Am aşteptat nerăbdător.

— La telefon este doamna Arghiris. Vreţi să-i vorbiţi?

— Vreau să vorbesc cu fiul ei.

— Nu este sus.

Am privit în jur. Nu l-am zărit nicăieri. M-am dus la bar.

— Acum câtva timp se-nvârtea pe-aici, îmi

răspunse barmanul, când l-am întrebat.

— L-ai văzut ieşind?

— Nu. Iată-l!

Stătea lângă uşă, cu puloverul lui bătător la ochi, dar mi-ar fi fost imposibil să spun dacă în clipa aceea venea sau pleca. M-am îndreptat spre el. Se afla deja în faţa hotelului, lângă o maşină deschisă, şi vorbea cu femeia de la volan.

Era doamna cu căţelul, despre care mi se spusese că se numeşte Irma Kondalexis.

Întoarsă spre tânăr, femeia ţinea portiera întredeschisă şi vorbea într-un fel care trăda intimitate. Micul monstru cu patru picioare căsca lângă ea, pe banchetă. Toţi trei laolaltă erau expresia vie a luxului şi a decadenţei. La un moment dat, Alex Arghiris spuse ceva şi frumoasa femeie izbucni în râs. Mi s-a părut chiar, pentru o secundă, că s-a întors spre mine, de parcă eu eram motivul râsului. Pe urmă şi-au continuat conversaţia fără să-mi acorde vreo atenţie.

M-am întrebat din nou dacă aceste persoane aveau vreo legătură cu mine şi cu straniile convorbiri telefonice. Irma Kondalexis închise portiera şi maşina porni. Mâna ei înmănuşată îl salută pe tânăr. Alex Arghiris se-ntoarse şi se îndreptă spre hotel.

3

Nu rămânea decât să mă întâlnesc cu Magda Konstas, şi trebuie să mărturisesc că mă gândeam la acest moment cu oarecare curiozitate şi nelinişte. Ce impresie îmi va face oare tânăra şi frumoasa soţie a unchiului meu, care putea fi şi ucigaşa lui? Încercam să mi-o închipui, dar nu reuşeam. „Atrăgătoare”, spusese Apostolos Melahrinos, care era clar că o ura. Există mii de feluri în care o femeie poate să pară atrăgătoare. Oare cum era ea?

Am reintrat în hotel. Fără voie l-am căutat cu privirea pe tânărul Arghiris. Nu l-am văzut. M-am îndreptat spre telefon. Ştiam adresa unchiului la Psihiko, dar nu-mi mai aminteam numărul de telefon. Am cerut o carte de telefon şi-am găsit imediat: „Timoteos Konstas, om de afaceri, 713.638“.

Am ezitat puţin înainte de-a forma numărul.

— Casa Konstas?

Mi-a răspuns o voce feminină, indiferentă şi seacă, o voce care nu se potrivea cu chipul Magdei Konstas, aşa cum mă străduiam să mi-l închipui eu.

— Da.

— Cu doamna Konstas, vă rog.

— Cine o caută?

Era desigur femeia de serviciu. Mi-am spus numele; nu i-a produs nicio impresie. Oricum, interlocutoarea făcea parte din personalul casei.

— Aşteptaţi, vă rog.

Am aşteptat. Vocea avea să fie primul lucru pe care-l voi cunoaşte la Magda Konstas. Cum trebuia să fie vocea unei femei frumoase, atrăgătoare şi poate ucigaşă?

— Dumneavoastră?

Deşi telefonul deformează sunetele, cuvântul veni ca o mângâiere catifelată.

— Vorbiţi din Atena?

Îţi puteai da seama uşor că ciudata mea mătuşă ezita între singular şi plural înainte de a-mi vorbi. Dar şi eu aş minţi dacă aş susţine că vorbeam cu uşurinţă.

— Da.

— Când aţi venit?

— Ieri seară.

— Şi de ce nu m-aţi anunţat?

Am găsit o scuză. Sosisem prea târziu.

— Bineînţeles că nu veţi rămâne la hotel. Casa unchiului dumneavoastră – vocea i se frânse uşor la ultimele cuvinte –, casa unchiului dumneavoastră va fi totdeauna a dumneavoastră.

Am evitat răspunsul cu o întrebare:

— Când aş putea să vă văd?

— Chiar acum, fireşte că acum, vă aştept cu nerăbdare. E tocmai ora potrivită ca să luăm prânzul împreună.

Am murmurat ceva despre deranj şi altele asemănătoare. Vocea ei a căpătat un ton de reproş alintat. Am fost silit să-i promit că de îndată ce voi închide telefonul mă voi urca într-o maşină.

— Vă aştept.

Am pus încet receptorul în furcă. „O femeie atrăgătoare şi primejdioasă.” Vocea ei era una dintre cele mai plăcute şi calde din câte auzisem vreodată. Am încercat să dau chip acestei voci, dar n-am reuşit.

Am ieşit din hotel şi-am căutat un taxi.

Îmi aminteam de vila unchiului meu încă din copilărie, dar nu-i trecusem niciodată pragul. Uneori, când ne găseam la Psihiko, mi se arăta poarta mare de fier şi clădirea de piatră din spatele copacilor, deşi cu oarecare teamă: „Casa unchiului Timoteos”. Vila se împletea în amintirile mele de copil cu imaginea unui om distant şi sever, cu lacrimile mamei şi cu ceva important pe care nu-l înţelegeam şi de care mă temeam.

Am străbătut curtea păşind pe aleea pietruită. Casa se ivi brusc în spatele arborilor, şi am văzut o femeie ce mă aştepta în capul scării de marmură. Era îmbrăcată în negru şi mi-a părut foarte înaltă (mai târziu aveam să-mi dau seama că era mai puţin înaltă decât mi se păruse atunci, şi că numai poziţia ei pe scări crea această falsă impresie). Fără să vreau am ezitat câteva clipe, apoi am înaintat repede, ca să repar slăbiciunea mea de moment.

Înainte de-a ajunge unul lângă altul, ne-am măsurat din priviri. Ne vedeam pentru prima dată. Stătea în aşa fel încât lumina se afla în spatele ei şi faţa îi rămânea în umbră. Mi-a strâns mâna. Era o mână delicată şi subţire, care însă mi-a făcut impresia că ascunde o putere neaşteptată.

Am schimbat cu stângăcie câteva vorbe. Eram amândoi destul de încurcaţi. Până la urmă m-a luat de braţ şi m-a condus în casă.

— Vreau să vă simţiţi în casa unchiului dumneavoastră ca acasă, mi-a spus.

Din nou glasul i se frânse.

— Bietul de el! Cât de fericit ar fi fost să vă vadă aici!

Când m-a invitat să iau loc în faţa ei, în încăperea vastă ale cărei draperii o păstrau în penumbră, am putut s-o văd mai bine. Nu era numai o femeie frumoasă, căci avea în ea ceva straniu, deosebit. În ochii ei mari aflai expresia aceea de slăbiciune ce face ca un bărbat să simtă dorinţa de-a o proteja, vocea avea un ton catifelat care dădea şi celui mai obişnuit cuvânt o semnificaţie deosebită, iar chipul era copilăresc. Şi adăugaţi la toate acestea un trup cât se poate de feminin. (Mai târziu mi-am dat seama că tocmai contrastul dintre expresia copilărească a chipului şi intensa feminitate a trupului îi dădeau acel farmec deosebit.)

— Nu trebuia să staţi la hotel, îmi spuse. Aveam pretenţia să veniţi direct aici. Casa unchiului dumneavoastră...

Am oprit-o.

— Ştiţi desigur că eu şi unchiul...

— Era o încăpăţânare pe care a plătit-o mai scump decât toţi. Eu, care-i cunoşteam toate gândurile, ştiam câtă afecţiune nutreşte pentru dumneavoastră. De altfel...

S-a oprit. Înţelegeam ce voise să spună: „De altfel şi testamentul lui a dovedit-o”.

— N-a vrut s-o ierte niciodată pe mama, pentru căsătoria ei...

— Nu, nu era numai asta. Acceptase de mult căsătoria mamei dumneavoastră dar, pentru că la început s-a purtat atât de absurd, a continuat. Ştiu bine că vă iubea. Pentru el eraţi fiul pe care n-a avut fericirea să-l aibă.

Atunci m-am gândit că discuţia şi întâlnirea noastră aveau ceva comic în ele. Femeia aceasta, mai tânără

decât mine, mă trata totuşi cu o grijă afectuoasă, de parcă mi-era într-adevăr mătuşă... Mi-am amintit vorbele lui Apostolos Melahrinos. Câtă deosebire aflai între Magda Konstas pe care mi-o prezentase el şi femeia îndurerată ce se afla acum în faţa mea! Două femei total diferite. Care să fie cea adevărată?

— Aţi aflat desigur amănunte despre moartea sărmanului dumneavoastră unchi, spuse Magda.

— Da. Azi m-am întâlnit cu avocatul meu.

Mi s-a părut sau s-a întâmplat aievea? În ochii de copil ai Magdei Konstas s-a aprins o mică flacără plină de răutate şi ură, dar s-a stins de îndată.

— Aţi discutat cu Apostolos Melahrinos?

— Azi dimineaţă.

— Îmi închipui ce v-a spus...

Expresia fugară de ură, de care de altfel nu eram sigur, s-a transformat în reproş.

— Mi-a dat numai detalii referitoare la testament.

— Numai...?

Arăta limpede că nu mă crede.

— Omul ăsta mă urăşte, spuse Magda Konstas. Mă urmăreşte cu ura lui. Dacă aţi şti ce-a îndrăznit să afirme despre mine...

Ştiam. Fireşte însă că n-am spus nimic.

— De ce vă urăşte? am întrebat mai apoi. Totdeauna a fost bun prieten cu unchiul meu.

— Aşa credea şi soţul meu, răspunse cu amărăciune.

— Nu era?

— Oare poate fi cineva prieten cu un om la a cărui soţie râvneşte?

Răspunsul ei mă ului. Apostolos Melahrinos, un om atât de serios, şi la vârsta lui...

— Vreţi să spuneţi...

— Vreau să spun că lipsiţi de multă vreme din Atena şi nu ştiţi nimic despre oameni şi situaţii. Vă rog să nu mai discutăm despre acest subiect. Este atât... de respingător... Vorbiţi-mi despre dumneavoastră.

Simţeam cum mă învăluie cu farmecul ei.

Trebuia să reacţionez. Femeia asta poate că-şi bătuse joc de soţul ei. Poate îl înşelase. Poate îl şi omorâse. Vorbea cu o mândrie atât de rănită despre nedemna purtare a lui Apostolos Melahrinos, şi tocmai el era omul care o considera vinovată, omul care îşi iubea prietenul şi nu ierta soţiei moartea lui.

— Vorbiţi-mi despre dumneavoastră.

I-am spus câte ceva despre călătoriile mele.

— Veţi anunţa la hotelul unde staţi să vă pregătească valizele. Voi trimite pe cineva să le ia. Este inadmisibil ca aflându-vă în Grecia, după atâta timp, să ocoliţi casa unchiului dumneavoastră. Veţi locui aici.

— Dar...

M-a întrerupt:

— Răposatul dumneavoastră unchi v-ar fi cerut-o. Îi datoraţi acest lucru.

Voiam să refuz, eram hotărât să refuz, dar n-am făcut-o. Femeia asta cu ochi de copil avea puterea de-a face din ceilalţi ce voia.

— Spuneţi-mi că nu veţi refuza...

Şi-a pus mâna pe-a mea. Am tresărit. „O femeie atrăgătoare...” Cea mai atrăgătoare pe care o întâlnisem în viaţă.

Şi primejdioasă, am spus în sinea mea, dar n-am refuzat invitaţia.

— Veţi telefona?

Eram gata să spun da, când am auzit paşi în hol şi

îndată o siluetă s-a ivit în lumina care pătrundea prin uşa deschisă.

— Bună, Magda!

Am zărit puloverul colorat, eşarfa de la gât, faţa obraznică şi ochii aceia îmbătrâniţi. Alex Arghiris surâdea.

Faptul că purta acelaşi nume cu soţia lui Timoteos Konstas ar fi trebuit să-mi dea de gândit, şi totuşi venirea lui acolo m-a surprins. Îmbrăcămintea bătătoare la ochi, surâsul provocator, chipul lui neruşinat contrastau cu severitatea încăperii, cu draperiile trase, cu tonul coborât al vocilor, cu seriozitatea îndurerată a Magdei.

— Sper că nu te deranjez, spuse tânărul, şi expresia lui arăta limpede că nu-i păsa dacă o deranjează sau nu.

— Vărul meu, Alex Arghiris, spuse femeia adresându-mi-se, fără să-i răspundă. Domnul Nikodemos, cea mai apropiată rudă a răposatului meu soţ.

Arghiris făcu spre mine o plecăciune de clovn. În clipa aceea i-aş fi pălmuit bucuros obrajii bine raşi.

— N-aş vrea să întrerup această convorbire între rude, spuse tânărul.

— Alex, oare nu poţi să te porţi şi tu serios măcar o dată în viaţă? rosti Magda cu reproş.

— Pot, dar de ce trebuie tocmai acum?

O umbră de zâmbet se ivi pe chipul Magdei, un zâmbet care contrasta cu atitudinea ei de până atunci.

— Cred că l-am mai întâlnit pe domnul, zise Arghiris.

— Da.

— Acum mi-am amintit. Locuim în acelaşi hotel. V-am văzut chiar azi.

N-am rezistat ispitei:

— Am şi vorbit, am spus.

— Cum?

— La telefon.

Păru că se gândeşte.

— La telefon? Când?

— Păi, ieri seară, azi dimineaţă...

— Noi?

Se gândi din nou, de parcă nu dădea nicio importanţă posibilităţii de-a fi vorbit la telefon.

— Cred că greşiţi.

(Şi totuşi vocea... Acum, că o auzeam de aproape, găseam că seamănă şi mai mult cu cea de la telefon.)

— Poate.

— Curios, zise tânărul. Am o memorie destul de slabă, dar de acest lucru îmi amintesc foarte bine. N-am vorbit. Şi-apoi ce ne-am fi putut spune noi doi la telefon, odată ce nu ne cunoaştem?

Oare îşi bătea joc de mine? Vorbea cu naturaleţe, deşi nu părea să acorde nicio însemnătate subiectului discuţiei noastre.

— Poate că m-am înşelat, am spus.

Tânărul se întinse într-un fotoliu, încrucişându-şi picioarele. Era din categoria oamenilor cărora le place să se facă antipatici.

— Magda, i se adresă el, nepotul tău – accentuă cele două cuvinte cu deosebită ironie – este faimosul comoştenitor?

Femeia zâmbi încurcată.

— Nu-i aşa că-i nesuferit? mă întrebă.

— Încântător, am răspuns acru.

Magda se strădui să schimbe cursul unei discuţii

care începuse să devină periculoasă.

— Ce face mama ta? îl întrebă.

— Are necazuri cu ultimul ei amant, răspunse Arghiris şi căscă.

Până în clipa aceea crezusem că ştiu ce semnificaţie are expresia „un om antipatic”, însă abia astăzi descopeream adevăratul ei sens.

— Alex ţine morţiş să-i uluiască pe toţi, spuse Magda Konstas, de parcă ar fi vrut să se scuze.

— Adevărul îi uluieşte totdeauna pe ceilalţi, rosti indiferent tânărul, odată ce minciuna a devenit un lucru atât de obişnuit.

Se ridică.

— Văd însă că v-am întrerupt. Mă duc să mă plimb şi, dacă vrei, mă întorc să iau masa aici. În felul ăsta există şansa să mă întâlnesc şi cu mama.

Se înclină din nou ca un clovn, în faţa mea, şi ieşi legănându-se.

— Ce copil! spuse Magda.

Acest „copil” însă făcuse şi ceva bun: risipise vraja care mă învăluise încet-încet.

— Nu pare să fie chiar atât de tânăr, am spus.

— Îl găsiţi antipatic, nu-i aşa?

— Nu pot să spun că m-a cucerit.

— Toţi îl antipatizează. Şi totuşi, în fond, nu e decât un copil. Un copil nefericit.

— Dumneavoastră îl iubiţi, nu?

— Am crescut împreună. Dacă aţi şti ce băieţel încântător era! Sensibil, duios, poate mai sensibil decât trebuie. Purtarea părinţilor şi multe altele l-au făcut să se teamă de oameni.

— N-o arată, am spus cu oarecare răutate. Mai degrabă pare că-i place să-i provoace.

— Pentru că aşa îşi ascunde teama.

Oftă.

— Adeseori oamenii par exact ceea ce nu sunt.

M-am gândit că domnul Alex Arghiris părea exact ceea ce era, dar n-am spus nimic. La urma-urmelor, nu venisem la vila din Psihiko pentru a discuta despre perversităţile membrilor familiei Arghiris.

— De fapt, ce fel de rudă vă este? am întrebat.

— Tatăl meu şi tatăl lui sunt fraţi.

Deci faimoasa mea „mătuşă” nu fusese chiar atât de săracă atunci când se măritase cu Timoteos Konstas. Dar, în acest caz, de ce se căsătorise cu el?

Priveam acest chip fermecător, cu ochi imenşi. Semiîntunericul şi micile tăceri care se lăsau între noi creau din nou acea familiaritate pe care sosirea lui Alex Arghiris o risipise.

— Ce v-a spus Apostolos Melahrinos? mă întrebă.

Vorbea încet, confidenţial, obligându-mă la un răspuns tot atât de confidenţial.

— Ce v-a spus despre moartea unchiului dumneavoastră?

— Că n-a murit de inimă.

— Numai?

N-am avut puterea s-o mint şi de aceea am tăcut.

— V-a spus c-a fost asasinat?

— Nu.

— Nu vreţi să mă răniţi. Asta v-a spus. Nu sunteţi singurul căruia şi-a mărturisit părerea.

— Cum a murit unchiul meu? am urmat.

Răspunsul ei m-a uimit:

— Şi eu m-am întrebat.

— Şi răspunsul?

— N-am găsit răspuns.

— Oricum, n-a murit în urma unui atac de cord.

— Nu.

— În urma unui accident?

— Ar fi fost greu să se întâmple un asemenea accident.

— Atunci?

— De multe ori m-am gândit că soţul meu s-a sinucis. Şi m-am întrebat de ce.

— Nu exista niciun motiv?

Fără să vreau, am dat întrebării mele un ton de reproş.

— Nu, spuse cu hotărâre, nu exista niciun motiv, cel puţin nu cel pe care îl credeţi. Nu i-am dat niciodată ocazia să fie nefericit.

Am rămas tăcut.

— Întrebaţi ce vreţi, spuse.

— Nu aş vrea...

— Foarte bine. Unchiul dumneavoastră nu s-a sinucis fiindcă a aflat că am un amant. Nu asta aţi vrut să întrebaţi?

— Nu.

— E frumos din partea dumneavoastră că minţiţi. Oricum, dacă s-a sinucis, trebuie să căutăm în altă parte cauza sinuciderii sale.

— Unde?

— Nu pot să precizez. Adeseori descoperim dintr-o dată că nu ştim nimic despre oamenii care trăiesc lângă noi. Am trăit alături de unchiul dumneavoastră un an, şi viaţa noastră a fost extrem de armonioasă. Şi totuşi, când a murit, am descoperit că nu ştiam nimic despre el, despre gândurile lui, şi chiar despre viaţa lui.

— Ştiţi însă că vă iubea.

— Credeam că sunt sigură. Acum nu mai ştiu nici asta.

Oftă.

— Soţul meu obişnuia să-şi ascundă sentimentele. Vă iubea mai mult decât pe oricare altul, şi totuşi nu v-a arătat-o. Spunea că mă iubeşte, dar nu şi-a deschis niciodată sufletul, nu mi-a vorbit despre afacerile şi relaţiile lui, nici despre ceea ce îl chinuia.

— Existau lucruri care îl chinuiau?

— Trebuie să fi existat.

— Adică?

— Nu ştiu. Sunt însă sigură că unchiul dumneavoastră se temea.

Am tresărit.

— Cum?

— Se temea de ceva. Nu ştiu dacă acest „ceva“ era om, situaţie, acţiune. Nu ştiu nici dacă se referea la prezent sau la trecut. Cert e că se temea. Era puternic şi reuşea să-şi ascundă temerile. Dar mi-am dat seama. Uneori avea convorbiri telefonice care-l răscoleau. Alteori pleca în voiaj fără să-mi explice de ce. O dată a venit aici un om pe care-l vedeam pentru prima oară. Unchiul dumneavoastră l-a dus în biroul lui, şi a închis uşa cu grijă. Când necunoscutul a plecat, Timoteos era palid ca un cadavru. L-am întrebat ce s-a întâmplat şi mi-a răspuns aproape cu grosolănie să nu mă amestec în treburile lui. Pentru prima oară îmi vorbea astfel...

— Şi omul acela s-a mai arătat?

— Nu.

— Aţi vorbit cu cineva despre toate acestea?

— Când?

— Oricând. Înainte de-a muri unchiul sau după moartea lui.

— Nu. Înainte nu puteam. L-aş fi supărat. După moarte, ce aveam de spus? Nu ştiam nimic concret, şi

singurul lucru pe care l-aş fi obţinut ar fi fost să devină subiectul rubricilor de scandal din ziare.

— Şi la poliţie?

— Ce credeţi că ar fi trebuit să spun la poliţie? Care anume fapt concret? Vizita unui necunoscut, acum câteva luni?

Ceva mă îndemna să mă feresc de farmecul ei, acest farmec care mă învăluia ca un parfum puternic.

— Şi paharul? am întrebat. Ce s-a întâmplat cu paharul? Aţi spus că în agitaţia produsă a fost spălat din greşeală de servitoare, împreună cu celelalte. Nu-i aşa?

— Aşa am spus.

— Nu credeţi însă acest lucru?

— Nu ştiu.

Încă un răspuns la care nu mă aşteptam. M-am uitat îngrozit la Magda Konstas.

— Deci credeţi că e posibil ca unchiul meu să nu se fi sinucis?

Rămase tăcută. Am continuat cu răsuflarea tăiată:

— Credeţi c-a fost asasinat?

Părea şi ea speriată.

— Nu ştiu, murmură. Ceea ce ştiu este că un accident era improbabil, şi că eu nu i-am dat niciun motiv să se sinucidă.

M-am ridicat.

— Cine se afla în seara aceea aici? am întrebat-o.

— Apostolos Melahrinos, mama lui Alex...

Nu apucă să continue. Alex Arghiris pătrunse în încăpere cu mersul lui atât de caracteristic.

— Nu cumva vă deranjez?

Era imposibil ca individul ăsta să vorbească fără să arate că-şi bate joc de cineva.

— Deloc.

— Îmi ziceam ca nu cumva problemele voastre de rudenie, mai ales între o mătuşă şi un nepot...

Încă o dată m-am gândit cu câtă plăcere i-aş fi tras două palme.

— Lasă copilăriile, Alex, şi ia loc, spuse Magda Konstas.

Luă un scaun şi se aşeză lângă noi.

— Ai invitat-o şi pe mama să ia masa aici?

— Da.

— Şi pe jigoloul ei?

— Alex, ar trebui să-ţi fie ruşine!

— De ce?

În hol se auziră glasuri de femei, râsete.

— Aşadar, a sosit, spuse tânărul.

Magda se ridică. În încăpere intră zgomotoasă, parfumată şi împodobită ca o fregată în sărbătoare, doamna Arghiris, urmată de un bărbat înalt şi brunet.

— Ce-ai păţit, scumpa mea, de stai aşa în beznă? strigă.

Magda se apropie de ea. Cele două femei se sărutară. Apoi doamna Arghiris îşi văzu fiul.

— Ai venit, dragul meu, spuse şi se îndreptă spre el.

— Precum vezi, îi răspunse, şi se retrase din calea ei ca să nu-l sărute.

Doamna Arghiris se făcu că nu observă. Cu felul de-a fi al femeilor care vor să umple camera cu prezenţa lor, întrebă tare:

— Cine mai este aici?

Mă ridicasem. Magda m-a prezentat rudei sale şi aceasta, la rându-i, mi l-a prezentat pe însoţitorul ei.

— Domnul Denoghias, celebrul Denoghias, aţi auzit cu siguranţă de numele său.

Nu auzisem niciodată de acest nume şi nu ştiam

pentru ce este celebru.

— Pe mine mă veţi scuza, am spus.

— Imposibil. Să nu-mi spuneţi că nu veţi lua masa cu noi!

Am recurs la o mulţime de motive, refuzând invitaţia.

4

M-am plimbat îndelung pe sub arborii din Psihiko şi aerul curat mi-a făcut bine. Plecasem de la vila unchiului meu mai nedumerit decât venisem, cu mai multe întrebări cărora nu le puteam găsi răspuns. Magda nu susţinuse versiunea accidentului, aşa cum mă aşteptasem. Dimpotrivă, exclusese accidentul şi, mai mult chiar, mă lăsase să presupun că putea fi vorba de o crimă, dar o crima pe care desigur nu o comisese ea. Dar fusese oare sinceră sau se distrase pe socoteala mea?

De ce? m-am gândit. Dacă ar fi vrut să se ascundă, ar fi susţinut versiunea accidentului. De ce să provoace bănuielii într-o situaţie care o dezavantaja? Şi ce era cu vorbele acelea despre temerile lui Timoteos Konstas?

„Trăim lângă un om atâta timp şi dintr-o dată descoperim că nu ştim nimic despre el”, îmi spusese. Ce ştiam despre unchiul meu eu, care nu trăisem deloc în preajma lui?

Am mâncat fără poftă şi m-am dus la hotel. Când treceam prin faţa recepţiei, funcţionarul m-a oprit:

— Domnule Nikodemos, aţi fost căutat de doua-trei ori la telefon.

— N-a spus cine era?

— O dată a fost domnul Melahrinos. Ceilalţi n-au dat nume.

Pentru o clipă m-am gândit să întreb dacă cel care

telefonase avea un glas straniu. Dar n-am făcut-o.

Am urcat în cameră. Fără să vreau m-am uitat la aparat. Telefonul alb parcă îşi batea joc de mine. Voiam să fac ceva, dar nu puteam. Mă temeam că din clipă în clipă interlocutorul meu nevăzut avea să mă cheme şi să mă enerveze cu vocea aceea neomenească, cu dezgustătoarele lui insinuări. Am ridicat receptorul.

— Biroul domnului Melahrinos, am cerut.

Am aşteptat câteva secunde.

— Domnul Melahrinos va reveni la birou la orele şaisprezece.

Am pus receptorul jos. Mă uitam la aparat. Eram sigur că „prietenul” meu nu avea să întârzie. Şi am avut dreptate.

— Sunteţi căutat din oraş, se auzi vocea limpede a telefonistei.

Pentru o clipă m-am gândit să-l trimit la dracu.

— Daţi-mi legătura.

— V-aţi întors?

Era vocea pe care o aşteptam – m-aş fi mirat dacă n-ar fi fost –, ironică şi, într-un fel ciudat, prietenoasă.

— M-am întors.

— V-aţi întâlnit cu rudele dumneavoastră?

— Ştiţi doar.

— Cum adică ştiu?

— Odată ce eraţi acolo...

— Eu?

Mirarea era sinceră sau îşi bătea joc?

— Dumneavoastră, scumpe vere.

Prin fir îmi parveni râsul lui, un râs care acum mi se păru de femeie.

— Mă luaţi drept altul, dar n-are importanţă. Aţi văzut-o pe fermecătoarea dumneavoastră mătuşă?

— Da, am spus.

Cel mai potrivit ar fi fost să închid telefonul şi totuşi n-am făcut-o. Voiam să aflu. Să aflu orice şi de la oricine.

— Nu e fermecătoare?

— Foarte.

— Ştiţi că există insecte care ucid masculul în momentul când fac dragoste?

— Nu sunt tare la entomologie. De ce-mi telefonezi?

— Ca să vă previn.

— Din filantropie?

— Din ură.

— Ură pentru cine?

— Asta-i treaba mea. Vom mai sta de vorbă.

— Un moment!

Însă ca şi data trecută interlocutorul meu a închis. Am lăsat telefonul, enervat la culme. Cine era? Crezusem că ştiu, dar acum această certitudine se risipise. Vocea semăna cu a lui Alex Arghiris aşa cum seamănă vocile indivizilor de felul său cu vocile feminine în general, dar de data aceasta avusesem impresia că nu e glasul lui. Îmi telefona o femeie.

Există gânduri nebuneşti care vin fără nicio justificare, fără nicio raţiune, fără motiv. Magda Konstas! M-am grăbit să-l alung. De ce ar fi făcut Magda aşa ceva? La ce-i folosea s-o bănuiesc? Nu. Era imposibil. Şi totuşi acel gând absurd, nejustificat, nu mă părăsea.

M-am întins pe pat aşa îmbrăcat cum eram şi mi-am aprins o ţigară. Eram nerăbdător să se facă ora patru ca să mă întâlnesc cu Apostolos Melahrinos.

La ceasul când secretarii lui deschideau, mă şi

aflam în faţa biroului de avocatură. A trebuit să aştept un sfert de oră, timp în care am fumat ca să-mi stăpânesc nerăbdarea şi nervii. Melahrinos s-a arătat oarecum mirat că mă revedea atât de curând.

— Aţi văzut-o? mă întrebă.

— Da.

— Nu vă întreb ce impresie v-a făcut...

În vreme ce vorbea, îl priveam. În ciuda vârstei, era un bărbat frumos, impunător, puternic. Acum însă mi se părea că desluşesc un alt chip decât cel cunoscut. Buzele cam groase nu erau buzele unui senzual şi întreaga expresie nu trăda oarecare înclinaţie spre plăceri? Magda spusese că avocatul o ura fiindcă îl respinsese.

— Ce-aţi păţit?

Femeia asta acţiona asupra mea ca o otravă. Mă făcea s-o iau razna. Chipul lui Melahrinos era acelaşi chip pe care îl văzusem dimineaţa.

— Mă gândeam, am spus.

— La ce?

— La Timoteos Konstas. La Timoteos Konstas pe care nu l-am cunoscut.

M-am aplecat înainte, apropiindu-mi faţa, peste masă, de chipul avocatului.

— Domnule Melahrinos, vreau să-mi vorbiţi cu sinceritate.

A surâs.

— Vorbesc totdeauna cu sinceritate.

— Domnule Melahrinos, de cine se temea unchiul meu?

— Se temea? De ce să se teamă?

— Şi totuşi ceva îl înspăimânta.

— Cine v-a spus?

— Soţia lui.

Mi s-a părut că răspunsul îl liniştise.

— Soţia lui v-a minţit. Timoteos Konstas nu se temea de nimic. N-avea niciun motiv să se teamă.

— Sunteţi sigur?

— Absolut.

Era sincer? Aşa se părea, dar acum începusem să nu mai cred în nimic. Toţi puteau fi altfel decât arătau.

— Poate că-l înfricoşa ceva ce nu vă este cunoscut, am replicat.

— Nu cred. Timoteos Konstas nu avea secrete faţă de mine. Nu eram numai avocatul lui, ci şi prietenul lui. Dacă ar fi existat ceva care-l chinuia, mi-ar fi spus.

— Şi nu v-a spus niciodată nimic?

— Niciodată.

Avocatul luă o ţigară dintr-o tabacheră aflată pe birou.

— Nu ştiu cu ce scop a făcut-o, dar femeia asta v-a împuiat capul cu tot felul de poveşti. Nu, dragul meu, n-a existat niciun secret în viaţa unchiului dumneavoastră. Dacă ar fi existat, eu aş fi fost primul care să-l ştiu.

Îşi aprinse ţigara cu mişcări sigure, privindu-mă în ochi. Purtarea lui era aceea a unui om sigur de sine şi de vorbele sale. Şi totuşi, un anume lucru, pe care nu-l puteam defini, îmi spunea că Apostolos Melahrinos îşi pregătise răspunsurile şi cuvintele, că juca un rol pe care-l studiase cu atenţie. Că Apostolos Melahrinos avusese grijă să pară absolut natural.

Să „pară”? Asta era.

Avocatul părea natural, dar nu era.

— În noaptea când a murit unchiul meu, mi-aţi spus că vă găseaţi la el acasă.

— Da.

— Cine mai era acolo?

Avocatul nu întârzie cu răspunsul, lucru firesc odată ce acea adunare prietenească a avut o asemenea urmare.

— Cinci sau şase persoane. Mai precis, şase. Inginerul Leones cu soţia, vechi prieteni, pictorul Papadopoulos, şi o rudă de-a soţiei unchiului dumneavoastră, împreună cu fiul ei.

— Doamna Arghiris?

— Da. Şi un oarecare domn Demodikos. Despre el nu pot să spun nimic, deoarece nici atunci, nici mai târziu nu mi-am putut da seama ce fel de om era. Cred că era un cunoscut de-al unchiului dumneavoastră, din străinătate.

— Alţii?

— Nimeni altcineva, fireşte, în afară de mine, de unchiul dumneavoastră şi de soţia lui.

— Aţi plecat împreună cu ceilalţi?

— Nu. Mai întâi am plecat eu cu soţii Leones. Ceilalţi, după cum am aflat în ziua următoare, la anchetă, au plecat ceva mai târziu. Demodikos primul, apoi rudele Magdei Konstas.

— Şi când au plecat şi aceştia, unchiul era sănătos?

— Fireşte.

Făcu o scurtă pauză.

— Cel puţin aşa au declarat doamna Arghiris, fiul ei, Magda şi servitoarea.

— Aveţi motive să credeţi că această declaraţie nu era adevărată? am întrebat.

— Nu. Ar fi fost primejdios să mintă atâţia oameni laolaltă.

— Această faimoasă servitoare se mai află în casa văduvei?

— Nu. A plecat în satul ei la scurt timp după tragicele întâmplări.

— A plecat sau a fost izgonită?

— Ea şi-a exprimat dorinţa să plece.

— Cui i-a spus-o? Dumneavoastră?

— Eu n-am văzut-o.

— Atunci, cui?

Avocatul se gândi puţin.

— Cred că i-a spus-o femeii care a venit în locul ei.

I-am pus lui Melahrinos şi alte întrebări. A răspuns foarte binevoitor, aşa cum ar fi făcut orice prieten vechi stând de vorbă cu unica rudă a celui decedat.

— Domnule Melahrinos, o ultimă întrebare. Cu ocazia primei noastre convorbiri m-aţi lăsat să cred că Magda Konstas avea un amant.

Rămase tăcut. Am continuat, fără să aştept răspuns:

— Îl cunoaşteţi pe acest amant?

Se gândi câteva clipe înainte de a vorbi:

— Da, rosti în cele din urmă.

— Se mai află la Atena?

— Da.

— Şi continuă să întreţină relaţii cu văduva unchiului meu?

— Nu.

— V-ar fi greu să-mi spuneţi numele lui?

Mă privi drept în ochi.

— Ce nevoie aveţi de acest nume?

Ce nevoie aveam? Nu ştiam nici eu, aşa cum nu ştiam nici ce urma să fac. Nu aveam un scop anumit, şi cu atât mai mult nu aveam vreun plan.

— Vreau să aflu tot ce a avut legătură cu unchiul meu, în ultima perioadă a vieţii sale.

— Ca să faceţi ce?

Am ridicat din umeri. Îmi cerea un răspuns pe care nu mi-l dădusem nici mie însumi.

— Vreau să ştiu.

— Amantul Magdei Konstas era actorul Dimitris Aperghis. Îl cunoaşteţi?

Auzisem vag de numele lui. Când plecasem din Grecia, tocmai debutase.

— Astăzi este considerat cel mai bun actor. Artist talentat, dintr-o familie excelentă, copilul răsfăţat al lumii bune care-l consideră oarecum „carne din carnea ei”. Om destul de cultivat, egoist şi snob.

— Când a rupt relaţiile cu soţia unchiului meu?

— La scurt timp după moartea lui Timoteos Konstas.

— Credeţi că această despărţire are vreo legătură cu moartea lui?

— Nu ştiu.

Nu mai aveam altceva de întrebat. Aflasem destule lucruri şi totuşi nu ştiam nimic. Tocmai îmi luam rămas bun, când Apostolos Melahrinos îmi spuse:

— Mă gândesc dacă n-ar fi preferabil să vă întoarceţi cât mai repede la treburile dumneavoastră.

— Vom vedea, am replicat.

Nu-i răspunsesem într-o doară; de fapt, în acel moment nu ştiam nici eu dacă voi pleca cât mai repede din Grecia sau dacă voi rămâne aici ca să...

Într-adevăr, pentru ce-aş fi rămas? Ca să descopăr cum a murit Timoteos Konstas, o rudă aproape necunoscută?

M-am întors la hotel şi de-acolo am telefonat unei agenţii de voiaj să-mi reţină un bilet de avion pentru săptămâna următoare. Intenţionam să mă întorc la Paris.

5

I-am scris lui Apostolos Melahrinos o scrisoare destul de politicoasă, în care-i mulţumeam pentru grija lui, îi încredinţam apărarea intereselor mele de succesiune şi îi comunicam hotărârea de a-i urma sfaturile şi de a mă întoarce la treburile mele.

Am pus scrisoarea într-un plic cu antetul hotelului şi am dat-o unuia dintre comisionari ca s-o expediere. Pe urmă, eliberat de toate câte mă preocupaseră în ultimele ceasuri, m-am trântit într-un fotoliu şi, în sfârşit, m-am apucat să citesc un ziar. Intrigile politice din prima pagină mi-au produs o plăcută dispoziţie nostalgică. Parcă mă întorsesem după mulţi ani în cartierul unde crescusem şi auzeam copiii hârjonindu-se pe stradă. M-am gândit că nimic nu redă mai intens decât ziarele specificul unei ţări. După această cugetare, de care nu eram prea mândru, am întors pagina. Din întâmplare privirea mi s-a oprit asupra feţei inteligente a omului care zâmbea. Aveam în mână pagina culturală şi am citit legenda fotografiei pe care o priveam:

Protagonistul şi conducătorul trupei de teatru Attikon, *Dimitris Aperghis, în rolul lui Jacques Duval din piesa lui Marcel Marceau,* Vacanţa domnului Duval, o *cărei premieră are loc astăzi la* Attikon.

L-am privit mai bine pe omul care fusese amantul

Magdei Konstas. O faţă aproape copilărească şi, în acelaşi timp, îmbătrânită prematur, sub un păr negru, uşor ondulat. Acţiunile omeneşti nu sunt dirijate întotdeauna de raţiune. M-am hotărât să asist seara la reprezentaţia de la *Attikon,* tocmai în momentul când mă asiguram pe mine însumi că nu mă mai interesa „cazul Konstas”. M-am dus la funcţionarul de la recepţie.

— Aş vrea să-mi reţineţi un loc pentru diseară, la teatrul *Attikon.*

— La premiera lui Aperghis? Mă tem că e greu. Premierele lui Anorghis sunt evenimente mondene în Atena şi...

O bancnotă de o sută i-a alungat îndoielile. Zece minute mai târziu mă informa că biletul avea să mă aştepte la casă şi că mi se reţinuse un loc în primele rânduri.

M-am uitat la ceas. Şase. Aveam la dispoziţie patru ore întregi până la începerea spectacolului. Hotărârea mea de a-l vedea pe amantul Magdei mi-a reînviat interesul pentru cazul pe care crezusem că-l abandonasem. În ultima noapte a vieţii, lângă Timoteos Konstas se aflaseră nouă persoane. Care dintre ele să aibă vreo legătură cu această moarte?

Din locul unde stăteam, puteam vedea uşa hotelului, strada şi o parte din Piaţa Constituţiei, luminată de ultimele raze de soare.

Chelnerii strângeau mesele din piaţă. Odată cu soarele care apunea, dispărea şi căldura primăvăratecă a după-amiezii. Am zărit la intrarea hotelului silueta cunoscută a lui Alex Arghiris. Tânărul s-a oprit la recepţie, l-a întrebat ceva pe funcţionar şi şi-a continuat drumul. La un moment dat, m-a

observat şi s-a îndreptat spre mine.

— Singur? m-a întrebat.

Părea să aibă chef de vorbă şi acest lucru îmi convenea.

— Încerc să-mi omor timpul, am răspuns, întrebându-mă dacă acest om nu purta niciodată altceva în afară de pulover.

I-am arătat un scaun în faţa mea şi el s-a aşezat cu plăcere. M-am întrebat din nou dacă Arghiris era persoana care-mi telefona.

— Acum v-aţi întors de la Psihiko?

— Da.

Înălţă neputincios din umeri.

— Aţi întâlnit în viaţă ceva mai plictisitor decât întrunirile familiale?

— Destule lucruri.

— Eu, nu.

— Şi totuşi nu le evitaţi.

— Pe cât pot.

— Am avut impresia că mergeţi des în casa Konstas.

— Foarte rar.

— Da? Şi totuşi mi s-a spus că v-aţi aflat acolo şi în noaptea când a murit unchiul meu.

M-a privit nepăsător, aş fi putut spune provocator, drept în ochi.

— În noaptea când a murit? Da. M-a cărat şi atunci tot mama. Însă pe vremea aceea asemenea adunări aveau farmec. Unchiul dumneavoastră era un om cu care merita să te împrieteneşti. Bărbat prezentabil, vesel, inteligent.

— Vesel? l-am întrebat aprinzându-mi o ţigară. Era şi-n seara aceea vesel?

Îmi aţintisem ochii asupra chibritului, evitându-i

privirea.

— Şi când nu era?

— Era totdeauna?

— Cel puţin când îl întâlneam. Dar v-am spus: îl întâlneam rar.

— Da, mi-aţi spus. Mi se pare că aţi fost ultimii care aţi plecat din casa lui.

— Nu-mi amintesc, se poate.

Dintr-o dată a izbucnit în râs, şi-a tras scaunul mai aproape de mine şi a rostit pe neaşteptate:

— De ce nu mă întrebaţi direct ceea ce vreţi? Îmi amintiţi de un judecător ce face o anchetă într-un sat.

— Aţi văzut un judecător făcând o asemenea anchetă?

— Nu, dar exact aşa mi-l închipui. Ce vreţi să aflaţi?

Purtarea lui mă enerva. Totuşi am spus ceea ce nu intenţionam:

— Cum a murit unchiul meu?

— Adică cine l-a ucis pe unchiul dumneavoastră?

Am tresărit. Tânărul ăsta mergea prea departe.

— De ce-aţi rostit asemenea vorbe? Credeţi c-a fost asasinat?

A înălţat din umeri cu indiferenţă.

— Eu nu cred nimic. Dumneavoastră credeţi.

— Dar n-am spus că...

— Aţi spus-o în mii de feluri, mă întrerupse calm. Cu întrebările dumneavoastră care amintesc de tribunal, cu tăcerile şi cu neliniştile dumneavoastră. De altfel, nu este pentru prima oară când aud că răposatul soţ al verişoarei mele nu a pornit de bunăvoie în marea călătorie. Nu sunteţi singurul care are această părere.

— Cine altul...?

— Avocatul ăla antipatic, domnul...

Se opri.

— Cine?

— Nu-mi place să m-amestec acolo unde nu-mi fierbe oala.

— Şi totuşi eraţi gata să rostiţi un nume.

— Da, însă m-am răzgândit.

Îşi bătea joc de mine? Nu mi-am dat seama, dar oricum simţea o plăcere deosebită să mă enerveze, să-şi bată joc de mine.

— De ce n-o întrebaţi pe verişoara mea despre toate astea? Cu siguranţă că ştie mai multe decât noi. E persoana care vă trebuie, doar dacă...

S-a întrerupt şi am auzit din nou râsul lui antipatic, râsul care-mi amintea vocea de la telefon.

— Doar dacă n-o bănuiţi pe ea că şi-a ucis soţul!

Mi-am revenit brusc.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce tot spuneţi?

— Ceea ce gândiţi. *Au revoir,* domnule Nikodemos. Conversaţia cu dumneavoastră a fost foarte plăcută.

S-a ridicat, în timp ce-l priveam uluit.

— Pot să vă dau o informaţie, poate nefolositoare, dar interesantă. Eu şi mama n-am fost ultimii care l-am văzut în noaptea aceea pe unchiul dumneavoastră.

A dat să plece. Am sărit de pe scaun şi l-am apucat de braţ.

— Ce vreţi să spuneţi? l-am întrebat.

— Ceea ce am spus. Nimic mai mult.

— Dar Apostolos Melahrinos m-a asigurat că aţi fost ultimii dintre invitaţi care aţi părăsit casa.

— Dintre invitaţi, da. Însă nu toţi locuitorii Atenei fuseseră invitaţi în noaptea aceea...

— Vreţi să spuneţi...

I-am lăsat braţul.

— Dragul meu, odată ce faceţi pe detectivul, ar fi bine să descoperiţi ceva şi singur. Nu pretindeţi totul de-a gata. Până la urmă va deveni plictisitor.

Şi s-a depărtat cu mersul lui legănat.

În alte împrejurări, o premieră atenianã m-ar fi distrat. Melahrinos nu greşise spunându-mi că Aperghis era actorul „lumii bune”. Mulţimea de maşini care se înghesuiau în spaţiile de parcare de lângă intrarea teatrului, îmbrăcămintea bărbaţilor şi a femeilor, şi acel aer specific de bogăţie şi de bun gust în înfăţişare îmi arătau şi mie, care nu cunoşteam pe nimeni, că „toată Atena” – cum ar fi scris redactorul unui ziar monden – era adunată la premiera de la *Attikon.*

Recepţionerul de la hotelul unde locuiam îşi cunoştea meseria şi locul pe care mi-l procurase era unul dintre cele mai bune. După câte ştiam, *Vacanţa domnului Duval,* piesă pariziană scânteietoare, nu rezista unei critici pretenţioase, însă era plăcută, cu un dialog inteligent şi cu situaţii amuzante, oferind unui actor bun posibilitatea să facă o demonstraţie a măiestriei şi talentului său.

Din prima clipă, Dimitris Aperghis m-a făcut să-mi dau seama că el era acel actor bun. Îşi eclipsa aproape toţi colegii. Din fericire, de la locul meu îl puteam vedea bine pe omul care fusese amantul Magdei Konstas. Nu mi se părea greu de înţeles că acest bărbat fermecător putuse cuceri o femeie al cărei soţ era cu douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă. Dimitris Aperghis îmi părea genul de seducător care inspiră o dragoste spontană, fără s-o poată păstra însă mult timp. Pe când juca, mă străduiam să-l studiez. Arăta mult mai tânăr decât vârsta lui. Trebuie

să fi fost încântător în clipele frumoase, dar în împrejurări grele desigur că se dovedea uşuratic şi nu puteai conta pe el. Făcea parte dintre oamenii care sunt prea plini de ei înşişi ca să mai poată da ceva şi celorlalţi.

Cortina s-a lăsat într-o furtună de aplauze, apoi s-a ridicat de îndată, pentru ca actorii să poată saluta publicul.

Aplauzele au continuat mai puternice, şi cortina s-a ridicat de încă cinci-şase ori. La sfârşit a rămas pe scenă, salutând spectatorii, doar protagonistul.

Mişcările aveau o graţie firească şi surâsul lui era aproape copilăresc.

Deşi piesa nu era greu de urmărit, n-am înţeles nimic din ea. Îl izolasem pe actor de colegii lui, de text, de întreaga reprezentaţie. Alex Arghiris spusese că după plecarea invitaţilor un alt ins intrase în vila de la Psihiko. Să fi fost acest „alt ins“ fermecătorul actor?

Ceea ce făceam era absurd, dar am îndrăznit. După căderea cortinei, în timp ce spectatorii părăseau sala, i-am urmat totuşi pe cei care se îndreptau spre culise pentru felicitări. Cabina lui Dimitris Aperghis era încărcată de flori, înţesată cu femei elegante ce-şi manifestau exagerat entuziasmul şi bărbaţi care în umbra felicitărilor ascundeau o oarecare invidie. Protagonistul primea admiraţia lor cu o modestie care arăta limpede că socotea normal să fie admirat. Am aşteptat cu răbdare afară, lângă uşa cabinei, până când au plecat toţi. Am intrat când Aperghis rămăsese singur. Gol până la brâu, se demachia în faţa oglinzii. S-a întors spre mine, mirat şi neplăcut surprins, când i-am vorbit:

— Sincerele mele felicitări!

S-a stăpânit, a spus „mulţumesc”, în timp ce privirea lui arăta clar că nu mă cunoştea.

— Am auzit atât de multe despre dumneavoastră, dar este pentru prima oară când am fericirea să...

Îmi asculta complimentele cu vădită nerăbdare.

— Vedeţi, în tot acest timp am fost plecat în străinătate, însă voiam atât de mult să vă cunosc...

Pe chipul lui se citea plictiseala şi o oarecare ironie.

— Vă mulţumesc foarte mult, îmi spuse, şi vă rog să mă scuzaţi că între timp mă îmbrac. Mă aşteaptă prietenii...

Spera că voi pleca, dar eu nu mă clinteam. Priveam acest trup, aproape adolescentin, care contrasta cu frumosul, dar obositul său chip.

— Mi s-a vorbit deseori despre dumneavoastră. Mi se pare că rudele mele cele mai apropiate vă erau prieteni...

— Da? rosti fără să se întoarcă.

Mă privea prin oglindă. Desigur, se gândea cât de idiot trebuie să fie acest neaşteptat admirator.

— Da. Timoteos Konstas şi soţia lui, am spus calm.

Dispreţul pentru „admiratorul idiot şi sâcâitor” a dispărut pe dată de pe faţa lui. S-a întors brusc spre mine.

— A, răposatul Timoteos Konstas! exclamă.

— Şi soţia lui, am adăugat liniştit. Era un fanatic admirator al dumneavoastră. Şi prieten.

— Da, prieten, zise.

Se străduia să-şi ascundă neliniştea, dar fără succes.

Şi-a şters ultimele urme de fard de pe faţă şi, răsucindu-şi scaunul, s-a întors spre mine.

— Sunteţi rudă cu familia Konstas?

— Timoteos Konstas era fratele mamei mele.

Singurul ei frate.

— Nu-mi amintesc să ne fi întâlnit în casa lor.

— Nu ne-am întâlnit. După cum v-am spus, am stat mulţi ani în străinătate.

Vorbeam calm, jucând în continuare rolul admiratorului cretin.

— A, atunci se explică!

Se ridică şi îşi puse o cămaşă. Avea mişcări repezi şi mlădioase, dar am remarcat o oarecare stinghereală în purtarea lui. Îmi evita privirea.

— Domnule Aperghis, l-am întrebat, ce gândiţi despre moartea unchiului meu?

— Despre moartea unchiului dumneavoastră? Nu înţeleg.

— Cum credeţi că a murit?

— Am aflat că a decedat în urma unui atac de cord.

— Asta am aflat-o şi eu, ca toţi ceilalţi. Dumneavoastră însă ce părere aveţi?

— Părere?

— Părere, am urmat liniştit. Toţi cei care au avut relaţii mai apropiate cu răposatul şi-au făcut, desigur, şi o părere despre moartea lui. Unul crede că s-a sinucis, altul că a fost asasinat... Dumneavoastră ce credeţi?

M-a privit mirat şi, după cum mi s-a părut, speriat:

— Glumiţi, domnule...

— Nikodemos. Kostas Nikodemos. Vorbesc foarte serios.

Era ridicol să mă recomand în clipa aceea, dar faptul l-a zăpăcit şi mai mult.

— Eu nu cred nimic. Ştiu ceea ce ştiu toţi ceilalţi. Îi eram pur şi simplu prieten şi...

— Pur şi simplu? l-am întrerupt.

M-a privit fără să vorbească.

— Lăsaţi, domnule Aperghis. Ştiu că eraţi amantul soţiei unchiului, dar vă dau cuvântul meu că acest lucru îmi este total indiferent. Vreau numai să aflu ce ştiţi despre moartea lui.

— Nu ştiu nimic. Nimic mai mult ca oricare altul.

Tulburarea lui mi-a dat dreptul să-i vorbesc cu asprime:

— Nu sunteţi sincer. Ştiu mai multe decât credeţi. Ştiu că aţi întrerupt legăturile cu doamna Konstas îndată după moartea soţului ei. De ce?

— N-am de gând să răspund la asemenea prostii.

Încerca să dea fermitate vocii sale, dar nu reuşea.

— De ce? am continuat. Pentru că aţi fost ultimul om care l-a văzut în viaţă pe Timoteos Konstas?

Îmi jucam cartea cea mare. Aperghis mă privea cu ochi rotunzi – de mirare pentru ceva ce nu înţelegea ori de teamă pentru ceva ce înţelegea foarte bine?

— Ştiu că în noaptea aceea fatală, după ce invitaţii unchiului meu au plecat, dumneavoastră aţi intrat în casa lui. Ceea ce nu ştiu este ce s-a petrecut pe urmă...

Frumoasele lui trăsături se crispaseră – de teamă sau de furie? –, buzele îi tremurau şi glasul i se auzi răguşit:

— Plecaţi imediat de-aici! Plecaţi, altfel...

Era gata să apuce orice s-ar fi aflat în faţa lui ca să mă lovească. Criza lui nervoasă semăna mai mult cu izbucnirea unei femei.

Am ieşit din cabina lui.

6

N-aş fi putut spune dacă eram mulţumit sau nu de rezultatele întâlnirii cu actorul. Poate că mersesem mai departe decât trebuia. Desigur, Aperghis nu credea că Timoteos Konstas murise din cauza unui atac de cord. Era clar că ştia acelaşi lucru pe care îl ştiau toţi câţi aveau vreo legătură cu personajele principale ale acestei drame: despre posibilitatea unui asasinat sau a unei sinucideri. Dar restul? Că era ultimul care-l văzuse pe Timoteos Konstas în viaţă, că intrase în locuinţa acestuia după plecarea celorlalţi invitaţi – nu cumva constituia o lipsă de abilitate din partea mea? Furia şi revolta lui nu dovedeau nimic. Oricare dintre noi, în locul lui, s-ar fi înfuriat ştiindu-se nevinovat şi totuşi acuzat de asemenea fapte. Îmi jucasem cartea, dar mă despărţisem de el fără să ştiu dacă trucul îmi reuşişe.

Ultimii actori şi tehnicieni părăseau teatrul. Mica piaţă se golise de maşinile care-i aşteptau pe spectatori. Răcoarea nopţii era mai mult decât pişcătoare. Nu aveam unde să mă duc, nu aveam pe cine să întâlnesc. M-am întors aşadar la hotel.

Saloanele erau luminate, dar aproape pustii. Barmanul căsca în spatele barului. Simţeam imperios nevoia unei prezenţe umane, aşa că m-am apropiat de el. Am comandat o băutură şi când mi-a adus-o l-am reţinut lângă mine.

— E linişte azi la hotel, am încercat să deschid

discuţia.

Nu era nevoie de vreun efort. Şi el se săturase de singurătate şi avea chef de vorbă:

— Abia a plecat spre Pireu un grup de nemţi ce stârniseră aici mare agitaţie.

A surâs.

— Într-adevăr, aţi observat că nemţii, aşa mari cum sunt, se poartă ca nişte copii?

— Primejdioşi copii, am spus.

— Vă referiţi la... atunci?

Se gândea la perioada Ocupaţiei.

Ultimul locatar al hotelului care mai rămăsese în sală urcă în camera lui. În holul spaţios ne aflam acum numai noi doi şi funcţionarul de la recepţie. Barmanul se sprijini cu cotul de tejgheaua barului.

— Ce întorsături aduce vremea! Mi-i amintesc, în sala asta, cu... (se gândi puţin, ca să calculeze) cu şaisprezece-şaptesprezece ani în urmă.[1] Generalul lor îşi instalase aici Statul Major. Beau de stingeau.

— Lucrezi de mult timp în hotelul ăsta?

— Eu? De-aproape douăzeci şi cinci de ani. Am intrat în serviciu înainte de război, şi am trăit în spatele acestei tejghele întreaga Ocupaţie. Câte n-au văzut ochii mei... Nemţi, englezi, americani... Numai că atunci îi vedeam în uniformă, iar acum ca turişti, glumi el. Ce să vă spun? Nemţii nu sunt cei mai răi. La clienţi mă refer. Mărturisesc că în timpul Ocupaţiei s-au purtat bine cu mine. Ai noştri erau mai răi. Mă refer la ai noştri, cei care lucrau cu nemţii.

Eu mă gândeam la Dimitris Aperghis şi la tulburarea lui. Am întrebat într-o doară, ca să întreţin conversaţia:

---

[1] Acţiunea romanului se petrece în anii 1961-1962. (n. tr.)

— Locuiau şi de-ai noştri în hotel, pe vremea Ocupaţiei?

— Nu, dar veneau serile să bea aici. Aduceau cu ei şi femei. Vă spun, ăştia erau cei mai răi...

Ascultam fără să fiu atent. Cuvintele lui alcătuiau un acompaniament pentru gândurile mele despre Aperghis şi temerile lui.

— ...Pe urmă Demodikos şi-a scos pistolul...

În melodia tulbure a vorbelor lui o notă a răsunat ascuţit: „Pe urmă Demodikos...” Am părăsit gândurile despre Aperghis.

— Cine?

— Demodikos.

Numele acesta mă izbise din murmurul nedefinit al vorbelor pe care le rostise. Numele acesta pe care-l auzisem în aceeaşi zi rostit de Apostolus Melahrimos: „Şi un oarecare domn Demodikos, despre care nici atunci, nici mai târziu, nu mi-am putut da seama ce fel de om era. Mi se pare, un cunoscut de-al unchiului dumneavoastră, din străinătate.”

— Cine era acest Demodikos? am întrebat.

— Dacă v-aş spune că ştiu ceva sigur despre el, aş minţi. Desigur, om de-al nemţilor, cu mare putere. Odată, Gestapoul a înhăţat pe unul din verii mei. Dimineaţa trebuia să fie executat. Am vorbit cu Demodikos. Era bine dispus. A sunat în faţa mea, de la telefonul pe care-l vedeţi, şi într-un ceas verişorul meu se afla acasă. Vă spun: foarte puternic!

— Era dintre cei care lucrau cu Gestapoul?

— Nu, ăia erau ciurucuri. Demodikos trebuie că se găsea undeva foarte sus. Chiar şi ofiţerii nemţi se temeau de el, şi nu se amesteca deloc cu poliţia. Eu cred că aranja totul direct cu Hitler.

A zărit îndoiala ironică de pe chipul meu şi s-a

grăbit să se corecteze:

— Dacă nu cu Hitler, atunci cu cineva mare de la Berlin. De altfel, călătorea mereu. Zece zile se afla aici şi douăzeci în străinătate. Din ce mai prindeam şi eu din discuţiile lui cu ofiţerii nemţi, reieşea că se ducea la Paris, Bruxelles, Varşovia... În toate capitalele ţărilor aflate sub ocupaţie.

Demodikos! Nu era decât un nume. Putea avea acest om vreo legătură cu vizitatorul necunoscut al lui Timoteos Konstas? Desigur, nu era un nume obişnuit, dar, oricum, ar fi fost prea îndrăzneţ din partea mea să cred că ar fi vorba de aceeaşi persoană.

— Şi ce s-a întâmplat cu acest domn?

— Dumnezeu ştie! La Eliberare nu era aici.

— Nu s-a mai întors?

— Poate s-a întors, poate nu. Eu nu l-am mai văzut niciodată.

— Ce fel de om era?

— Nu vă daţi seama din cele ce v-am spus?

— Vreau să spun ca înfăţişare, vârstă, cam despre asta...

— Pe-atunci să fi avut vreo treizeci şi cinci-patruzeci de ani. Înalt, uscăţiv, negricios...

Am urcat în camera mea pe la două noaptea, ameţit de impresii şi de băuturile pe care le înghiţisem în timp ce discutam cu barmanul. M-am aşezat pe pat. Lângă mine, telefonul alb parcă-şi bătea joc. Aşteptam din clipă în clipă să-l aud sunând. M-am mirat când am văzut că timpul trece şi ţârâitul lui nu se face auzit.

M-am dezbrăcat şi m-am culcat, aflându-mă într-o dispoziţie deloc plăcută.

M-am trezit foarte devreme şi cu un gust amar în gură. Am deschis fereastra. Piaţa Constituţiei, scăldată în lumina dimineţii ateniene, prezenta o imagine despre care puteai spune că fusese aranjată special pentru turişti. Am cerut o cafea mare. Acum, la lumina zilei, acţiunile mele de ieri îmi păreau şi mai ridicole.

Am cerut ziarele de dimineaţă şi am petrecut citind vreo două ceasuri, fără să mă hotărăsc să fac ceva. Încă o dată m-am gândit dacă n-ar fi fost mai potrivit să mă reîntorc la munca mea. La urma-urmei, moartea lui Timoteos Konstas – de orice fel ar fi fost ea – constituia un fapt împlinit, pe care nimic nu l-ar fi putut schimba. Şi, în definitiv, acest om, în ciuda celor ce aflasem ulterior despre afecţiunea pe care mi-o purta, îmi era aproape necunoscut.

Tocmai voiam să cobor – se făcuse ora zece – când mi-a venit o idee. De ce nu? Am telefonat la biroul lui Apostolos Melahrinos. Avocatul se afla deja acolo. Păru mirat.

— Mă scuzaţi că vă deranjez de dimineaţă...

M-a întrerupt cu o glumă:

— Nu este chiar atât de dimineaţă. Pentru mine e aproape ora prânzului.

— Aş vrea o informaţie. Ieri mi-aţi vorbit despre un oarecare Demodikos.

Scurta tăcere care se lăsă între noi arăta clar că încerca să-şi amintească.

— Demodikos?

— Un tip care se afla în casa unchiului meu, în ultima seară...

— A, da. V-am spus, mi se pare, că nu ştiu nimic despre el. Am avut impresia că este un cunoscut de-al răposatului.

— Da, da. Ce vârstă avea acel om?

O nouă pauză arătă că avocatul căuta să-şi amintească.

— Trebuie să fi avut vreo cincizeci şi cinci de ani.

Vârsta se potrivea cu aceea a lui Demodikos despre care-mi vorbise barmanul.

— Înfăţişarea?

— Brunet.

— Slab?

— Mai degrabă robust. Oricum, om cu o conformaţie atletică. De ce?

I-am spus o minciună:

— Mi-am amintit de-un vechi cunoscut de-al meu cu acest nume. Însă descrierea nu se potriveşte. Mulţumesc.

După câteva fraze fără importanţă am încheiat convorbirea. Vârsta era potrivită, aspectul diferit. Dar aproape douăzeci de ani nu sunt de-ajuns ca să schimbe înfăţişarea cuiva?

Mă aflam în uşa camerei, când telefonul sună. M-am gândit să nu mă întorc. Ştiam sigur cine era. Mi se părea că şi aud vocea aceea sarcastică, neomenească. Şi totuşi, m-am întors. Am fost uimit că nu era persoana la care mă aşteptam. Vocea era necunoscută, dar parcă îmi amintea de ceva.

— Domnul Nikodemos?

— El însuşi. Cine-i la telefon?

Era să scap receptorul din mână când am aflat cine-mi vorbea: Aperghis, frumosul Dimitris Aperghis se găsea la capătul firului! Actorul, care ieri numai, cuprins de furie, mă dăduse afară din cabina lui, îmi telefona!

— Nu cumva v-am trezit din somn?

— M-am sculat de mult. Eu nu sunt actor.

— Aş vrea să vă văd.
— Cu mare plăcere.
— Când aş putea?
— Când doriţi.
— Ştiţi, mă aflu în apropiere de hotel...

Era lângă hotel, dar de unde ştia care este hotelul unde locuiesc? Îmi aminteam foarte bine că nu discutasem despre asta, nu-i spusesem unde am tras.

— Perfect. Chiar acum cobor. Dacă vreţi să luăm împreună o cafea...
— Vin.
— Vă aştept la bar.

N-am putut să nu zâmbesc, punând jos receptorul: fostul amant al Magdei Konstas se grăbea.

Am părăsit camera cu impresia că, în sfârşit, apucasem pe-un drum sigur.

Nu m-am dus direct la bar. M-am ascuns în spatele unei coloane, vizavi de uşă, ca să-l aştept. Era o mică răzbunare pentru purtarea lui din ziua precedentă.

L-am văzut intrând cu mersul lui suplu, elegant şi, de la distanţă, părea foarte tânăr. S-a uitat spre bar. Din locul unde stăteam puteam sesiza stingherealа, sau mai degrabă teama care exista în mişcările lui. Nu m-a văzut şi a fost dezamăgit. L-am mai lăsat câteva clipe. S-a apropiat de barman şi i-a spus ceva (desigur, îl întreba dacă am coborât). Acesta i-a răspuns negativ. S-a aşezat pe unul din scaunele de la bar şi şi-a aprins o ţigară. Gesturile trădau nervozitatea şi nerăbdarea care-l stăpâneau. Atunci am ieşit din ascunzătoare şi am înaintat spre bar. Barmanul m-a zărit primul şi i-a atras atenţia. S-a întors spre mine, s-a ridicat, şi-a stins ţigara şi a venit în întâmpinare:

— Mă scuzaţi că v-am telefonat atât de dimineaţă...

Am zâmbit cordial. Tulburarea lui mă făcea vesel şi binevoitor.

— Dar nu e deloc devreme.

— Aseară, în cabina mea...

— Vă rog. Toţi suntem câteodată nervoşi.

Acum, când eram sigur că-l aveam în mână, mă jucam cu el ca pisica cu şoarecele.

— Nu e vorba de asta. Ieri seară v-am minţit.

— Dar ştiu foarte bine, i-am răspuns prietenos.

Ieri nu ştiam nimic, acum însă eram sigur că săgeata nimerise în ţintă. I-am arătat barul.

— Nu ne aşezăm? Cafea?

— Cafea.

În ciuda încercărilor pe care le făcea, nu reuşea să-şi ascundă nervozitatea.

— Două cafele, i-am spus prietenului meu, omul de la bar. Şi m-am întors spre actor: Ştiu că m-aţi minţit. Ştiu că v-aţi dus acasă la unchiul meu după plecarea celorlalţi.

Mă miram de uşurinţa cu care minţeam.

— Cine v-a spus?

— N-are importanţă.

— Ea?

Am făcut un gest care putea fi şi „da“ şi „nu”. A vrut să spună ceva, dar barmanul s-a apropiat punându-ne în faţă cafelele, pe care cafetiera electrică o preparase fulgerător. Pe urmă s-a retras, dar nu atât încât să nu ne poată auzi. Aperghis i-a observat manevra.

— Aici nu putem vorbi liniştit. Nu vreţi să mergem acolo?...

Mi-a arătat două fotolii la capătul salonului, la câţiva metri distanţă de bar.

— De-acord.

Mi-am luat ceaşca în mână, silindu-l să mă imite. Ardeam de nerăbdare, dar n-o arătam. Şi lucrul acesta îl făcea pe interlocutorul meu şi mai slab. Am pus ceaşca pe măsuţa dintre fotolii şi m-am aşezat. Actorul a făcut la fel. M-am gândit din nou cât de copilăreşti erau toate la el, în afară de frumosul chip îmbătrânit prematur.

— Într-adevăr, am fost acasă la unchiul dumneavoastră în noaptea aceea. Însă credeam că nu ştie nimeni – fireşte, în afară de ea.

— De ce v-aţi dus?

— De ce...?

Se înroşi puţin şi faţa lui căpătă un aer mai copilăresc. Nu, acest om nu putea fi un criminal.

— Vreau să spun, m-am corectat, de ce v-aţi dus tocmai în noaptea aceea?

— Nu m-am dus atunci în mod special. Mă duceam des. Este inutil să încerc s-ascund relaţiile mele cu doamna Konstas.

— Care, sincer să fiu, îmi sunt indiferente. Deci vă duceaţi des acolo. Şi Magda se întâlnea cu dumneavoastră de îndată ce soţul ei adormea. Sper că nu vă primea chiar în dormitorul conjugal. Asta ar aduce a Boccaccio!

— Ne întâlneam într-o căsuţă din grădină. Fusese clădită pentru paznic.

— Frumos paznic!

— Nu avea aşa ceva.

— Şi, desigur, posedaţi o cheie a acelei căsuţe.

— Da.

(De ce îmi făcea plăcere să-l chinuiesc? Desigur, nu din gelozie pentru că acest bărbat frumos se bucurase de farmecele Magdei Konstas. Nu, desigur.)

— Toate acestea sunt foarte romantice. Aşadar, în noaptea respectivă v-aţi dus la Psihiko. Nu ştiaţi că amanta dumneavoastră avea invitaţi?

— Ştiam. Îmi telefonase la teatru.

— Şi totuşi v-aţi dus.

— Până să ajung eu la Psihiko, după reprezentaţie, invitaţii ar fi plecat.

— Şi plecaseră?

— Da. Stând ascuns în maşina mea, i-am văzut. Pe urmă Magda mi-a făcut semn cu lumina, de la fereastră. Era un semnal pe care-l foloseam adeseori. Aprindea şi stingea lumina din camera ei. Însemna că nu mai rămăsese nimeni. Atunci am intrat în grădină, m-am îndreptat fără zgomot spre căsuţă, am deschis şi am intrat.

Îl ascultam, întrebându-mă de ce îmi dezvăluia toate aceste amănunte.

— Vă este silă de mine, nu-i aşa? întrebă Aperghis interpretându-mi greşit gândurile.

— Nu. Nu sunteţi primul care-o faceţi. Aşadar, aţi intrat în căsuţă şi aţi aşteptat. Pe urmă?

— Am văzut aprinzându-se lumina în dormitor. Am zărit umbra răposatului Konstas. Am aşteptat. După o vreme luminile s-au stins. Era momentul ca Magda să sosească.

— Şi a venit?

— Nu.

— N-a venit? am îngânat uluit.

— Nu. Am aşteptat un ceas. Mă cuprinsese furia. Nu sunt obişnuit ca femeile să-şi bată joc de mine. După cum v-am spus, luminile se stinseseră în dormitor. Cu toată furia aceea, am mai stat totuşi o jumătate de oră. Pe urmă...

— Aţi plecat.

— Eram gata să plec, tocmai ieşisem din căsuţă, când m-am oprit. Un alt bărbat părăsea casa printr-o uşă dosnică. Magda îşi înşela soţul cu mine şi pe mine cu un altul! Vă daţi seama în ce situaţie mă aflam. Am aşteptat ca celălalt să se depărteze, ca să pot pleca şi eu, când apăru Magda. Părea îngrozită. Mi-a spus că se întâmplase ceva, ceva neaşteptat, neprevăzut, în legătură cu soţul ei. N-am crezut-o. Am plecat nebun de furie. Şi în ziua următoare am aflat că Timoteos Konstas murise. De-atunci n-am mai văzut-o pe soţia unchiului dumneavoastră. Asta e tot.

Se opri respirând anevoie.

— Tot? l-am întrebat.

— Da. Tot.

Şi-a aprins o ţigară cu mâini tremurânde. Eram tulburat. Povestea asta aducea ceva nou, ceva la care nu mă gândisem până atunci.

— De ce-mi povestiţi toate astea? l-am întrebat. Ieri aţi negat orice amestec, azi îmi faceţi mărturisiri complete. De ce?

— Nu vreau să fiu amestecat într-un scandal. Am sperat că nu ştie nimeni despre prezenţa mea la Psihiko, în noaptea aceea. Ieri mi-am dat seama că am greşit. M-am frământat toată noaptea şi am ajuns la concluzia că cea mai bună soluţie este să fiu sincer cu dumneavoastră, odată ce cunoşteaţi faptele.

Sincer? În această ciudată poveste, în care toţi spuneau – sau puteau spune – minciuni, cum oare să-l poţi deosebi pe cel sincer?

— Vă rog să nu provocaţi scandal. Cariera mea... Ştiţi, un actor...

Un actor... Părea înspăimântat, dar cum puteam să fiu sigur că acum nu era actor, că nu juca teatru?

— Aţi spus că Magda Konstas v-a telefonat să mergeţi la ea.

— Da.

— De ce v-ar fi telefonat, odată ce aştepta un alt bărbat?

Am întrebat doar ca să verific cele relatate de Aperghis, dar de îndată mi-am dat seama de importanţa acestui raţionament. De ce l-ar fi chemat, odată ce aştepta un alt bărbat? Sau Aperghis minţea, sau acest „alt ins” nu era ceea ce se cheamă un amant!

— Nu ştiu.

— Cum arăta bărbatul pe care l-aţi văzut?

— L-am zărit de departe. N-am apucat să-i disting trăsăturile.

— Înalt, scund, tânăr, bătrân?

— Înalt şi mai degrabă solid. Bătrân, fără îndoială că nu – mersul lui era sigur şi repede –, dar nu pot spune dacă era tânăr.

Atunci m-am gândit la altceva.

— Aţi spus că stând ascuns în maşina dumneavoastră i-aţi văzut plecând pe invitaţii unchiului meu. Pe toţi?

— Pe ultimii.

— Îi cunoaşteţi pe doamna Arghiris şi pe fiul ei?

— Da.

— I-aţi văzut în seara aceea?

— Au plecat ultimii.

(Deci tânărul Arghiris spusese adevărul.)

— Pe servitoarea lui Konstas o cunoşteaţi?

— Am auzit-o pe Magda vorbind despre ea.

— A părăsit serviciul după moartea unchiului meu. Ştiţi pentru ce?

— Fireşte că nu. V-am explicat că din noaptea

aceea n-am mai avut de-a face cu familia Konstas.

Nu ştiam ce să mai spun. Am privit frumosul lui chip: ochii aceia mă implorau. Vedeam clar că se temea.

— Acum ştiţi tot adevărul despre mine. Îmi daţi cuvântul că nu veţi vorbi nimănui despre toate acestea?

— Mă voi strădui, i-am răspuns.

— Şi totuşi, am avut încredere în dumnevoastră. Nu aveţi niciun motiv să mă amestecaţi în vreun scandal. Cariera mea...

Vorbea iar despre cariera lui, iar eu mă întrebam dacă ceea ce-l neliniştea atât de mult era cariera sau altceva, ceva mult mai important.

L-am condus până în uşa hotelului. Pe când mă întorceam, l-am văzut pe Alex Arghiris: stătea lângă coloana din spatele căreia pândisem sosirea lui Aperghis, şi mă privea cu aerul acela veşnic provocator. Oare venise atunci sau mă urmărea de mai mult timp? S-a apropiat.

— Văd că lumea artistică vă vizitează, spuse. Se pare că arta e o slăbiciune a familiei Konstas.

— Aşa se pare.

L-am privit sever.

— La acest domn ai făcut aluzie ieri? l-am întrebat.

— Să fac aluzie? Nu ţin minte la ce anume „făceam” aluzie ieri, pentru că eu nu prea obişnuiesc să fac aluzie...

De data asta impertinenţa lui nu m-a enervat. Chiar am râs.

— Ia spune-mi, măi băiete, ce fel de joc faci?

A râs şi el, şi pentru prima dată chipul acela pervers mi s-a părut omenesc, normal. Acum îmi

părea aproape simpatic.

— Dacă aş şti...

— Tu mi te joci cu telefonul?

— Toţi ne jucăm, unii în glumă, alţii în serios.

— Lasă filosofiile. Tu îmi telefonezi?

— Nu.

Purtarea lui era diferită; aveam certitudinea că de data asta vorbeşte sincer.

— Vrei să discutăm ca nişte prieteni?

— Da.

— Să ne aşezăm.

Văzându-l cum stă acolo, fără aerul acela cinic şi provocator pe chip, mi-am amintit ce povestise Magda despre copilăria lui. Şi poate că nu greşea când spunea că, în fond, nu era decât un copil nefericit.

— Ce părere ai despre Aperghis?

— Toţi spun că e un domn fermecător.

— Nu te întreb ce spun „toţi”. Te întreb ce spui tu.

— Eu... eu spun că e cel mai scârbos individ pe care l-ar putea întâlni cineva.

Am zărit ură în ochii lui. De data asta, Alex Arghiris lăsa să i se vadă adevăratele sentimente. Şi astfel îmi devenea mai simpatic, pentru că era mai firesc, mai uman.

— Aveţi ceva împotrivă? mi se adresă provocator.

Aveam? Aperghis nu mă cucerise prin purtarea lui.

— Nu ştiu. Tu de ce ai o asemenea impresie?

— Nu există „de ce”. Îl numesc scârbos pentru că este scârbos. Cum dumneavoastră nu sunteţi.

— Să nu-mi spui că mă simpatizezi!

— E ridicol, însă aproape vă simpatizez.

— Purtarea ta de până acum nu mi-a dovedit-o. Ascultă, Alex, într-adevăr în noaptea aceea tu şi

mama ta aţi plecat ultimii din casa lui Konstas?

— Am fost ultimii care am plecat dintre acei care se aflau acolo.

— Vrei să spui că s-ar putea să fi venit alţii după voi. Asta m-ai lăsat să înţeleg ieri. Care alţii, în afară de Aperghis?

Tânărul a zâmbit cu dispreţ.

— Ăsta era un obişnuit al casei.

— Şi cei neobişnuiţi?

— De ce n-o întrebaţi pe Magda?

— Ştie?

— Întrebaţi-o pe ea.

— Crezi că-mi va spune?

— Şi credeţi că eu am să vă vorbesc despre ceva ce ea nu vrea să vă spună?

— Eşti de partea ei?

— E singura prietenă pe care am avut-o în viaţă. Singurul om...

Se opri, apoi, după o scurtă pauză, întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi împotriva ei?

— Împotriva ei nu, însă... înţelegi că trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu unchiul meu...

A ridicat din umeri.

— Unchiul... unchiul... Vorbiţi mereu de el, însă ce ştiţi despre unchiul dumneavoastră? De unde ştiţi că nu era cel mai nemernic om de pe pământ şi că nu târa după el toate păcatele lumii? De unde ştiţi dacă...

— Dacă...? l-am întrebat.

Părea să regrete că-şi deschisese sufletul. S-a ridicat.

— Ne-aţi zăpăcit pe toţi cu faimosul dumneavoastră unchi, încheie, de data aceasta cu vechea lui expresie de răutate. Mai întâi căutaţi să

aflaţi cine a fost unchiul dumneavoastră şi pe urmă străduiţi-vă să descoperiţi cum a murit. Salutare!

În zadar am încercat să-l reţin. A plecat furios.

Privindu-l cum se depărta grăbit, am fost silit să recunosc că avea dreptate. Nu ştiam nimic despre adevăratul Timoteos Konstas.

7

După plecarea lui, am părăsit hotelul. M-am gândit încă o dată cât de mare era contrastul dintre însorita dimineaţă atenianã şi tainele întunecate care mă înconjurau. Am încercat să-mi pun ordine în gânduri şi impresii. Totul începuse cu acea convorbire telefonică. Ce urmărea oare necunoscutul şi aiuritul meu interlocutor? Numai să se distreze pe socoteala mea? N-avea niciun sens. Să mă facă atent în privinţa văduvei unchiului? Să mă înspăimânte şi să mă facă să abandonez, cu un ceas mai devreme, cazul Timoteos Konstas?

Ar fi fost prea simplu să încerce să mă sperie folosind o metodă atât de puerilă. Mai degrabă voia să mă facă neîncrezător faţă de Magda Konstas. Şi ce urmărea prin asta?

Am oprit primul taxi întâlnit.

— La Psihiko, am spus.

Magda era singura care ar fi putut să dea un răspuns la toate aceste întrebări. M-am instalat pe banchetă, cufundat în gânduri, în timp ce maşina străbătea bulevardul. Acest nou personaj adus în scenă de Dimitris Aperghis deschidea alte perspective în afacerea morţii unchiului meu. Dar oare acest nou personaj exista cu-adevărat?

Acum, că o vedeam pentru a doua oară, mi s-a părut şi mai frumoasă. M-a primit cu o familiaritate

reţinută şi duioasă.

— Mă bucur sincer că te revăd. Cum ai petrecut până acum?

Am dat un răspuns evaziv.

— Cum ai regăsit Atena? Aşa cum ai lăsat-o?

— Foarte diferită.

Mă luase de braţ şi simţeam cum parfumul ei scump mă învăluie.

— Fireşte că azi vei lua masa cu mine.

— Dar...

— Nu admit un refuz.

Discutam cum era firesc să discute două rude apropiate. (Cum ar fi fost firesc, dacă nu s-ar fi petrecut acele evenimente.)

— Nu preferi să stăm aici?

În veranda spaţioasă cu coloane de marmură am văzut fotoliile confortabile şi măsuţa dintre ele. Soarele primăvăratec făcea ambianţa extrem de plăcută.

— Da, e frumos.

Am răspuns distrat. Acum, că mă aflam lângă ea, îmi dădeam seama că întrebările pe care voiam să i le adresez erau mult mai dificil de pus decât crezusem.

— Ce ai?

Această familiaritate a singularului mă tulbura fără motiv. Şi dintr-o dată am înţeles: femeia aceasta îmi plăcea. Nu era o impresie fugară. Am simţit din prima clipă când am văzut-o, numai că până acum nu voisem să admit această realitate.

— Nimic.

Îmi ţineam mâinile pe braţele fotoliului şi ea îmi acoperi mâna cu a ei. Am făcut o mişcare involuntară şi Magda şi-a retras mâna brusc.

— Pari gânditor.

— Sunt.

— Ce te preocupă?

Nu intenţionam să-i spun, însă cuvintele mi-au zburat aproape singure de pe buze:

— Azi a venit să mă vadă, la hotel, Aperghis...

S-a făcut dintr-o dată palidă.

— Cine?

— Aperghis. Actorul Dimitris Aperghis.

S-a străduit să-şi stăpânească vocea, dar n-a reuşit.

— Îţi este prieten?

— Ieri l-am văzut pentru prima oară.

Îi aşteptam întrebarea, însă ea a rămas tăcută. Îmi evita privirea, jucându-se cu cordonul rochiei.

— M-am dus şi l-am văzut la teatru. Pe urmă l-am căutat în culise.

Am tăcut, aşteptând o întrebare care nu a fost rostită nici de data asta.

— Nu mă întrebi de ce? am spus.

Şi am urmat în gând: cât de mult se schimbase tonul discuţiei noastre! Ne purtam unul cu altul de parcă ceva ne unea şi totuşi ne despărţea...

— Nu.

— De ce?

— Ştiu.

A oftat.

— Deci au apucat să-ţi vorbească despre asta. Ei, bine, da. Nu sunt obligată să-ţi dau socoteală de faptele mele, dar e preferabil să afli de la mine totul, decât să-ţi spună alţii. Aperghis a fost o nebunie de-a mea. Nu asta voiai să-ţi spun?

Acum i-am ocolit eu privirea.

— Nu.

— Ce altceva?

— Aperghis se afla aici în noaptea aceea.

Mi-am dat seama că la asta nu se aşteptase. Vorbele mele au speriat-o.

— Aici? repetă neştiind ce să spună.

Fără voie m-am uitat în grădină ca să văd căsuţa paznicului.

— Da, aici. Într-o căsuţă din grădină, unde obişnuia să te aştepte.

Vocea ei a devenit dură.

— Văd că acest onorabil domn nu este zgârcit cu amănuntele!

Nu aveam nici intenţia, nici dispoziţia să-i răspund pe acelaşi ton.

— Magda, am spus încet şi prietenos, Magda...

M-a întrerupt.

— Da, mă întâlneam cu el în căsuţa paznicului, când puteam. Eram tânără, unchiul tău...

— Magda, nu e vorba de asta. Viaţa ta îţi aparţine şi nu-mi recunosc niciun drept ca s-o controlez; de altfel, acum n-ar mai avea niciun sens. Nu mă interesează relaţiile tale cu actorul.

M-am întors brusc spre ea şi de data aceasta i-am acoperit eu mâna cu a mea.

— Magda, cine era omul acela?

I-am simţit mâna tresărind.

— Cine?

— Omul care se afla în noaptea aceea în casa ta. Omul pe care l-a văzut Aperghis.

Şi-a tras mâna şi s-a ridicat. Era foarte palidă.

— Nu înţeleg ce spui...

— Aperghis...

— Domnul acela ţi-a împuiat capul cu minciuni, m-a întrerupt.

S-a dus la capătul verandei şi şi-a sprijinit mâinile de bordura de marmură. Am stat un timp nehotărât. Nu ştiam ce trebuia să fac. Să plec? Nu se întorcea spre mine, vrând parcă să-mi arate, prin atitudinea aceasta, că nu-mi rămânea altă alternativă.

N-am plecat. M-am apropiat de ea şi i-am atins uşor umărul. Îmi spuneam că procedez astfel numai din dorinţa de a afla urmarea, dar ştiam că nu sunt sincer cu mine însumi. N-am plecat pentru că pur şi simplu nu voiam să plec, pentru că voiam să rămân lângă ea.

— Magda!

S-a întors. Ochii îi erau plini de lacrimi. Raţiunea îmi spunea că lacrimile sunt false, că femeia asta e periculoasă, însă întreaga mea fiinţă izgonea raţiunea. Înlăcrimată, prigonită, cerând ajutor – mi-a părut mai atrăgătoare ca oricând. Am apucat-o de braţ şi am silit-o să mă privească.

— Magda, trebuie să fii convinsă că nu sunt împotriva ta, i-am spus. Vreau doar să aflu: Cine era omul acela?

— Nu era niciun om. Aperghis te-a minţit.

— De ce?

— Ca să se răzbune. Nu ştii ce om de nimic e. Din nefericire, am descoperit acest lucru foarte târziu. În noaptea aceea l-am izgonit. I-am spus că nu vreau să-l mai văd, că între noi totul se sfârşise.

În ciuda farmecului pe care faţa ei înlăcrimată îl exercita asupră-mi, nu mi-am pierdut întru totul minţile. Mi-am amintit de cuvintele lui Aperghis: „Mi-a telefonat la teatru”.

— Dar nu-i telefonaseşi?

— Da. Ca să-i spun să nu vină. În seara aceea, aflându-mă în mijlocul prietenilor unchiului tău, mi-am

dat seama cât de rău era ceea ce făceam. I-am telefonat, spunându-i că n-are rost să mai vină. El însă a venit. Am coborât când ceilalţi plecaseră. I-am vorbit cu asprime. S-a înfuriat. Mi-a spus că pe el nu-l mai izgonise nicio femeie şi că voi plăti scump pentru purtarea mea. Azi a venit la tine să-ţi înşire tot felul de prostii. Cine ştie ce mai are de gând să facă...

Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

— Nu mă crezi, aşa-i?

Voiam s-o cred, dar nu puteam.

— Da, am spus.

Cu un gest spontan – prea spontan ca să fie adevărat – mi-a apucat mâinile şi mi le-a strâns la piept.

— Mulţumesc, a şoptit.

Cu dureroasă claritate mi-am dat seama că mă juca pe degete. Şi totuşi, acest contact era plăcut. Magda s-a înfiorat...

— Să intrăm, mi-e frig.

Ar fi trebuit să plec, să plec cât mai repede. Am urmat-o.

Acum nu mai puteam să-mi bat joc de mine însumi. Farmecul acestei femei îmi pătrundea în sânge ca o otravă. O doream aşa cum o dorisem din prima clipă, fără să vreau să admit adevărul. Şi cel mai rău era că ştiam că ea îşi dă seama.

Se aşeză într-un fotoliu cuprinzându-şi umerii cu palmele, ca un om căruia îi este frig.

— Îţi mulţumesc, spuse iar. Dacă ai şti câtă nevoie am de un prieten. Unchiul tău era un om minunat, dar ne despărţeau atât de multe... Nu numai vârsta. Mai erau şi altele. Timoteos nu mi s-a dezvăluit niciodată pe de-a-ntregul. Nu-mi vorbea despre planurile lui, nu

ştiam ce gândeşte, ce vrea, ce face, de ce se teme... Pentru că se temea. Mi se pare că ţi-am spus-o şi data trecută. Exista ceva care-l înspăimânta.

— N-ai bănuit niciodată ce anume?

— Nu.

— În seara aceea, printre invitaţi, se afla şi un domn Demodikos?

— Da.

— Era prietenul vostru?

— Nu. Cunoscut de-al unchiului tău. A venit să-l vadă seara, şi invitaţii l-au găsit aici. Iar Timoteos l-a reţinut la cină.

— A venit pe la voi şi în alte dăţi?

— Nu, venise pentru prima oară.

— De fapt cum îl chema exact?

S-a gândit.

— Exact... Nu ştiu. Nu l-am auzit pe unchiul tău adresându-i-se cu numele mic. Nu-i spunea nici „domnule”, îi vorbea aşa, direct, fără să folosească un nume. Am impresia că în seara aceea trecuse pe la noi întâmplător.

Am tăcut. Magda mă privea întrebător.

— Crezi că acest domn Demodikos are vreo importanţă deosebită?

— Nu.

— Ai mai auzit de el?

Am rostit a doua minciună:

— Nu.

Oare m-a privit într-adevăr de parcă voia să-mi afle cele mai tainice gânduri, sau mi s-a părut? S-a ridicat.

— Mă duc să mă îngrijesc de masă.

8

Am părăsit casa lui Timoteos Konstas la patru. Din înlâmplare – sau pentru că Magda se ocupase de asta – nu ne-a deranjat nimeni. Servise ea însăşi mâncărurile, mai târziu cafeaua, şi ne-am petrecut timpul unul lângă altul, în acea stare specială a oamenilor care se află în pragul dragostei.

Pe stradă însă, departe de privirea şi parfumul Magdei, îndoielile mi-au revenit. Oare să mă fi minţit Dimitris Aperghis cu-atâta neruşinare? Şi era posibil ca ura împotriva unei femei care-l izgonise să-l fi împins la o faptă care până la urmă putea deveni primejdioasă pentru el? Aşteptam cu nerăbdare să se însereze, ca să merg la teatru. Trebuia neapărat să avem în doi o explicaţie.

În aşteptare, am încercat să analizez toate ipotezele. Dacă, în ciuda aparenţelor, Magda spusese adevărul? Dacă Aperghis, tip îngâmfat şi egoist, voia să se răzbune pe fosta lui amantă creându-i neplăceri? Dacă voia să mă facă s-o bănuiesc complice la asasinarea soţului ei? Dacă... Atunci putea foarte bine să fie el omul care îmi telefona. Avea o voce oarecum neutră, şi era un bun actor. Şi-ar fi putut schimba vocea cu mare uşurinţă.

Însă, dacă era aşa, de ce în seara când m-am dus în cabina lui m-a dat afară? De ce nu mi-a spus nimic? Am răspuns singur la întrebare: pentru că, fiind un bun actor, juca din nou teatru. Seara se purtase

dinadins aşa, pentru ca dimineaţa să pară mai convingător.

În sfârşit, a sosit şi timpul să mă duc la teatru. Ajungând la *Attikon,* am rămas surprins: totul era închis, cufundat în întuneric. Nu exista nici măcar un funcţionar care să-ţi dea câteva informaţii. M-am adresat vânzătorului de la chioşcul de ziare de peste drum:

— Astăzi n-au reprezentaţie?

Omul a zâmbit.

— Nu. Ieri a fost ultima reprezentaţie. Peste câteva zile trupa pleacă în turneu, în străinătate.

Iată ceva la care nu mă gândisem.

— Nu cumva ştii unde l-aş putea găsi pe domnul Aperghis?

— Într-unul din localurile mondene, unde obişnuieşte să ia masa după miezul nopţii. Dar nu ştiu în care anume.

L-am căutat în mai multe localuri, dar fără rezultat, în schimb, i-am aflat adresa. M-am hotărât ca a doua zi să-i fac o vizită.

Locuia într-o vilă la poalele Acropolei, pe care, după cum am aflat, o închiriase recent, abandonându-şi apartamentul din cartierul Kolonaki. Hadzidakis[2], *buzukia*[3], şi „Copiii din Pireu” făcuseră ca tot ce este popular să devină ultramodern.

La zece dimineaţa, după o noapte de nerăbdare, urcam străduţele din cartierul Plaka. Mi-a fost uşor să găsesc locul. Ceea ce însă nu mi-aş fi putut închipui

[2] Cunoscutul compozitor Manos Hadzidakis. (n. tr.)

[3] Instrument popular grec. (n. tr.)

era că nu aveam să-l mai revăd pe Aperghis, mai precis spus, că nu aveam să-l mai găsesc în viaţă.

Cunoscând strada şi numărul, nu mi-a fost deloc greu să dau de casă. În faţa locuinţei actorului se aflau câţiva oameni care discutau. Au tăcut şi m-au privit ciudat când am întrebat:

— Aici locuieşte domnul Aperghis?

— Da...

Am vrut să mă îndrept spre poartă. Unul dintre ei m-a oprit:

— Pe el îl căutaţi?

— Da, pe domnul Aperghis.

— Nu-l veţi găsi.

— A ieşit?

Ora era prea matinală pentru ca un actor să se fi sculat şi să fi pornit la plimbare.

— Nu, adică... nu s-a întors acasă. A fost accidentat. L-a lovit o maşină.

Era ceva la care nu mă aşteptasem.

— Când?

— Nu ştim. Acum am aflat şi noi.

În clipa aceea o femeie ieşea din casă cu o legătură de haine sub braţ.

— Asta-i femeia care-i face curăţenie, coana Maria. Ea ştie mai bine ce s-a întâmplat.

Au chemat-o. „Domnul îl caută pe stăpânul tău.” Femeia se apropie. Se vedea că plânsese.

— Dumneavoastră îl căutaţi?

— Da. Aveam întâlnire, am minţit eu. Era vorba să încheiem o afacere.

Femeia îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

— Sărmanul domn Dimitris, murmură ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o nerăbdător.

— A fost ucis, spuse femeia, şi izbucni: O maşină l-a lovit în clipa când bietul meu stăpân urca pe trotuar. Blestematul, ai zice c-a făcut-o dinadins.

Am pălit auzind vorbele ei, găsind în ele un sens pe care femeia nu şi-l închipuia.

— A murit? am îngânat.

— Se află la spitalul Hippokration. A fost adus acolo de la Salvare. Acolo mă duc şi eu.

— Un moment, am oprit-o uluit. Când a avut loc accidentul?

— Azi. La trei dimineaţa. Aşa au spus cei care au fost de faţă.

Nu era decât un accident. Un accident banal, din acelea care au loc în fiecare zi într-un oraş mare ca Atena. Însă un accident petrecut la timpul oportun: tocmai când îl căutam pe Aperghis ca să aflu dacă cele ce-mi spusese erau adevărate, şi dacă existenţa misteriosului vizitator de la Psihiko era reală.

Am oprit primul taxi ieşit în cale.

— La Hippokration, am spus.

Desigur, un accident, dar care, în cazul că Aperghis murea, avea să fie foarte util vizitatorului nocturn şi acelora care voiau ca vizita lui să rămână o taină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce gânduri îmi trec prin cap! am rostit deodată atât de tare, încât şoferul m-a privit mirat prin oglinda retrovizoare.

Ultimele evenimente îmi puseseră nervii la grea încercare. Iar închipuirea o luase cu totul razna. Accidentul nu putea avea nicio legătură cu poveştile lui Aperghis. Era o nebunie să cred că vizitatorul necunoscut – chiar dacă exista în realitate – recursese la crimă ca să-l facă pe Aperghis să tacă. Şi, mai departe, chiar dacă acceptam – o faptă atât de

nebunească, de ce nu-l omorâse în tot acest răstimp, de ce aşteptase atâta, ucigându-l abia acum? „Deoarece aflase că actorul vorbise cuiva despre cele întâmplate în noaptea morţii lui Konstas”, răspunse, neînduplecat, celălalt eu al meu. „Fiindcă acum a aflat că Aperghis a vorbit cu tine, cu tine, care ai mania să scormoneşti totul.”

— Prostii!

Pentru a doua oară şoferul mă privi uimit prin oglindă Gândisem cu glas tare.

Şi totuşi, erau numai prostii. Nu vorbisem decât Magdei despre mărturisirea lui Aperghis. Dar dacă Magda era cea care transmisese mai departe? Dacă Magda îl anunţase pe acel necunoscut domn X?

Trebuia să mă stăpânesc. Mă lăsam târât de imaginaţie prea departe. Mă purtam şi gândeam ca un copil care citeşte prea multe romane poliţiste. Şi, la urma-urmei, Atena nu era Chicago-ul anilor ’30, când, ca să scapi de-un martor incomod, apelai la crimă. Maşina se opri.

— Am ajuns, spuse şoferul.

M-am aplecat şi-am văzut vechea clădire a spitalului.

Aducerea cunoscutului actor la spitalul acela constituia pentru întreg personalul „evenimentul zilei”. De îndată ce l-am întrebat, portarul mi-a şi răspuns:

— Domnul Aperghis? La 113, clădirea din spate.

Am străbătut vechea aripă a spitalului, am trecut prin curte şi am pătruns în noua clădire, care constituia o surpriză după modesta înfăţişare a faţadei. Infirmierele ştiau toate unde fusese transportată îndrăgita vedetă.

— Luaţi ascensorul. Etajul întâi, salonul...

Nu era nevoie să mă uit la număr ca să-l găsesc. Pe coridor se adunaseră femei elegante – nu le cunoşteam, dar mi-am dat seama că erau actriţe – şi bărbaţi, dintre care câţiva mai zgomotoşi şi indiscreţi: se vedea de departe că sunt tineri reporteri. O infirmieră dădea informaţii, foarte măgulită că atâtea celebrităţi apelau la ea. M-am apropiat.

— Încă nu şi-a venit în simţiri. Domnul profesor a cerut să i se facă încă o transfuzie. Dacă îşi va reveni până la douăsprezece...

Unul dintre tinerii reporteri şopti lângă mine:

— S-a dus şi ăsta!

Am profitat de ocazie.

— E grav? am întrebat.

— Grav e puţin zis. L-a zdrobit, blestematul!

— Cum s-a întâmplat?

Tânărul reporter avea chef de vorbă, poate pentru că se plictisise de atâta aşteptare:

— Din câte am aflat la poliţie, maşina l-a lovit în momentul când era gata să se urce pe trotuar. L-a strivit pur şi simplu de un stâlp de fier. De parcă îl urmărea, mizerabilul...

M-am înfiorat. Pentru a doua oară cineva afirma, fără să-şi dea seama, lucrul de care mă temeam.

— A fost prins?

— Cine?

— Şoferul maşinii.

— Până acum nu. A dispărut. Însă va fi prins. Cei de la circulaţie îşi cunosc bine atribuţiile. Nu ştiu dacă aţi auzit de cazul cu Opelul, de pe bulevardul Alexandra, care...

Vorbea despre o situaţie asemănătoare, când serviciul de circulaţie acţionase fulgerător, eu însă nu-

l mai ascultam. În minte mi se învârtea aceeaşi frază: „De parcă îl urmărea, mizerabilul...” Nu cumva chiar îl urmărise?

Brusc, tânărul ziarist m-a părăsit şi s-a repezit spre camera accidentatului. Uşa se deschise şi doctorul se ivi în prag. Toţi îl înconjurară.

— Doctore, cum...

Medicul era posomorât.

— Trebuie să sperăm, dar speranţele noastre sunt puţine.

Neînduplecatul reporter întrebă tare:

— Vreţi să spuneţi că ar putea să moară?

A murit după un ceas, şi fotografia lui şi ştirea despre cele întâmplate se publicau în prima pagină a ziarelor de după-amiază. M-am întors la hotel cu ziarul în mână şi cu furtuna în creier. M-am izbit de tânărul Arghiris, de-ai fi zis că mă aştepta.

— Veşti rele? mă întrebă.

— Ce veşti? am răspuns provocator.

Ieri îmi fusese simpatic. Azi însă, purtarea lui mă enerva din nou.

— Nu ştiu care sunt veştile, însă văd că sunt rele.

— De unde vezi?

Deveneam ridicol cu atitudinea mea arţăgoasă. A zâmbit.

— O arată aerul, purtarea dumneavoastră, totul. Chiar şi furia asta nejustificată faţă de mine.

Mi-am revenit.

— Nu, n-am nimic. Abia am citit...

S-a uitat la ziarul pe care-l aveam în mână.

— Despre moartea lui Aperghis?

— Da.

— Nu mi-am închipuit că-l simpatizaţi atât de mult.

— Nu-l simpatizam nici „atât de mult”, nici puţin, dar o asemenea moarte neaşteptată...

— Nu neaşteptată. La Atena mor din cauza accidentelor de automobil cel puţin o sută de persoane pe an. O sută, dintre care cei mai mulţi poate că sunt oameni buni. Dacă o păţeşte şi unul ca Aperghis... Mărturisesc sincer că nu-nţeleg totuşi de ce v-a tulburat această moarte.

Puteam să-i spun de ce?

— Orice moarte violentă mă tulbură, i-am răspuns.

— Chestie de caracter. Ieri aţi luat masa cu verişoara mea, nu-i aşa?

— Constat că le afli pe toate!

— I-am telefonat şi mi-a spus. Acum mă duc la Psihiko. M-a rugat să vă iau cu mine, dacă vă întâlnesc. Veniţi?

— Da.

Eram dornic să vorbesc cu Magda despre această moarte.

Alex Arghiris conducea maşina cu îndemânare, dar în acelaşi timp periculos, fără să respecte niciuna din regulile de circulaţie, simţind o deosebită plăcere să-i pună în încurcătură pe ceilalţi conducători. Adică şofa ca un băiat prost crescut ce era.

— Binişor, i-am spus.

— V-a speriat accidentul lui Aperghis?

— Nu mă amuză jocul ăsta cu viaţa. Nici cu a mea, nici cu a altora.

— Sunteţi foarte conservator.

— Sunt.

Şi m-am întrebat: oare când m-a invitat, Magda ştia de moartea fostului ei amant?

— Când ţi-a spus verişoara ta să mă iei la Psihiko?

m-am adresat lui Alex.

— Azi.

— Sigur că azi, dar acum sau mai devreme?

— Are vreo importanţă? rosti râzând.

Avea importanţă, dar nu puteam să i-o spun. Oare când m-a invitat, Magda citise ziarele de după-amiază?

— Nu, bineînţeles. Întreb doar aşa...

— Pe la unsprezece.

Deci nu le citise. Nu ştia de moartea lui Aperghis, doar dacă... Doar dacă aflase totul de la făptaş. M-am grăbit să alung acest gând veninos. De altfel, datorită vitezei cu care mersesem, în câteva minute am şi ajuns la locuinţa ei. Tânărul claxonă. Când am intrat în grădină, am văzut-o pe Magda aşteptându-ne în capul scării. Purta aceeaşi rochie neagră, şi mi-a părut mai frumoasă şi mai palidă decât în ziua precedentă.

— Îţi mulţumesc că l-ai adus pe prietenul nostru, îi spuse tânărului Arghiris.

— Ştii că-ţi îndeplinesc totdeauna dorinţele, i-a răspuns el vesel, dar am avut impresia că ceva se ascundea sub această aparentă veselie.

După ce am luat masa, Arghiris a găsit un motiv sau un pretext ca să iasă în grădină, iar Magda mi-a şoptit strângându-mi mâna:

— Ai citit?

— Despre Aperghis? Da.

Nu i-am spus că aflasem totul înainte de-a citi ziarele.

— Nu mi-a fost milă de el. S-a purtat atât de urât...

De ce oare am vorbit astfel? Nu ştiam nici eu.

— Martorii au declarat că cel care l-a omorât ar fi

făcut-o intenţionat. Au avut impresia că era urmărit.

Mâna ei, care o mai strângea pe a mea, începuse să tremure sau mi se părea? Oricum, s-a grăbit să şi-o retragă.

— M-am temut că Alex n-o să te găsească. Voiam atât de mult să te revăd!

Mâna ei se apropie iar. Fără să vreau am făcut o mişcare, încercând să-mi retrag mâna.

— Mă găseşti vulgară?

I-am strâns tare mâna, m-am întors spre ea şi ochii i se oglindeau acum în ai mei. Am îmbrăţişat-o.

De-acum, moartea lui Timoteos Konstas şi cauzele care o provocaseră îmi erau indiferente. Singurul lucru care mă interesa era ea. Moartea actorului fusese întâmplătoare sau era urmarea discuţiei noastre? Şoferul acela necunoscut îl ucisese din lipsă de îndemânare sau din cauza celor văzute de Aperghis în noaptea aceea de sumbră amintire? De fapt, nu mă interesa nici ucigaşul necunoscut, nici Aperghis, nici celelalte. Mă interesa doar rolul jucat de Magda în toate aceste întâmplări.

Am plecat din casa ei la şapte seara. În timp ce Arghiris cobora scara, Magda mă întrebă încet:

— Ai să-mi telefonezi?

Nu mai aveam nimic nou să ne spunem.

— Da.

— Voi aştepta cu nerăbdare.

În maşină, Arghiris, fără să se întoarcă spre mine mă întrebă:

— Ai să-i telefonezi?

M-am fâstâcit.

— Altă dată, dacă nu vreţi să fiţi auziţi, vorbiţi în şoaptă.

Avea o altfel de răutate în glas. Acest tânăr „neutru” nu putea fi îndrăgostit de verişoara lui, dar se vedea limpede că era gelos şi-i ura pe cei care o cucereau. Îi urâse şi pe Konstas, şi pe Aperghis.

N-a mai scos o vorbă până în Atena. Şi am ajuns foarte repede.

— Eu am să vă părăsesc, am o întâlnire, spuse Alex în uşa hotelului.

Am coborât şi l-am văzut pornind cu o smucitură bruscă a maşinii.

De la prietenul meu, barmanul, am aflat că şoferul maşinii care îl lovise pe Aperghis încă nu fusese găsit.

— Oricum, îl vor găsi. E prost că se ascunde. Îşi înrăutăţeşte situaţia. La urma-urmei, n-a comis o crimă.

Nu comisese? Din nou gândul pe care voiam să-l alung mi-a revenit în minte.

La opt am telefonat la Psihiko.

— Mi-era teamă că nu vei telefona, am auzit vocea Magdei. Şi continuă: Cine ştie ce gândeşti despre purtarea mea...

Am spus ceea ce puteam să-i spun.

— Vrei să vii? Sunt singură. Servitoarea a plecat.

Am vrut să refuz, dar n-am putut. M-am dus. Am plecat de la ea dimineaţa.

Voiam să îndepărtez neliniştea care mă copleşise, voiam să aflu adevărul.

Ziarele scriau că şoferul nu fusese încă descoperit şi că înmormântarea actorului urma să aibă loc la Cimitirul A, la ora unsprezece. M-am dus la înmormântare stăpânit de un sentiment morbid.

Am stat în umbra unui copac, departe de lume,

urmărind ultimele triste amănunte. Nu m-am putut împiedica să nu mă întreb: oare, fără să vreau, eram cauza acestei morţi?

Psalmodierile funebre şi plânsetele, laolaltă cu conversaţiile curioşilor ajungeau până la mine asemeni unui murmur dureros. Gândul chinuitor îmi sfredeli iar mintea: oare să fi murit din cauza mea?

Am tresărit când am auzit aplauze: actorii îşi salutau pentru ultima oară colegul. Apoi preoţii au plecat grăbiţi şi mulţimea a început să se împrăştie. Am rămas pe loc. Prietenii şi admiratorii fostei vedete treceau prin faţa mea discutând. Am simţit nevoia să mă ascund, de parcă aceşti oameni indiferenţi puteau şti că eu îi provocasem moartea. Într-un târziu au plecat cu toţii. Mă pregăteam să fac şi eu la fel, când l-am observat pe omul care stătea în spatele meu, la câţiva metri. Privirile noastre s-au întâlnit şi mi-a zâmbit. M-am uitat în jur să mă conving că-mi zâmbeşte mie. Da. Nu mai era nimeni acolo. De altfel, necunoscutul făcu vreo câţiva paşi şi se apropie de mine.

— Trist lucru moartea, spuse.

N-am răspuns. Urmă:

— Şi mai ales moartea neaşteptată...

M-am întrebat dacă nu e ţicnit. Surâdea – lucru atât de nepotrivit cu locul şi cu momentul – şi mă privea de parcă vorbele sale banale prezentau un interes deosebit.

— Am văzut că aţi urmărit înmormântarea de departe, îmi spuse.

Începuse să mă enerveze.

— Se spune că era un mare actor...

— Era...

Doream să scap cât mai repede de acest imbecil

sâcâitor, dar nu părea că intenţionează să mă lase în pace.

— V-a afectat mult moartea lui...

— Pe mine? Abia de-l cunoşteam.

— Curios!

— De ce, curios?

— Am avut impresia că în ultimul timp v-aţi aflat foarte des în preajma lui.

Chipul lui atât de banal rămase neschimbat, însă mi-am dat seama că întâlnirea, convorbirea, aiurelile lui nu erau întâmplătoare.

Adevărat, discutăm de-atâta vreme şi încă n-am făcut cunoştinţă. Bekas, spuse, comisar Bekas.

Am reuşit cu greu să-mi ascund tulburarea. Sigur că nu aveam de ce să mă tem, dar apariţia acestui poliţist tocmai când mă frământau tot felul de gânduri m-a neliniştit.

— N-a mai rămas nimeni, mi se adresă pe tonul acela liniştit. Putem pleca şi noi.

Îşi scoase ţigările.

— Fumaţi?

Am luat una. Fără să am un motiv concret, mă temeam. Am pornit împreună pe sub copacii cimitirului.

— Nu l-aţi apucat, nu-i aşa? zise poliţistul fără să se întoarcă spre mine.

— Nu l-am apucat?

— Vreau să spun că nu l-aţi mai apucat în viaţă.

Se opri ca să-şi aprindă ţigara cu bricheta lui ieftină. În clipa când îşi apropie flacăra de faţă, îmi întinse mâna cu bricheta, de parcă îşi amintise de mine abia atunci.

— Mă scuzaţi.

Am înţeles că toate acestea făceau parte dintr-o regizare bine studiată. M-am aplecat să-mi aprind ţigara şi i-am simţit privirea aţintită asupra mea. Am ridicat capul şi l-am privit:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că nu l-aţi mai apucat în viaţă. Nu-i adevărat că l-aţi căutat aseară la teatru şi dimineaţă acasă?

Era inutil să neg, odată ce ştia. Bekas nu m-a lăsat să răspund.

— Şi că el a venit să vă întâlnească la hotel dis-de-dimineaţă?

— E-adevărat.

Aş fi indiscret dacă v-aş întreba care era motivul exact al întâlnirilor dumneavoastră?

— Nu exista. Îl admiram ca actor, l-am vizitat în cabină, ne-am împrietenit...

Bekas surâse.

— Desigur, prietenia e un sentiment care uneori se naşte spontan. Să-mi permiteţi însă să nu vă cred. Răposatul nu era omul care să-şi sacrifice odihna de dimineaţă ca să viziteze un prieten pe care-l cunoscuse abia cu o seară înainte.

— Şi totuşi, exact aşa s-a întâmplat.

Nu mă credea, dar în acest fel puneam capăt unei discuţii primejdioase.

— De ce se interesează poliţia de prieteniile defunctului Aperghis? am întrebat.

Bekas surâse ca mai înainte, într-un fel care te înşela, făcându-l să-ţi pară neînsemnat.

— Tocmai de-asta, pentru că e răposat. Adică răposat într-un asemenea mod...

— Care mod?

— Violent.

— Oare poliţia cercetează cu atâta atenţie toate

accidentele?

— Nu. Numai accidentele care ar putea să nu fie accidente.

Era tocmai fraza care mă chinuia, iar acum, rostită de un poliţist, dobândea o semnificaţie deosebită. M-am oprit şi ciudatul poliţist mă imită.

— Credeţi că poate fi vorba de o crimă? l-am întrebat.

— Nu mă grăbesc să susţin c-ar fi o crimă, dar oricum este o întâmplare cam ciudată. Vinovatul dispare, martorii declară că accidentul, să-l numim astfel, era nejustificat. Nici aglomeraţie – locul era aproape pustiu –, nici viteză excesivă – maşina înainta cu viteză normală... Cineva ne-a declarat că „parcă-l urmărea”.

— Credeţi că-l urmărea?

— Asta mă străduiesc să aflu. Deci nu exista niciun motiv deosebit care să fi prilejuit întâlnirile dumneavoastră cu Aperghis?

— Niciunul.

— Atunci, vă rog să-mi îngăduiţi să vă salut. Mi-a părut bine de cunoştinţă, domnule Nikodemos.

Nu-i spusesem numele meu, însă fireşte îl ştia odată ce cunoştea atâtea amănunte despre scurta mea amiciţie cu Aperghis. Era singurul lucru la care nu mă gândisem: să fiu bănuit de poliţie pentru moartea lui!

9

Cât de diferit începuse-neprevăzuta mea aventură şi ce stranie întorsătură lua! Moartea lui Timoteos Konstas şi cauzele ei nu mă mai interesau. Singurul lucru care avea importanţă acum era moartea lui Dimitris Aperghis, a omului care-mi fusese atât de indiferent. Voiam să aflu dacă actorul murise în urma unui accident sau dacă fusese asasinat; să aflu dacă femeia care mă domina era aceea care-l trimisese la moarte.

Nu era ora la care trebuia să mă duc la Magda, însă am oprit primul taxi întâlnit lângă cimitir şi i-am dat adresa de la Psihiko.

Cuvintele comisarului – ce om ciudat! – mi-au izgonit şi puţinul optimism ce-mi mai rămăsese.

În clipa când dădeam colţul, o maşină pornea din faţa vilei lui Timoteos Konstas. A trecut pe lângă noi şi abia am apucat să zăresc chipul omului aflat la volan. Avea un profil puternic conturat, cu totul necunoscut mie.

Taxiul s-a oprit în faţa porţii de fier de la intrare. Am plătit şi am coborit.

— Să aştept? m-a întrebat şoferul.

— Nu.

Îmi spuneam că venisem aici doar ca să aflu adevărul, dar nu eram sincer. Magda mă atrăgea ca un magnet. Am sunat şi am aşteptat. Servitoarea se ivi în uşă.

— Doamna?

Chipul ei rămase indiferent. Ieri nu fusese acasă şi nu ştia nimic.

— Să văd.

Se întoarse repede.

— Vă aşteaptă.

Mă aştepta pe scară, cu faţa strălucind de fericire.

— Nu-mi închipuiam că vei veni dimineaţa?

Îmi strânse mâna ţinând-o departe de trup. Servitoarea se afla lângă noi şi Magda voia să păstreze aparenţele.

— Vino!

M-a tras în casă, a aşteptat să se retragă femeia şi m-a îmbrăţişat. Buzele ei mi-au tăiat răsuflarea. Pe urmă a şoptit:

— Ce bine ai făcut că ai venit!

M-a dus în salon şi s-a întins pe o canapea. Am vrut să mă aşez într-un fotoliu, dar m-a oprit.

— Aici.

Mi-a arătat un loc lângă ea. S-a ghemuit în fundul divanului, iar eu îi simţeam trupul cum se lipeşte de mine.

— Mi-au părut nesfârşite ceasurile...!

Vorbea foarte aproape de urechea mea, atingându-mă cu buzele, şi cele mai banale cuvinte căpătau un sens misterios. Îmi dădeam seama că-mi era greu să mă eliberez de sub stăpânirea farmecului ei. Îi simţeam trupul lăsându-se în voia braţelor mele, degetele încurcându-se în părul meu, respiraţia ei arzându-mi faţa.

— Curând voi găsi un mijloc ca s-o expediez pe servitoare, mi-a spus în şoaptă.

O rază de lumină se strecura printre draperiile

trase şi se juca pe trupul ei gol. Îi auzeam respiraţia şi corpul meu îi simţea trupul alături, destins, nemişcat şi fericit. M-am întors şi am privit-o. Era culcată cu faţa în sus şi ţinea ochii închişi. (Dacă aş fi putut izgoni gândul acela care nu mă lăsa să simt seninătatea fericită a dragostei împlinite!) întredeschise ochii, îmi luă mâna şi o sărută.

— Sunt fericită, murmură.

Mi-am retras mâna. S-a întors brusc şi m-a privit mirată.

— Ce ai?

— Nimic.

Se ridică într-un cot.

— Nu mă poţi păcăli. Ai ceva.

Pe urmă privirea ei speriată îmi cercetă faţa.

— Nu eşti fericit că...

— Sunt.

Se ridică mai mult.

— Ai ceva.

— Am fost azi la înmormântarea lui Aperghis.

Se depărtă puţin de mine.

— De ce? întrebă încet.

Am privit-o, iar ea s-a uitat în ochii mei. Cu câteva clipe în urmă, când eram atât de aproape, goliciunea noastră părea firească. Acum, când vorbele mele ne despărţiseră, ne simţeam într-adevăr goi. Magda îşi puse ceva pe ea.

— De ce te-ai dus?

— Nici eu nu ştiu. Era acolo şi un poliţist. Mi-a vorbit.

— De ce?

Atunci mi-am amintit că nu-i pomenisem nimic despre strădaniile mele de-a mă întâlni cu Aperghis.

— Ştia că mă întâlnisem cu actorul.

— Ei, şi? Ce legătură ai tu cu toate astea?

— Care „astea”, Magda?

Vraja erotică se risipise. Suferam constatând acest lucru.

— Accidentul.

— Magda, a fost accident?

Deveni şi mai distantă.

— Ce vrei să spui?

— Comisarul bănuieşte c-a fost un accident intenţionat.

— Şi ce ne priveşte pe noi? Ce amestec avem noi?

— N-avem?

Închise ochii pe jumătate. Mă privea de parcă se străduia să înţeleagă ce spun (ori încerca să ghicească ce ştiu?).

— De ce nu vorbeşti limpede? La ce te gândeşti?

Se afla lângă mine, şi totuşi parcă se depărtase.

— Magda, Aperghis a fost ucis.

— Ştiu.

— Premeditat. N-a fost accident. A fost un asasinat, am strigat deznădăjduit.

— Poate. Însă de ce te chinuie asta?

— Pentru că...

Cu trăsăturile feţei crispate, Magda îmi aştepta răspunsul. Evitându-i privirea, am întrebat-o exact ceea ce mă frământa: era sigură că nu povestise nimănui discuţia noastră de alaltăieri?

— Discuţia noastră?

— Da. Îţi spusesem că Aperghis văzuse aici un om în noaptea aceea fatală...

Se ridică pe jumătate.

— Deci asta era*?*

— Asta.

Mă privi cu milă. Poate şi cu oarecare dispreţ.

— Dar Aperghis n-a văzut niciun om. Aperghis te-a minţit. Ţi-am explicat şi credeam că m-ai crezut. Păcat!

Se ridică şi, goală, străbătu salonul îndreptându-se spre camera ei.

Nu se întoarse nici măcar o singură dată să mă privească.

Am rămas acolo, năucit, demn de milă, furios pe mine însumi, pe comisarul acela corpolent care-mi stârnise din nou bănuielile. Ce dovadă concretă deţineam? De ce mă chinuiam şi o chinuiam şi pe ea? De ce-mi otrăveam dragostea asta de care aveam atâta nevoie?

Mi-am privit trupul şi m-am simţit ridicol de gol. M-am îmbrăcat în grabă. Magda închisese uşa camerei ei şi niciun zgomot nu se auzea dintr-acolo. Desigur, era supărată şi regreta dragostea pe care mi-o arătase.

Timid, am înaintat spre uşa închisă. Am bătut şi imediat am deschis. Stătea încă în faţa măsuţei de toaletă, fără să facă nimic. Nu s-a întors la zgomotul pe care l-am făcut intrând.

— Voi pleca, i-am spus.

Nu mi-a răspuns, şi nu ştiam cum să continui.

— Regret că...

S-a întors brusc spre mine şi am văzut că ochii îi erau plini de lacrimi.

— Regreţi? Numai asta ai de spus?

— Magda!

— Regreţi că ai distrus o după-amiază atât de frumoasă... Aşa cum ai regreta că ai stricat o partidă de bridge sau o petrecere...

Îmi întoarse din nou spatele şi-şi ascunse chipul în

mâini. I-am văzut umerii goi tresărind. Plângea. Îmi este peste puteri să rămân calm în faţa unei femei care plânge, şi mai cu seamă în faţa femeii iubite. N-am rezistat. M-am apropiat şi mi-am pus cu timiditate mâna pe umărul ei.

— Iartă-mă, am şoptit. Dacă ai şti cât am suferit... Cât de mult te iubesc... Cât de mult m-au chinuit toate astea...

S-a întors spre mine şi am văzut că obrajii îi erau umezi.

— Dar despre care „astea” vorbeşti? Ce-ţi închipui?

— Nimic, Magda. Nu-mi mai închipui nimic. Am fost un imbecil.

Mi-a luat mâna.

— Trebuie să-mi spui.

— N-am ce să-ţi spun. Prostii de-ale mele. Prostii, acum au dispărut...

— Nu, zise ea strângându-mi mâna. Dacă acum au dispărut numai, vor reveni curând ca să ne otrăvească dragostea. Nu ne vom putea iubi niciodată cu adevărat atâta timp cât vor exista bănuielile tale. Trebuie să mă crezi! Să mă crezi o dată pentru totdeauna!

— Te cred, Magda.

— Acum, dar pe urmă? Ceea ce ascunzi în tine te va otrăvi, dacă nu spui totul, ca astfel orice bănuială să piară la lumina zilei. Ce-ai crezut, ce ţi-ai închipuit, de ce te-ai temut?

Am încercat din nou să neg, dar a insistat. M-a tras lângă ea şi i-am spus totul. M-a ascultat cu atenţie şi când am terminat a zâmbit cu tristeţe.

— Deci ai crezut că în casa mea s-a aflat un om misterios, că omul acesta l-a ucis pe soţul meu şi că Aperghis l-a văzut. Mi-ai povestit discuţia cu Aperghis,

eu i-am comunicat acelui om că Aperghis îl văzuse, iar acest om îngrozitor l-a ucis! Cât eşti de copil!

Raţionasem întocmai aşa, dar acum, când auzeam totul povestit de Magda, găseam că judecasem simplist, prosteşte, pueril...

— Magda, mă ierţi...?

— Cu o condiţie: să nu mai vorbim niciodată despre toate astea.

— Niciodată!

10

Nu era o promisiune de moment. Mă hotărâsem să nu mă mai interesez nici de împrejurările morţii lui Timoteos Konstas – pe care acum le găseam fireşti –, nici de accidentul... lui Dimitris Aperghis. De ce să-mi distrug fericirea alergând după fantome? Ce importanţă aveau toate astea pentru mine şi, la urma-urmei, ce dovezi deţineam? Toţi fuseseră de acord că moartea lui Timoteos Konstas se datora unui atac de cord – în afară de Melahrinos, care o ura pe Magda –, iar moartea lui Aperghis era un accident din cele obişnuite. (Evitam să mă gândesc că acum le găseam obişnuite, deoarece aşa *voiam.)*

Magda, credincioasă înţelegerii noastre, nu mai pomeni de aceste întâmplări neplăcute.

În următoarele trei zile, Alex Arghiris nu se mai arătă, de-ai fi zis c-o face intenţionat şi – lucru de necrezut – dispăruse şi ciudatul meu interlocutor de la telefon. Poate nu mai avea motiv să mă sâcâie, poate se plictisise de jocul acela pervers... Pe scurt, eram fericit – sau aproape fericit. Şi-atunci l-am întâlnit pentru a doua oară pe comisarul Bekas, chiar în hotelul unde locuiam.

Era seară, tocmai mă întorsesem din vizita pe care o făceam zilnic la Psihiko şi beam ceva la bar, când l-am văzut. Se plimba parcă fără niciun rost prin marea sală a hotelului, înfăţişarea lui rotofee şi costumul ieftin realizând un contrast izbitor cu mobilele

luxoase, luminile strălucitoare şi clienţii eleganţi. M-a văzut, mi-a surâs prieteneşte şi s-a îndreptat spre mine cu aerul unui vechi cunoscut.

— Iată-mă în frumosul dumneavoastră hotel, mi se adresă.

M-am întrebat din nou cum de putea un om inteligent să pară atât de neînsemnat.

— Pentru mine aţi venit?

A râs.

— Da de unde! O personalitate din cadrul NATO-ului îşi va petrece aici seara, şi am venit s-arunc o privire. În zilele noastre trebuie să fim atenţi...

Se întoarse spre barman.

— Un *úzo,* te rog. Beţi ceva? mă întrebă.

I-am arătat paharul din faţa mea.

— Am de băut.

— *Whisky?* nu pot să mă obişnuiesc. Miroase...

— La început aşa li se pare tuturor.

Aşa cum mi se prezenta acum, cordial, simplu şi familiar, îmi părea simpatic. S-a cocoţat pe unul din scaunele de la bar, în faţa mea, şi am observat din nou cât de agil era trupul acela îndesat şi rotofei. Se uită în jur.

— Frumos hotel, nu?

— Foarte.

— Pe dumneavoastră, care locuiţi în străinătate, nu vă impresionează prea tare. Pentru Atena însă e un progres...

— N-aţi fost niciodată în străinătate?

— De două ori, dar de fiecare dată cu probleme de serviciu. Vedeţi, noi privim lucrurile frumoase din alt punct de vedere. Astfel încât deseori încetează de a mai fi frumoase. De exemplu, acest hotel. Pentru dumneavoastră el înseamnă un salon elegant, un bar

confortabil, camere spaţioase. Pentru mine reprezintă însă un şir nesfârşit de colţuri, ascunzători şi alte locuri de felul ăsta pentru un posibil asasin al persoanei oficiale a cărei pază mi s-a încredinţat. Aşa e viaţa. Pentru turişti, macul e o frumoasă floare roşie, podoabă pe covorul verde al ogoarelor; pentru agricultor, un oribil parazit, care-i distruge recolta.

— Nu-mi închipuiam că un poliţist filosofează, am glumit.

— Aşa-i viaţa. În sănătatea dumneavoastră!

Da, mi se părea un om fără ascunzişuri, plăcut şi simpatic. Dar oare într-adevăr aşa era, ori urmărea ceva prin discuţia noastră?

— Încă unul.

Îşi băuse *úzo*-ul şi-şi împingea paharul spre barman. Eu am mai comandat un *whisky.*

— Ah, exclamă deodată comisarul, nu v-am spus de maşină!

— Care maşină?

— Maşina care l-a ucis pe actorul Aperghis.

— L-aţi prins pe şofer?

— Nu. Adică s-a predat singur, era cât pe-aci să-l prindem, îi aflaserăm datele personale, dar ne-a luat-o înainte. A venit şi s-a predat. A fost un accident. Mizerabilul era beat.

Barmanul pregătise al doilea *úzo.* Poliţistul îl luă, bău puţin şi-şi linse buzele. Mă străduiam să-mi ascund bucuria. În sfârşit, aveam şi dintr-o sursă competentă confirmarea pe care o dorisem atât de mult.

— Deci accident, am repetat.

— Da. Fireşte că l-am reţinut. A comis un act grav.

— Cine era?

— Un şofer. Un şofer angajat la un anume domn

Demodikos. Ce-aţi păţit?

— Demodikos? am bâiguit.

— Îl cunoaşteţi? mă întrebă cu un aer foarte nevinovat.

— Nu. Însă mi se pare că am mai auzit de acest nume.

— Nu cumva în timpul Ocupaţiei?

— Poate...

— Pe vremea aceea numele lui era foarte cunoscut. Cel puţin pentru noi, poliţiştii.

— E vorba de aceeaşi persoană?

— Nu.

Deci o coincidenţă! Coincidenţă cu Demodikos din timpul Ocupaţiei sau cu Demodikos al meu? Cu omul care-l vizitase pe Timoteos Konstas? Bekas îşi duse mâna la buzunar.

— Trebuie să plec. Am s-arunc o privire şi la celelalte etaje.

A vrut să plătească. L-am împiedicat. A acceptat cu surâsul lui blând şi simplu, surâsul acela înşelător. Când s-a depărtat îndeajuns, barmanul s-a apropiat de mine.

— Îl cunoaşteţi pe Bekas?

— De curând l-am cunoscut.

— Vultur!

Un vultur care seamănă cu un mieluşel, mi-am zis. Şi-atunci mi-am dat seama că Bekas nu credea nimic din ceea ce-mi spusese. Şi că nu acceptase versiunea accidentului.

— Aşa deci, am zis. Mă duc să mă culc. Noapte bună!

Am urcat încet scara hotelului. Accident! Nu cumva mă grăbisem să scap de neliniştile mele?

Am intrat în cameră şi am trântit cu putere uşa, de

parcă voiam să las afară pe comisar şi gândurile neplăcute provocate de întâlnirea cu el.

Am aprins o ţigară şi m-am aşezat pe marginea patului. Şi-atunci a sunat telefonul. Am ridicat receptorul.

— Bună seara. V-a fost dor de mine?

Uitasem de el. Vocea aceea nefirească îmi trimitea prin fir sarcasmul ei prietenesc. Ar fi trebuit să pun jos receptorul, dar n-am făcut-o. Voiam să aflu cât mai multe, fie chiar şi de la el.

— Mi-ai lipsit.

— Mă emoţionaţi. Ce mai face încântătoarea dumneavoastră mătuşă?

— Cred că ştii mai bine decât mine.

— Glumiţi, dar nu greşiţi. Ştiu mai bine decât dumneavoastră. Să spunem că ştiu ceva de care nici nu vă închipuiţi.

Am rămas tăcut.

— Nu mă întrebaţi ce?

— Ce-ar fi să te duci dracului, Alex?

Eram din nou sigur că vocea aparţine tânărului Arghiris.

— Alex? Îmi daţi un nume care nu-mi aparţine. Şi nu mă încântă faptul că mă confundaţi cu Alex Arghiris.

— Nu eşti...?

— Sigur că nu sunt. Aşadar, nu mă întrebaţi ce ştiu despre încântătoarea dumneavoastră mătuşă?

Nu era cinstit ceea ce făceam, dar am întrebat, străduindu-mă să dau vocii un ton cât mai ironic:

— Ce?

Râsul lui – al lui? – era cel mai antipatic pe care-l auzisem vreodată.

— A, vedeţi că începeţi să vă interesaţi? Prin

urmare, ştiu cu cine este în clipa asta drăgălaşa dumneavoastră mătuşă.

Gelozia îmi strânse inima. Ardeam de dorinţa să-l întreb cu cine, dar o urmă de demnitate m-a împiedicat. N-am întrebat.

— Nu mă întrebaţi cu cine? Bravo! Sunteţi unul dintre amanţii care nu suferă de gelozie. Fenomen rar. Nu semănaţi deloc cu nefericitul ăla de Aperghis. Apropo, mătuşa dumneavoastră v-a vorbit vreodată despre „îngerul Negru”?

— Despre cine?

— Despre „îngerul Negru”.

— Cine mai este şi ăsta?

— Cineva interesant şi înfiorător. De ce nu încercaţi s-o întrebaţi chiar pe ea? Va fi încântată. Îmi permiteţi o întrebare puţin cam personală?

Da. Ar fi trebuit să pun receptorul în furcă şi totuşi doream să continue această convorbire care mă tulbura, trezindu-mi nelinişti. Omul acesta, oricine ar fi fost, ştia multe.

— S-aud.

— Sunteţi foarte îndrăgostit?

— Tu ce zici?

— Nu ştiu. Ceea ce ştiu însă e că amanta dumneavoastră vă înşală. Noapte bună.

Înainte de-a apuca să fac sau să spun ceva, convorbirea fusese întreruptă, lăsându-mă pradă unei tulburări absurde şi intense. Eram gelos ca un elev sau ca un imbecil. Eram furios pe interlocutorul ăsta pervers nu pentru că îmi telefonase, ci pentru ceea ce-mi spusese.

Să fi fost tânărul Arghiris? Trebuia să aflu. Şi chiar acum. Am cerut centrala.

— Mi s-a telefonat din hotel?

— Nu, domnule Nikodemos. Din oraş.

— Mulţumesc. Care e camera domnului Arghiris?

— 114, etajul III.

Am închis telefonul şi am ieşit în grabă. N-am aşteptat ascensorul. Am urcat, în fugă scara care mă ducea la etajul unde stătea Arghiris. În faţa camerei 114 m-am oprit gâfâind. După o scurtă ezitare, am bătut în uşă. (Camera era cufundată în întuneric.) Niciun răspuns. Deci Arghiris lipsea. Aşadar, el fusese. Am bătut din nou, fără să mai aştept, şi-atunci s-a aprins lumina. Am auzit un glas somnoros.

— Cine-i?

Mi-am spus numele. Vocea tânărului trăda uimirea.

— Poftiţi înăuntru.

Am împins uşa şi l-am văzut ridicându-se în capul oaselor şi frecându-şi ochii. Îl trezisem din somn.

— Ce s-a-ntâmplat?

Am găsit o scuză prostească: nu puteam dormi şi venisem să-l întreb dacă n-avea vreun roman interesant. După câteva minute l-am părăsit.

Acum puteam fi sigur: nu el era cel care-mi telefona. Dar...

M-am întors în cameră cu intenţia de-a ignora otrava din suflet, dar n-am reuşit. Nu puteam să adorm. După ce m-am luptat destul cu mine însumi, am chemat-o la telefon pe Magda. Am auzit soneria telefonului, apoi vocea ei:

— Alo?

— Magda!

— Tu?

Mirare – foarte firească – dar şi bucuria femeii îndrăgostite.

— Da. Erai atât de aproape de mine în clipa asta, încât n-am rezistat ispitei să-ţi vorbesc.

— Dragostea mea!
— Ce faci?
— Încerc să mă trezesc.
— Dormeai?
— Da.
— Deci te-am trezit. Scuză-mă.
— E o trezire atât de plăcută, numai că nu-mi pot reveni încă. Ar trebui să-mi torn o găleată cu apă rece în cap.
— Te rog să mă ierţi.
— Nu e cazul.
— Du-te înapoi în pat.
— Te iubesc.

Vorbea alintat şi somnoros. Se auzi zgomotul unui sărut, apoi închise telefonul. Am rămas cu receptorul în mână, plin de nelinişte, demn de milă. Primise cu prea multă bunăvoinţă propunerea mea de-a se întoarce în pat pentru că într-adevăr o trezisem şi era pe jumătate adormită sau se grăbea să termine convorbirea cu mine pentru că nu era singură? Care femeie îndrăgostită – şi Magda părea atât de îndrăgostită! – n-ar fi vrut să pălăvrăgească la telefon în toiul nopţii cu iubitul ei, schimbând toate acele cuvinte prosteşti şi fermecătoare ale îndrăgostiţilor? Otrava bănuielii îmi aprinse din nou sângele. „Ştiţi cu cine este acum fermecătoarea dumneavoastră mătuşă? Ştiţi că amanta dumneavoastră vă înşală?”

Misteriosul meu interlocutor era un pervers, un satanic, un răutăcios, un nemernic, orice altceva, dar nu bătea câmpii. Arăta a fi bine informat. Nu cumva era bine informat şi de data asta?

Numai cei care au fost nebuni după o femeie şi au suferit de groaznicul chin al geloziei îmi pot înţelege starea din acele clipe. M-am străduit să fac apel la

demnitate, raţiune, cinste, dar a fost zadarnic. „Ştiţi că amanta dumneavoastră vă înşală?” De ce se grăbise Magda să pună capăt discuţiei noastre? Oare dorinţa de-a dormi poate învinge dragostea unei femei sincer îndrăgostite?

Am ieşit grăbit din hotel. În faţa uşii aştepta un taxi.

— La Psihiko, am spus.

M-am instalat pe banchetă, fiind într-o stare deplorabilă.

De-o mie de ori, în scurtul răstimp până la Psihiko, am vrut să-i cer şoferului să ne întoarcem. Oare nu era nedemnă de iubirea mea această ieşire nocturnă care ne umilea pe amândoi, pe femeia dragă şi pe mine? Şi totuşi, n-am făcut-o. Înainte de-a pătrunde pe strada unde se afla locuinţa Magdei, m-am gândit că voi găsi vila învăluită în întuneric, şi bănuielile mele vor fi astfel ridiculizate. Doream din toată inima să fiu ironizat. Când am ajuns la cotitură, îmi ţineam respiraţia. Casa era într-adevăr cufundată în întuneric, dar... Dar cele două ferestre de la capătul etajului întâi erau luminate. Şi acestea erau ferestrele salonului, unde cu trei zile în urmă făcusem dragoste...

— Opreşte, i-am spus şoferului.

Glasul trebuie să fi fost foarte ciudat, pentru că omul m-a privit mirat.

Şi-acum ce urma? Să sun la uşa ei şi să fac o inspecţie nocturnă ca un sergent-major care se repede la o sentinelă neatentă? Şi dacă într-adevăr dormea, dar uitase lumina aprinsă sau o lăsase aprinsă intenţionat, ca măsură de siguranţă? Dacă servitoarea avusese nevoie de ceva şi se sculase?

Dacă o sunase cineva la telefon din greşeală şi aprinseseră lumina ca să răspundă?

— Coborâţi aici? m-a întrebat şoferul.

— Nu. Stinge farurile şi aşteaptă.

Am rămas acolo, ghemuit pe banchetă, urmărind cele două ferestre luminate care-mi atrăgeau privirile ca un magnet. Aşa cum făcuse Aperghis – n-am putut să nu-mi amintesc – în noaptea fatală, când o aşteptase pe Magda în căsuţa paznicului.

Pentru o clipă am intenţionat să cobor din maşină, să sar gardul grădinii, să mă apropii şi să încerc să privesc dincolo de fereastră. Însă un ultim rest de demnitate m-a făcut să înţeleg că gelozia mă apropia de ridicol.

Distanţa şi perdelele mă împiedicau să disting dacă era cineva în încăpere. Pentru o clipă mi s-a părut că zăresc o umbră trecând prin faţa ferestrei, dar îndată imaginea a dispărut. O umbră despre care nu puteam spune dacă era a unui bărbat sau a unei femei. M-am decis.

— Aşteaptă aici, i-am spus şoferului.

Am sărit din maşină şi-am alergat spre poarta de fier a grădinii. Chiar în clipa aceea lumina din salon s-a stins. Au trecut câteva minute sau secunde şi lumina s-a aprins din nou, însă de data aceasta la fereastra camerei în care ştiam că se afla dormitorul Magdei. Am stat s-o privesc ca pierdut. Lumina a rămas aprinsă scurt timp, apoi s-a stins.

Casa a rămas pe de-a-ntregul întunecată.

Ce explicaţie ar fi putut avea toate acestea, dacă demonul geloziei n-ar fi pătruns în mine şi dacă oribilul meu interlocutor nu mi-ar fi picurat otrava în suflet? Ce poate fi mai simplu decât un om care –

pentru o mie de motive posibile – coboară pentru scurtă vreme în salonul casei lui, se întoarce apoi în dormitor, stinge lumina şi se culcă din nou? Şi totuşi, am rămas acolo, în faţa casei cuprinsă de întuneric a femeii pe care o iubeam, încercând să găsesc mii de explicaţii, când poate nu era nevoie de niciuna. Îmi spusese c-o trezisem cu telefonul meu nocturn, că era moartă de somn. Şi-atunci de ce întârziase atâta timp până să se întoarcă în dormitor? Şi umbra aceea pe care o zărisem a cui fusese? „Ştiţi cu cine este acum fermecătoarea dumneavoastră mătuşă?" Era oare vorba de-un bărbat? „Ştiţi că iubita dumneavoastră vă înşală?"

M-am întors la maşină cu paşi nesiguri.

— La Atena, i-am spus şoferului.

Mă înjosisem destul. Nu aveam să ajung până acolo încât să-i bat la uşă noaptea.

Când am ajuns la hotel, era trecut de ora trei. M-am culcat simţind o durere aproape fizică în inimă. Nu crezusem că eram atât de îndrăgostit. Îndrăgostit şi rănit.

M-am trezit foarte devreme, dacă se poate numi somn zbuciumul care mă torturase. Pipăindu-mi barba nerasă, mi-am dat seama cât de mizerabilă trebuie să fie înfăţişarea mea. Oglinda mi-a confirmat: eram tras la faţă, palid, zdrobit, de parcă nu dormisem mai multe nopţi la rând.

Nu mă hotăram să mă spăl, să mă rad şi să ies. Îmi era groază să mă întâlnesc cu Magda. Mă simţeam asemeni bolnavilor care aşteaptă un diagnostic grav. Mă temeam ca nu cumva să văd minciuna pe chipul ei, ca nu cumva să citesc în acei ochi confirmarea bănuielilor mele. Puţin după nouă a sunat telefonul.

Am ridicat receptorul cu ură. Îl uram din tot sufletul pe interlocutorul necunoscut care mă aruncase în acel chin nocturn. Eram gata să-l înjur, dar nu era el. La celălalt capăt al firului se auzi vocea cunoscută a Magdei:

— Te-ai trezit?

— Puţin mai înainte, am minţit.

— Îţi mulţumesc că mi-ai telefonat azi-noapte.

Vocea îi era duioasă.

— De ce n-ai stat să mai vorbim?

— Îţi era somn.

— Da, într-adevăr, mă simţeam istovită când m-ai trezit, dar nu trebuia să închizi. Trebuia să insişti şi m-aş fi trezit de-a binelea. Ştii? Am visat că eram împreună. N-am să-ţi spun ce făceam, ca să nu roşească telefonista. Ce-ai spus?

— Ascult.

— Eşti culcat? Eu sunt încă în pat şi am telefonul alături. Aş prefera, desigur, ca în locul telefonului să fii tu, dar nu se întâmplă totdeauna ceea ce vrem. Vii acum pe-aici?

— Nu. Am treburi...

N-aveam nicio treabă.

— La prânz?

— Îţi voi telefona.

— Vrei să mă pedepseşti pentru că azi-noapte mi-era somn? Adevărul e că picam de somn, de parcă aş fi luat un somnifer. Am dormit neîntoarsă. Ca un prunc...

Cuvintele ei m-au lovit drept în inimă. „Am dormit neîntoarsă...” Şi lumina?

— Nu te-ai trezit deloc ca... să te gândeşti la mine.

— Ce, eram proastă, odată ce te-aveam în vis? Nu m-am trezit decât acum. Să tot fie câteva minute de-

atunci.

Minţea, nu exista îndoială. Lumina aceea care se aprinsese şi se stinsese în camera ei nu-mi lăsa posibilitatea să mă înşel: ea, şi nu servitoarea, fusese cea care aprinsese lumina în salon.

11

La zece minute după ce îmi telefonase Magda, *boy*-ul hotelului îmi aduse un bilet. Am constatat cu mirare că era de la comisarul Bekas.

Dacă n-aveţi ceva important de făcut, la unsprezece voi fi în localul Zonaras. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da ocazia să vă ofer la rându-mi băutura pe care mi-aţi oferit-o ieri.

Am pus gânditor biletul în buzunar. Scundul poliţist nu era genul de om care ţine seama de asemenea amabilităţi mondene.

Când am ajuns, era încă devreme. Localul atenian îşi scosese mesele pe trotuar. Femei elegante, tineri şi turişti zgomotoşi ocupau scaunele. L-am căutat cu privirea pe Bekas, dar nu l-am văzut. M-am aşezat. Comisarul a sosit la unsprezece fix.

Deosebindu-se în mulţimea multicoloră a cafenelei, a înaintat drept spre mine. Mi-am spus din nou cât de neaşteptat de agil era acest om, în ciuda trupului său rotofei. Se strecura printre mese şi scaune cu mlădierea unui motan care umblă pe o masă încărcată cu veselă. A dat mâna cu mine, în timp ce un surâs vesel îi lumina faţa plină.

— Nu cumva am întârziat?

— Sunteţi punctual. Eu am venit ceva mai devreme.

S-a aşezat şi-a privit în jur zâmbind. Cine nu-l cunoştea ar fi crezut că e un negustor din provincie care cască gura la furnicarul intens al Atenei.

— Frumoasă zi!

— Foarte frumoasă.

Ştiam amândoi că singurul lucru care nu ne interesa în clipa aceea era frumuseţea zilei atice, însă am continuat pentru câtva timp conversaţia noastră lipsită de importanţă. Până la urmă, nu m-am mai putut stăpâni:

— De ce aţi vrut să mă vedeţi? l-am întrebat.

Avea aerul cel mai nevinovat.

— Păi, ca să vă ofer şi eu, la rândul meu, ceva de băut, cum aţi făcut dumneavoastră cu mine la hotel. Mi se pare că v-am scris despre asta şi în bilet.

— Mi-aţi scris, dar desigur că nu v-aţi aşteptat să vă cred.

A râs.

— Sigur că nu m-am aşteptat.

Deveni imediat serios şi privi în jur.

— Am vrut să stăm de vorbă, domnule Nikodemos.

— Despre ce?

— Despre multe. De exemplu, despre unchiul dumneavoastră. Şi înainte de toate mi-aţi putea spune dacă l-aţi auzit vreodată pomenind de „îngerul Negru”?

Îndată mi-a venit în minte ultima convorbire cu misteriosul interlocutor. «Fermecătoarea dumneavoastră mătuşă v-a vorbit vreodată despre „Îngerul Negru”? — Cine mai e şi ăsta? — Întrebaţi-o chiar pe ea.»

— „Îngerul Negru”? am bâiguit. Aud pentru prima oară de acest nume. Ce este „Îngerul Negru”?

— Mă tem că nici eu nu sunt în stare să vă explic

exact. Totuşi, am să încerc.

Mulţimea matinală devenea tot mai deasă, invadând trotuarele străzii Universităţii. Nu era uşor să discutăm fără ca cineva să nu ne audă.

— Vreţi să facem o plimbare spre parcul Zappion? îmi propuse comisarul. Acolo putem sta de vorbă în linişte

Ne-am ridicat. Am luat-o pe bulevardul Amalia.

— Aşadar, l-am întrebat intrigat, ce este „Îngerul Negru”?

— Presupun că o organizaţie.

— Presupuneţi? Nu ştiţi?

— Există lucruri ce se găsesc între realitate şi legendă... Informaţii care îţi parvin încurcate, vagi, şi despre care nu ştii dacă au fost create de imaginaţia oamenilor în împrejurări deosebite sau de unele evenimente concrete. Cam aşa stau lucrurile şi cu „Îngerul Negru”.

Nu înţelegeam.

— Adică?

— Oameni care s-au întors din Germania la câţiva ani după Eliberare, şi care într-un fel sau altul au avut de-a face cu poliţia, ne-au vorbit pentru prima dată despre „Îngerul Negru”. Fireşte, n-am dat importanţă faptului, odată ce nu ne interesa.

— Şi ce v-au spus?

— Că cei mai fanatici dintre „vitejii” SS-ului, cei mai fanatici şi cei mai incorigibili, creaseră în Germania o organizaţie având ca scop „răzbunarea”, „restaurarea” sau aşa ceva. Ştiţi, una dintre acele organizaţii care urmăresc scopuri politice, şi care fie pentru că nu găsesc adeziune în rândurile poporului, fie pentru că acei care fac parte din ea sunt canalii, devin organizaţii criminale. Ceva în genul Mafiei

siciliene.

Ne aflam acum pe trotuarul de lângă grădina publică. Subiectul convorbirii noastre contrasta izbitor cu ziua însorită. Nu înţelegeam. Ce legătură putea avea această îndoielnică organizaţie nazistă – dacă admiteam că există – cu Timoteos Konstas, Magda ori problemele care mă chinuiau?

— După cum v-am spus, n-am dat nicio importanţă relatărilor acestor oameni, continuă Bekas. Aveam lucruri mult mai importante care mă preocupau atunci – vorbim de perioada 1948–49 – şi „Îngerul Negru”, fie că exista sau nu, n-avea nicio legătură cu Grecia. Ne-am amintit de el mult mai târziu. În cazul Hermann Haaze. L-aţi cunoscut?

Auzeam acest nume pentru prima oară.

— De unde să-l cunosc?

— Am crezut, pentru că era prieten cu unchiul dumneavoastră. Pe vremea Ocupaţiei nu locuiaţi la Atena?

— Ba da, însă nu prea aveam legături cu Timoteos Konstas. Cine era de fapt acest Hermann Haaze?

— Un om simpatic, s-ar putea spune. A venit aici în timpul Ocupaţiei, cu o funcţie şi un grad greu de precizat. Nu Gestapo sau altele de genul ăsta. Un fel de consilier politic sau spiritual al autorităţilor de ocupaţie. Unul din acei germani hrăniţi cu filologie clasică, ştiind pe de rost pasaje întregi din Homer şi capitole din Platon, adorator al Greciei, al antichităţii şi-aşa mai departe. Om civilizat, blajin şi neprimejdios, ar fi spus cineva. Numai că serviciile secrete engleze, cu care colaboram în acea vreme, ştiau că acest „inofensiv intelectual” aparţinea anturajului fiorosului Heydrich şi al colaboratorului său Eichmann, specializat în „problema evreiască”.

Adică un individ de teama căruia tremurau chiar şi ofiţerii SS.

— Şi era prieten cu unchiul meu?

— Foarte apropiat.

— Dar... am bâiguit, Timoteos Konstas era colaboraţionist?

— Nu, cel puţin nu în sensul Codului penal. Hermann Haaze rechiziţionase o cameră în vila răposatului Konstas. Politicos şi cultivat cum era – adică cum părea –, i-a câştigat prietenia. Unchiul dumneavoastră n-a comis – cel puţin nu ştim noi – niciuna din acele fapte care i-ar fi putut atrage acuzaţia de colaboraţionist. Cu atât mai mult n-ar fi putut-o condamna nimeni pe Magda Konstas, pentru prietenia ei cu neamţul.

— Dar unchiul meu s-a căsătorit cu Magda mulţi ani mai târziu. Destul de curând. În timpul Ocupaţiei era un copil, am murmurat. Nu-l putea cunoaşte pe acest Haaze, şi nu-l cunoştea pe-atunci nici chiar pe Timoteos Konstas.

— Fireşte, spuse Bekas calm. Nu ne aşezăm?

Ajunsesem la Zappion. Cafeneaua din parc îşi instalase mesele la soare şi nu era lume multă.

Ne-am aşezat.

Cuvintele comisarului mă zăpăciseră. Mă străduiam să le pun în ordine, să trag o concluzie, şi nu reuşeam.

— Dar dumneavoastră aţi vorbit despre prietenia Magdei Konstas cu acest Haaze. Dacă nu-l cunoştea, cum...?

— L-a cunoscut, m-a întrerupt Bekas liniştit. Desigur, mult mai târziu. Cu paisprezece ani mai târziu. Când Hermann Haaze a venit ca turist în

Grecia pe care o „adora”.

— Haaze a revenit în Grecia?

— La fel ca atâţia alţii care au dorit să-i revadă frumuseţile pe care le-au cunoscut în timpul Ocupaţiei.

— Şi...?

— Şi, nu i-am făcut nimic? Sigur că nu. N-aveam nimic concret împotriva lui, referitor la activitatea desfăşurată în ţara noastră, şi nu se afla pe niciuna din listele criminalilor de război, nici de-a noastră, nici de-a aliaţilor. Se vede că acest domn ştia cum să-şi facă treaba. A venit în Grecia şi, fireşte, a avut grijă să se întâlnească cu vechiul lui prieten. Aşa a cunoscut-o şi pe doamna Konstas. Avea intenţia să rămână la noi în ţară, după cum spunea, mai mult timp, dar n-a apucat.

— A plecat?

— A murit, spuse Bekas.

Chelnerul se apropie. Cu acel calm care uneori devenea enervant, Bekas mă întrebă:

— Ce doriţi?

— Cum a murit? l-am întrebat brusc.

— A fost ucis. Aşadar, ce doriţi?

Am spus ce mi-a venit în minte:

— O cafea.

Bekas a comandat ceva, fără să se grăbească. Până la urmă, chelnerul s-a depărtat.

— După cum vă spuneam, a fost ucis, continuă Bekas. La Kalambaka, cu ocazia unei excursii pe care o făcuse la Meteora. L-a ucis un alt neamţ, turist şi el, dar de alt fel, nu ca Haaze. Unul dintre acei turişti săraci care călătoresc cu auto-stopul, dorm nopţile pe sub copaci şi care nu-şi schimbă cu lunile pantalonii

tirolezi de piele. L-a ucis, şi-atunci am auzit din nou pomenindu-se de „Îngerul Negru”.

— De „Îngerul Negru”?

— Da. Asasinul a pomenit de câteva ori de această organizaţie la secţia de jandarmerie. Din nefericire, neamţul vorbea numai limba lui, şi tânărul pe care l-a chemat sublocotenentul de jandarmi ca interpret credea că ştie germana, dar s-a dovedii că n-o ştia. Ne-a tradus cât se poate de neclar, încurcat. În orice caz, asasinul a vorbit despre averile evreilor care fuseseră ascunse în Grecia, despre „Îngerul Negru”, despre conducătorul Haaze şi multe altele... V-am spus, interpretul nu ştia bine germana, iar asasinul probabil că era beat când a comis crima.

— Şi mai apoi ce-a spus neamţul?

— N-a mai vorbit.

— Nu...

Bekas ridică din umeri.

— S-a sinucis în arestul jandarmeriei, spânzurându-se cu şireturile de la pantofi. Cel puţin aşa a crezut sublocotenentul, şi aşa ne-a spus.

— Şi dumneavoastră nu l-aţi crezut?

— Nu pot să spun exact. În regiunea Meteora se găseau în acele zile şi alţi turişti – vedeţi, Meteora face mare impresie străinilor –, iar un arest al jandarmeriei, la ţară, nu prezintă deplină siguranţă. Poate că neamţul s-o fi sinucis când s-a trezit din beţie, dar poate tot atât de bine să-l fi ucis cei care erau interesaţi să nu scoatem de la el ceea ce ştia. Din nefericire, din ceea ce a reţinut interpretul, am putut doar să ne imaginăm cum s-au petrecut lucrurile...

— Cum? am întrebat îngrozit de cele ce aflam.

— Se vede că în Grecia, ca şi în alte ţări aflate sub

ocupaţie, fuseseră ascunse bijuteriile şi aurul pe care „specialiştii în problemele evreieşti” le furaseră de la evreii pe care îi trimiseseră la Buchenwald sau Auschwitz. „Îngerul Negru” îşi propusese să adune la un loc toate aceste comori ascunse, aşteptând să treacă multă vreme până ce lucrurile urmau să fie oarecum uitate. Haaze a venit în Grecia cu acest scop. Şi-acum, de ce l-a lovit celălalt, de ce s-au luat la ceartă, ce aveau de împărţit – sunt lucruri pe care n-am putut să le stabilim, după cum nu ne-am putut închipui unde se găseau – sau se mai găsesc încă – aceste comori. A, am uitat să vă spun încă ceva, care poate vi se va părea important. În acele zile, unchiul dumneavoastră a călătorit şi el spre Meteora, împreună cu soţia.

Îl ascultam uluit.

— Era şi Timoteos Konstas acolo când s-a comis crima? abia am îngânat.

— N-am spus că era. Am spus că se ducea într-acolo. Când Haaze a fost asasinat, Konstas se afla la Trikala. Mai degrabă se ducea să-l întâlnească.

— De ce mi-aţi povestit toate astea?

Bekas se schimbă, de parcă ai fi zis că se transformase brusc. Expresia de simplitate, care te înşela, dispăru, pieri deodată. Acum era ogarul care se pregătea să se repeadă în urmărirea vânatului:

— Cred că mă aflu aproape de rezolvarea unei probleme care mă preocupă de mult timp. Adică din ziua când a fost ucis Timoteos Konstas.

Era singurul lucru pe care nu mă aşteptasem să-l aud.

— Când... a fost ucis Timoteos Konstas? am bâiguit. Dar dumneavoastră, autorităţile, ziarele...

— Noi am făcut ceea ce trebuia, iar ziarele au scris

ceea ce am comunicat noi. Nu, dragă domnule. Nu ne-am îndoit nicio clipă că unchiul dumneavoastră a fost asasinat.

— Dar atunci... de ce... am şoptit pierdut.

— Pentru că era singurul mijloc ca să-i liniştim pe cei vinovaţi şi să-i găsim pe cei ce se ascund în spatele lor. Adică, să descoperim tentaculele „Îngerului Negru”. Şi în această privinţă vrem să ne ajutaţi...

Ce întorsătură luaseră lucrurile în numai câteva zile!

— Există un lucru pe care vi l-am ascuns şi pe care trebuie să vi-l spun, continuă Bekas cu seriozitate. Ieri v-am minţit. Demodikos, al cărui şofer l-a ucis pe Aperghis în acel „accident”, este Demodikos din vremea Ocupaţiei.

— Dar, dumneavoastră...

— V-am spus. Ieri n-am fost sincer.

— Şi astăzi de ce sunteţi?

— Pentru că azi ştiu tot ceea ce voiam să ştiu despre dumneavoastră. Şi am încredere. Am să vă vorbesc cu cărţile pe faţă. Cred că actorul a fost asasinat prin acel „accident“ fiindcă văzuse pe cineva. Nu pe Demodikos. Am verificat unde se afla acest domn în noaptea crimei. Pe altcineva care, pentru oamenii „Îngerului Negru”, ar fi primejdios să fie recunoscut. Şoferul lui Demodikos este un om dur. A rezistat la un interogatoriu insistent şi n-a vorbit. Ştie că pentru un accident de automobil va primi o pedeapsă uşoară şi, desigur, tăcerea i-a fost cumpărată la un preţ respectabil. Dar chiar dacă l-aş obliga să recunoască faptul că Demodikos l-a pus să-l „calce” pe Aperghis, tot n-aş realiza nimic. La proces va nega totul, susţinând c-a fost torturat. Iar în cazul

că l-aş înhăţa pe Demodikos, mi-ar scăpa ceilalţi, adică exact cei care mă interesează mai mult. Suntem obligaţi să facem pe proştii, ca să ne atingem ţinta. Cu oameni primejdioşi şi vicleni ca aceştia, ne vom purta şi noi în acelaşi fel. Aşadar, ne veţi ajuta?

— Ce pot să fac eu? l-am întrebat.

— Cunosc legăturile dumneavoastră cu văduva. Nu, nu, nu am de gând să vă ţin o lecţie de morală. Poate că afirmaţia mea este cinică, dar aceste relaţii ne ajută. Vom întinde plasa şi...

Îmi cerea să trădez femeia iubită! Să arunc în mâinile poliţiei, în închisoare, fiinţa care pentru mine însemna mai mult decât orice.

— Aşa vă veţi ajuta prietena, zise Bekas, ghicindu-mi parcă gândurile.

— O voi ajuta?

— Este singurul mod în care o puteţi ajuta, i-am auzit din nou vocea.

Am încercat să-mi recapăt sângele rece, să înţeleg.

— Cum?

— Prietena dumneavoastră e în pericol. Ştie multe, şi acest lucru e primejdios. Aceşti oameni – au dovedit-o până acum – sunt cruzi şi neînduplecaţi. O vor folosi cât au nevoie, apoi...

M-am înfiorat la gândul acestui „apoi”.

— Apoi se vor descotorosi de ea, continuă calm comisarul. Ne-au dat destule dovezi de felul în care „scapă” de cei care-i împiedică sau de cei de care nu mai au nevoie.

— Dar ce ştie?

A ridicat din umeri.

— Asta trebuie să aflăm. Şi este singura care ne poate ajuta în această privinţă. Singura care ştie.

Şi-atunci m-am întrebat: Singura? Ştia şi

misteriosul meu interlocutor. Oare nu el îmi vorbise primul despre „Îngerul Negru”?

— Ce-aţi spus?

Bondocul poliţist avea capacitatea de-a auzi şi cuvintele care nu se rostesc. Pentru o clipă am avut intenţia să-i dezvălui totul cu privire la individul pervers care-mi telefona, dar, fără să ştiu de ce, n-am făcut-o.

— Nimic.

— Mi s-a părut.

Era un om pe care nu-l puteai păcăli uşor. Cu fiece clipă trecută constatam tot mai mult acest lucru.

— Dar sunteţi sigur că „Îngerul Negru” există?

— Sigur, nu. V-am spus când am auzit vorbindu-se pentru prima oară despre el. V-am spus ce s-a întâmplat la Meteora şi ce-a înţeles ageamiul de interpret. Tot ceea ce ştiu acum, ştiţi şi dumneavoastră. Puteţi hotărî singur dacă există sau nu. Vă îndoiţi că există?

Nu, nu mă îndoiam. De altfel, auzisem şi pe altcineva vorbind despre acest „Înger Negru”. Numai că nu ştiam cine este acest „altcineva”.

— Există o mulţime de crime, urmă calm Bekas. O mulţime de crime şi o legendă. Accept legenda, fiindcă numai ea poate explica crimele.

— Şi dacă e vorba de-o coincidenţă?

Îşi aţinti asupra mea privirea lui calmă, atât de puternică, încât ţi se părea că pătrunde până în străfundurile sufletului.

— Dumneavoastră credeţi că-i o coincidenţă?

Credeam? Aş fi vrut să cred acest lucru, însă...

— Nu, dragul meu. Se adună prea multe „coincidenţe” ca să le considerăm ca atare. Unchiul dumneavoastră, Haaze, asasinul lui, Aperghis... Prea

mulţi oameni mor, prea mulţi oameni ce au legătură cu ceva despre care nu ştim exact ce este. Cred în existenţa „Îngerului Negru” deoarece numai asta îmi poate explica o serie de crime, care altfel ar fi de neînţeles. Dacă aşez „Îngerul Negru” în centrul tuturor acestor asasinate, atunci cercul nostru dobândeşte o claritate geometrică. Dacă, desigur, sperăm că prin moartea lui Aperghis cercul s-a închis...

— Credeţi... am şoptit îngrozit.

— Că poate exista şi altă victimă? De ce nu? Odată ce nu ştiu ce urmăreşte acest X necunoscut, nu pot să ştiu nici de câte crime are nevoie. Să încercăm să gândim împreună... Cine a fost ucis? Oameni care ar putea avea vreo pretenţie la ceea ce urmăreşte ea – să spunem, comoara evreilor exterminaţi în lagăre –, şi cei care ştiu ceva despre asta. Moare unchiul dumneavoastră, vechi prieten al lui Haaze, despre care se presupune că era un cadru de bază al „Îngerului”. Moare neamţul care l-a ucis. Pentru că ştia despre „Îngerul Negru”. Moare Aperghis. De ce? Pentru c-a văzut. De unde vreţi să ştiu eu cine sunt cei care mai au vreun amestec în această misterioasă afacere şi care au aflat ceva – mult sau puţin –, încât să pot afirma cu certitudine că cercul s-a închis?

Şi-a aprins o ţigară atât de liniştit, încât ai fi spus că vorbise despre o premieră sau de starea vremii.

— Să luăm un exemplu: prietena dumneavoastră. Ea ştie ceva, şi poate chiar e amestecată direct în toată afacerea asta. Dar s-o lăsăm pe ea. Chiar dumneavoastră!

Am tresărit. Acest om îmi ghicise temerile.

— Eu? Credeţi că pot fi şi eu în pericol?

— Fac o presupunere. Aceşti domni, şi mi-aş da

mâna dreaptă ca să aflu cine sunt, cunosc desigur legătura pe care o aveţi cu Magda Konstas. Văduva pare îndrăgostită de dumneavoastră. Cine poate şti vreodată până la ce punct este în stare să ajungă cu mărturisirile o femeie îndrăgostită?

Am râs prefăcut.

— Vreţi să mă speriaţi?

— Vreau pur şi simplu să vă fac să înţelegeţi că este nu numai de datoria dumneavoastră să ne ajutaţi, ci că aveţi şi interesul s-o faceţi.

(Misteriosul meu interlocutor de la telefon mă anunţase că sunt în pericol. Nu cumva ştia mai multe decât credeam? Nu cumva nu se referea la moştenire, cum îmi închipuisem, ci la altceva?)

— Aţi reuşit să mă tulburaţi, am spus.

Am scos o ţigară. Când am vrut s-o aprind, mâinile îmi tremurau.

— Nu vreau să-mi daţi un răspuns în clipa asta, zise Bekas. Vă las să vă gândiţi în linişte. Mergem? Se apropie ora mesei...

Chemă chelnerul şi plăti. Cine l-ar fi văzut acum numărând cu atâta meticulozitate şi atenţie restul primit, nu şi-ar fi putut închipui ce problemă îngrozitoare îl preocupa – pe acest om cu aspect atât de obişnuit – cu numai câteva minute în urmă.

— Plecăm?

M-am ridicat.

Din parc se auzeau vocile vesele ale copiilor care se jucau. Soarele amiezii, strecurându-se prin frunzişul copacilor, întindea un covor discret pe bulevardul Amalia. Bekas avea aerul omului care gustă din tot sufletul plăcerea plimbării, iar eu mă luptam cu un val de nelinişti, temeri şi sentimente. Şi

deodată mi-am amintit de servitoare.

— După câte am înţeles, aţi ştiut de la început că unchiul meu fusese asasinat.

— Din prima clipă, rosti Bekas, fără să se întoarcă spre mine.

— Atunci cum de n-aţi căutat servitoarea? Pe fata care după moartea lui Konstas a plecat în insula natală.

— Sigur c-am căutat-o.

— Şi n-aţi găsit-o?

— Fireşte c-am găsit-o. Era, cum este şi acum, în insula ei. Şi-a amintit foarte bine că nu ea spălase paharele. Nu spălase niciun pahar. După cum şi-a amintit şi alte lucruri interesante... din noaptea aceea fatală.

— Adică?

— Faptul că cineva a venit în casă după plecarea celorlalţi.

— Cine?

— Nu i-a văzut faţa. Răposatul dumneavoastră unchi s-a dus şi i-a deschis. Pe urmă s-au închis toţi trei – vizitatorul, Konstas şi soţia lui – în salon, după ce pe ea au trimis-o la culcare.

Cu un sentiment de remuşcare tardivă m-am gândit că nefericitul de Aperghis avusese dreptate. Tot ceea ce-mi spusese el era adevărat, iar Magda negase şi eu o crezusem.

— Ce-aţi spus?

Din nou comisarul acesta, ce auzea ca nimeni altul vorbe care nu se rostiseră.

— Spun că în cazul acesta şi servitoarea face parte dintre cei care ştiu. Dintre cei care pot completa cercul crimelor despre care vorbeaţi...

— Desigur. Numai că acolo unde se află e bine

păzită. De altfel, n-a vorbit, şi poate că cei interesaţi nu-şi închipuie că ştie. Oricum, nu-i exclus să avem vreo veste rea şi în privinţa ei, deşi sublocotenentul de jandarmi din insulă este un tânăr foarte isteţ. Vă întoarceţi la hotel? Eu am s-o iau pe-aici.

Ajunseserăm în Piaţa Constituţiei. Bekas mi-a întins mâna:

— Aşa cum am spus. Voi aştepta.

Am rămas pe loc, privindu-l cum se depărta cu acel mers grăbit şi zvelt – atât de puţin potrivit cu trupul lui bondoc – care te uimea totdeauna.

12

Nu m-am dus la hotel, fiindcă ştiam că Magda avea să-mi telefoneze. Mă simţeam de două ori copil, speriat şi înşelat. Mă minţise încă o dată şi îşi învăluise minciuna în lacrimi, reuşind să mă dezarmeze.

M-am plimbat un timp prin Piaţa Constituţiei, scăldată toată în soare. Voiam să-mi pun oarecare ordine în gânduri. Bekas părea convins de existenţa „Îngerului Negru”. Dar era posibil ca după atâţia ani de la înfrângerea hitlerismului să mai existe organizaţii SS, oameni aparţinând în continuare acelui înfricoşător trecut? Şi dacă existau cu-adevărat, cum de nu se scrisese despre ei, cum de nu-i descoperiseră reporterii străini care scormonesc peste tot? Dar Bekas mai spusese că „Îngerul Negru” îşi începuse activitatea ca organizaţie politică şi ajunsese în cele din urmă o bandă de criminali. Să se fi întâlnit câteva dintre aceste canalii ca să pună din nou mâna pe bogăţiile obţinute prin jaf, bogăţii ascunse în diferite ţări?

Sub seninul cer atic, toate acestea păreau cât se poate de neverosimile, şi totuşi concluziile lui Bekas se bazau pe o logică de neclintit. Se adunaseră prea multe coincidenţe ca să le mai poţi numi într-adevăr coincidenţe.

Într-un târziu m-am hotărât să mă duc la masă şi a fost unul din cele mai nereuşite prânzuri din viaţa

mea. Pe la patru, m-am întors la hotel.

— Aţi fost căutat de mai multe ori la telefon. Aţi fost rugat să sunaţi la acest număr, spuse recepţionerul, întinzându-mi o bucată de hârtie pe care însemnase numărul respectiv.

Îl cunoşteam. L-am privit în fugă.

— Mulţumesc.

Fusese Magda, cum de fapt mă şi aşteptasem.

— Oricine m-ar căuta, nu sunt aici.

Am urcat în cameră. Nu voiam s-o văd pentru că nu mă simţeam în stare s-o înfrunt. M-am culcat îmbrăcat. Magda şi soţul ei îl primiseră în noaptea aceea pe misteriosul necunoscut. Magda ştia cine-l omorâse pe Timoteos Konstas – dacă n-o făcuse chiar ea...

Bekas spusese că unchiul călătorise, în ziua asasinării lui Haaze, spre Meteora, şi Magda era cu el. Magda se afla totdeauna în apropiere atunci când moartea îşi desfăcea aripile. Lângă Kalambaka, în ziua când a murit Haaze. Lângă Konstas, când bea paharul cu otravă. Lângă Aperghis, cu câteva zile înaintea morţii.

Nu băusem, nu aveam febră şi totuşi mi se părea că delirez. „Îngerul Negru”! Şi brusc, în faţa ochilor mi-a apărut imaginea Magdei, aşa cum o văzusem pentru prima oară. Pe scara de la intrarea în casă. Era frumoasă ca un înger şi purta o rochie neagră. Un înger în negru. „Îngerul Negru”?

Mi-am dat seama că aveam să înnebunesc stând aşa, singur, în cameră. M-am hotărât să ies.

Când am coborât, în holul hotelului fuseseră aprinse luminile. Receptionerul mi-a făcut semn. M-am apropiat de el.

— Vi s-a mai telefonat de patru ori. Am spus că nu

v-aţi întors.

N-am rezistat ispitei.

— Aceeaşi persoană? am întrebat.

— Da.

Aceste apeluri telefonice rămase fără răspuns erau o mică pedeapsă – atât de neînsemnată faţă de ceea ce aflasem... Am ieşit. Am străbătut străzile pline de lume, descoperind cât de disperat de singur poate fi cineva în mijlocul mulţimii. În ultimele zile, Magda îmi umpluse viaţa în asemenea măsură, încât acum, fără ea, m-am simţit dintr-o dată pustiu.

Nu-mi mai pot aminti cum mi-am petrecut timpul până la miezul nopţii. Mi se pare c-am intrat într-un local de noapte şi că am golit mai multe pahare. Pe strada Universităţii am oprit un taxi.

— La Psihiko, am spus.

Rezistasem prea multe ceasuri fără s-o văd.

Am zărit spaima din ochii ei.

— Am înnebunit de nelinişte. Ce ţi s-a întâmplat? Am telefonat de-o mie de ori!

— Am hoinărit.

Se apropie.

— Ce ai? Eşti bolnav?

— Mă simt minunat.

— Ai băut?

— E rău?

A râs.

— Eşti beat.

Îşi petrecu braţul pe după umerii mei şi se strădui să mă ducă până la canapea. Abia atunci mi-am dat seama că sunt ameţit.

— Unde-ai dispărut?

— Am avut o companie foarte plăcută.

— Femei?

— Nu femei... Un domn rotofei, care ştie să spună poveşti minunate. Poveşti pline de aventuri, captivante.

— El te-a îmbătat?

— Într-un fel. Nu chiar el, ci poveştile pe care mi le-a spus.

Încercă să-mi desfacă nodul de la cravată.

— Ar trebui să mă supăr. Eu eram moartă de nelinişte şi tu, în timpul ăsta, beai cu un domn rotofei. Vrei să-ţi scoţi haina?

Îmi venea să plâng. Ştiam că mă minţise, aflasem lucruri îngrozitoare despre ea şi totuşi numai în preajma ei mă simţeam bine.

— Magda, am întrebat-o în timp ce-mi scotea haina, ce fel de individ era Hermann Haaze?

Mâinile ei stătură nemişcate pentru o clipă pe trupul meu, şi haina rămase scoasă doar pe jumătate. Apoi i-am auzit glasul liniştit:

— Cum de ţi l-ai amintit pe Haaze?

— Ce fel de individ era?

— Unchiul tău îl cunoştea. Pe vremea Ocupaţiei a locuit în casa lui. Eu l-am cunoscut mult mai târziu, şi foarte puţin.

— Adora Grecia şi pe Homer. Aşa mi-a zis.

— Cine?

— Domnul rotofei care ştie poveşti frumoase.

În ciuda beţiei mele, am simţit la Magda un fel de reţinere şi aşteptare. Pe urmă i-am auzit vocea plină de veselie:

— Ce altceva ţi-a mai spus domnul ăsta rotofei cu bazaconiile lui?

— Despre Haaze?

— Despre orice...

— Despre Haaze. Mi-a zis că adora evreii. Ştiai că adora evreii?

Aşa cum stăteam unul lângă altul, pe canapea, trupul ei se sprijinea de mine. L-am simţit înţepenind brusc.

— Ţi-am explicat că nu l-am cunoscut decât foarte puţin... Cum vrei să ştiu ce slăbiciuni avea?

Până la urmă reuşi să-mi scoată haina. Puse o pernă la capătul canapelei.

— Culcă-te. Am să-ţi fac o cafea. Eşti foarte beat.

Îmi aranjă perna sub cap şi vru să se depărteze.

Deodată se opri.

— Cum se numeşte prietenul ăsta rotofei care-ţi spune poveşti?

— Kostas, i-am răspuns.

A râs. (Ce efort trebuia să facă pentru ca să poată râde astfel!)

— Numai?

— Kostas...

M-am prefăcut că încerc să-mi amintesc numele de familie. Beţia îmi justifica lipsa de memorie. Mi-am lăsat capul pe canapea şi am închis ochii.

Ce lucru putea fi mai firesc pentru o femeie nevinovată şi îndrăgostită decât să-şi lase prietenul beat să doarmă? Şi totuşi Magda, cu glas duios, insista:

— Să nu-mi spui c-ai uitat cum îl cheamă.

— Nu.

— Deci cum se numeşte domnul ăsta rotofei?

Am deschis ochii, m-am ridicat brusc şi am privit-o.

— Magda, eşti sigură că dacă-ţi dezvălui numele lui, acest domn va continua să trăiască? am întrebat-o.

A pălit.

— Ce?

— Unchiul meu nu mai este în viaţă, Haaze nu mai este în viaţă, Aperghis nu mai este în viaţă. Mulţi oameni nu mai sunt în viaţă! De ce, Magda? De ce?

Paloarea ei se accentua. Acum se vedea clar efortul pe care-l făcea să se stăpânească.

— Nu ştii ce vorbeşti, eşti beat. Dormi, îmi zise.

E ridicol, dar am adormit. Mă aflam într-o situaţie disperată, pusesem cea mai îngrozitoare întrebare din viaţa mea şi totuşi am adormit. Alcoolul pe care-l consumasem – se vede că era mult mai mult decât credeam – îmi înmuiase tot corpul. Creierul mi-era amorţit iar pleoapele se lăsau grele. Am vrut să spun ceva, dar n-am reuşit. De altfel, nici limba nu mă mai asculta. Am închis ochii. Cât timp am dormit? N-aş putea să precizez. Poate câteva clipe, poate mai multe ceasuri. Când m-am trezit, am văzut-o pe Magda stând în picioare, în faţa mea, şi privindu-mă ţintă. Am închis îndată ochii. Scurtul meu somn îmi limpezise mintea. Prefăcându-mă că dorm în continuare, o urmăream. Mă temeam c-o voi găsi plină de neîncredere, de nelinişte, poate şi de duşmănie. Dar nu era aşa. Pe chipul ei se oglindeau disperarea, spaima, şi în acelaşi timp tristeţea şi dragostea. Am fost uimit. Am deschis ochii şi i-am zâmbit prefăcut.

— Am adormit, aşa-i?

Nu-mi împărtăşi jocul. Rămase cu chipul îndurerat, serioasă.

— Ce ţi-au spus? mă întrebă.

— Despre ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te juca cu mine! Ce ţi-au spus?

Am părăsit şi eu acel aer fals.

— Magda, te iubesc, ştii asta. Te iubesc aşa cum poate iubi cineva numai o singură dată în viaţă. Vreau să te-ajut. Ce se întâmplă cu tine, Magda?

Nu mi-a răspuns.

— Trebuie să-mi spui! Numai aşa îţi pot fi de folos. Ştii că eşti în pericol. Trebuie să-ţi dai seama că eşti în pericol! Moartea a lovit de multe ori în jurul tău. Soţul tău, Haaze, neamţul care l-a ucis, Aperghis. S-a apropiat prea mult de tine, Magda!

Buzele ei tremurau. Pentru o clipă am crezut că-mi va mărturisi totul, că era gata să-mi mărturisească totul.

— Magda, ştii că...

Şi brusc se petrecu ceva, ceva ce nu puteam defini, dar despre care eram sigur că se petrecuse. Atitudinea Magdei se schimbă, şi aş putea spune că se schimbă şi atmosfera din încăpere. Mi s-a părut, dar nu eram sigur, că înainte de a se produce – sau mai precis înainte de a se împlini – această schimbare, se auzise un zgomot imperceptibil la fereastră, şi Magda aruncase o privire într-acolo. După aceea mi-a vorbit, însă de data aceasta cu altă voce, cu o voce seacă şi duşmănoasă:

— Nu înţeleg la ce te referi. Trebuie să fii nebun.

— Magda, ştii că nu sunt. Ştii că...

— Pleacă!

Aş fi crezut-o, dacă nu i-aş fi zărit cu câteva clipe în urmă, când mă prefăceam că dorm, privirea plină de nelinişte şi dragoste.

— Nu vreau să te mai văd!

Nu i-am răspuns. Am sărit în picioare şi am alergat la fereastră. Umbra copacilor din grădină devenea tot mai densă şi nervii mei încordaţi mă făceau să văd

mii de fantasme.

Salonul se afla la parter. Un om putea privi din grădină în casă. Dar era oare adevărat că un om dinafară adusese această schimbare? Am revenit lângă Magda.

— Trebuie să pleci, vreau să pleci! strigă ea.

Am încercat să-i iau mâna. Mă evită.

— Nu vreau să te mai văd. Ai distrus tot ce-a existat între noi. Pleacă!

Se străduia să-şi facă vocea duşmănoasă, dar nu reuşea. Nu mă izgonea fiindcă o supărasem – alta era cauza.

— Mai bine n-ai mai fi pus niciodată piciorul în casa asta. M-ai rănit mai mult ca oricine.

Şi deodată, parcă m-ar fi rugat, strigă:

— Pleacă din Grecia! Pleacă cât poţi mai repede!

Mintea îmi era limpede, umbra beţiei se risipise.

— Vrei într-adevăr să plec? am întrebat-o.

— Da.

Răspunsul ei era sincer. Voia din toată inima să mă vadă plecat. Mă izgonea nu pentru c-o rănisem sau pentru c-o jignisem – proceda astfel pentru că se temea.

— Te temi pentru mine? am întrebat-o.

— Mi-e silă de tine. Până şi prezenţa ta la Atena mă deranjează.

— Toate celelalte minciuni pe care mi le-ai înşirat le spuneai cu mai mult succes...

— Eşti nebun!

— Nu mai sunt. Ţi-e teamă că voi ajunge şi eu pe lista celor morţi. Ţi-e teamă ca nu cumva să am şi eu soarta lui Aperghis!

De data aceasta am ridicat tonul.

— Magda, pe cine ai văzut sau pe cine ai crezut c-

ai văzut la fereastră?

— Ţi-am spus că eşti nebun? Ce trebuie oare să fac ca să înţelegi că mă deranjezi? Că mi-e silă de tine? Vrei să chem vecinii?

— Nu-i nevoie, am spus. Plec singur.

Mă aşteptam să-mi spună ceva, dar a rămas tăcută. Stătea neclintită în faţa mea, interzicându-mi orice încercare de a-mi lua rămas bun. A păstrat aceeaşi atitudine până când am ajuns la uşă.

Am străbătut grădina întunecoasă, căutând pe sub copaci umbra necunoscută care provocase această schimbare. Nu era nimeni. Înainte de a ieşi pe poartă, m-am întors. Şi am privit fereastra aceea luminată. Speram c-o voi vedea, dar nu se afla nimeni acolo.

Am ieşit în stradă, căutând cu privirea taxiul care mă adusese. Nu mai era. M-am mirat. Şoferul se plictisise să aştepte sau, în beţia mea, îl plătisem şi-i spusesem că poate pleca? Am căutat un altul. Casa familiei Konstas era departe de staţia de taxiuri şi de bulevard. Am pornit pe jos.

Mi se întâmplase şi altădată să simt pericolul, fără să-i justifice prezenţa nimic palpabil sau raţional. Era ca o senzaţie neplăcută sau, mai degrabă, un fel de presentiment. Nu văzusem nimic, nu auzisem paşi şi totuşi simţeam că în jurul meu pluteşte pericolul.

M-am oprit, străduindu-mă să străpung întunericul cu privirea, în timp ce blestemam romantica idee a municipalităţii de a lăsa fără lumină străduţele din Psihiko. N-am zărit nimic. Cu toate acestea, simţeam o prezenţă străină, duşmănoasă.

Mi-am continuat drumul şi mărturisesc că eram speriat. De data asta, teama mea a căpătat o justificare materială: cineva mă urma la oarecare

distanţă; i-am auzit paşii uşori. Fără să mă opresc, m-am întors. Într-adevăr, mai exista un al doilea trecător nocturn. Ne despărţeau vreo douăzeci-treizeci de metri. Am încercat să mă liniştesc. La urma-urmei, Magda nu era singura persoană care locuia în cartierul ăsta. Şi nu era neapărată nevoie să fiu eu singurul om care se află pe stradă la ora aceea târzie...

Am grăbit pasul. Celălalt trebuie să fi făcut la fel deoarece, când am întors capul, am văzut că distanţa dintre noi rămăsese aceeaşi. Spaima crescu. Am încercat să-mi dau seama cam la ce depărtare eram de bulevardul luminat. Rezultatul a fost destul de puţin încurajator: distanţa era destul de mare. M-am întrebat care dintre obiectele aflate asupra mea mi-ar fi putut folosi, la nevoie, ca armă, odată ce nu purtam la mine nici pistol, nici cuţit. N-am găsit nimic potrivit. Bricheta era prea mică, iar cheile nepotrivite pentru apărare. Nu-mi rămânea decât să mă depărtez cât mai repede. Aş fi luat-o la fugă, dacă nu m-ar fi reţinut demnitatea. Am grăbit pasul, dar şi celălalt, în urma mea, a făcut la fel. Nu mai exista urmă de îndoială: omul mă urmărea. Konstas, Haaze, neamţul, Aperghis... Oare-mi venise rândul în acest joc de neînţeles al morţii?

În spate, paşii se auzeau acum mai clar. Celălalt se apropia. M-am oprit, hotărât să-l înfrunt şi atunci, ca printr-o glumă a sorţii, urmăritorul meu s-a trezit scăldat în lumină.

I-am putut vedea limpede trupul bine legat, costumul dungat, chipul dur. Apoi, din spatele meu se auzi scrâşnetul unor frâne şi un glas furios:

— Nu poţi să te dai puţin la o parte, domnule? Crezi că drumul e al lui tată-tu?

Era un taxi care frânase brusc şi un şofer înfuriat.

— Eşti liber? l-am întrebat.

Furia i se mai potoli şi se aplecă să deschidă portiera.

— Încă puţin şi v-aş fi călcat, domnule. Unde mergem?

— La Atena.

Am aruncat o ultimă privire către omul în costum dungat care acum se grăbea să dispară pe o străduţă lăturalnică.

— Mi se pare că nu v-aţi dat seama prin ce pericol aţi trecut! exclamă şoferul, jignit de indiferenţa mea.

— Mai mult decât îţi închipui, am replicat.

Chiar dacă n-aş fi crezut ce-mi spusese comisarul – şi de fapt crezusem totul – întâlnirea de azi nu mai lăsa nicio îndoială: oamenii ăştia nu glumeau. Am avut un sentiment de recunoştinţă faţă de şoferul necunoscut care nu-şi putea închipui ce serviciu imens îmi făcuse.

— Cum de-ai nimerit la ora asta pe-aici? l-am întrebat.

— Am dus un client acasă, şi mă întorceam. Ca să fiu sincer, nu speram să am muşterii la înapoiere.

— Ai reuşit mult mai mult.

— Ce?

S-a întors spre mine şi m-a privit mirat.

— Am glumit.

Prin oglinda retrovizoare mi-a aruncat o privire deloc măgulitoare. Ba mă aflam în faţa roţilor maşinii lui, ba spuneam lucruri de neînţeles. Desigur că mă socotea ori beat ori cretin.

M-am ghemuit în colţul banchetei. Mi-a revenit în minte chipul dur şi corpul bine legat al omului care

mă urmărise. Îl văzusem foarte clar în lumina farurilor, şi n-aveam să-l uit uşor.

Dar de ce oare oamenii „Îngerului Negru” mă urmăriseră tocmai azi? Oare supravegheaseră întâlnirile mele cu comisarul Bekas şi consideraseră că e momentul să mă oprească, sau auziseră discuţia mea cu Magda? Oare cât timp stătuse la fereastră omul care o înspăimântase atât de mult pe Magda?

Vocea şoferului m-a smuls din noianul gândurilor.

— Unde mergem?

Abia atunci mi-am dat seama că ajunsesem în centrul Atenei. I-am dat adresa hotelului.

Am plătit acestui om care, fireşte, nu putea să-şi imagineze că-mi salvase viaţa. Mi-am privit ceasul. Era trecut de trei. Reeepţionerul mi-a dat cheia.

— Am fost căutat? l-am întrebat.

Ora era prea înaintată ca să mă caute cineva, dar simţeam nevoia să vorbesc.

— Nimeni, spuse.

Aveam chef de vorbă, spre deosebire de funcţionarul somnoros. Am luat cheia şi am urcat în cameră.

Eram frânt de oboseală, neliniştea îmi tocise nervii şi alcoolul pe care-l consumasem mă făcea să mă simt bolnav. Însă, mai mult decât toate, mă întrista, amintirea chipului înspăimânat al Magdei.

Nu puteam să dorm şi simţeam că ard, de parcă aş fi avut febră. M-am dus la fereastră şi am deschis-o. Am respirat cu plăcere aerul răcoros al nopţii. Piaţa Constituţiei se întindea la picioarele mele senină şi pustie, dar pe partea cealaltă sclipeau reclamele luminoase. Chioşcurile de ziare, aşa cum le vedeam de sus, păreau nişte jucării uitate acolo de copii ce

plecaseră în grabă. Şi dintr-o dată am tresărit. L-am văzut lângă chioşc. Stătea nemişcat, privind spre hotel, aducând mai mult a fantasmă, şi tocmai de aceea parcă ieşit dintr-un coşmar. Distanţa mă împiedica să-i disting trăsăturile feţei, dar aveam impresia că este el: omul care mă urmărise la Psihiko, omul cu costumul în dungi.

M-am retras brusc de la fereastră de parcă, în ciuda distanţei care ne despărţea, ar fi putut să-mi facă rău. Îl urmăream de după draperie. Stătea nemişcat, cu faţa îndreptată spre intrarea în hotel, şi nu părea că-mi observă prezenţa la fereastră. După vreun sfert de oră plecă.

Până la urmă m-am hotărât să mă culc, după ce m-am asigurat că uşa e încuiată. Mi-am aprins o ţigară şi mi-au revenit în minte evenimentele acelei nopţi. Asemeni monteurului de film, care vede şi revede porţiunile de peliculă pe care vrea să le reunească, mă gândeam necontenit la cele petrecute şi, la fel ca el, mă opream la scenele care mă interesau mai mult. Vedeam chipul deznădăjduit al Magdei şi-i auzeam din nou vocea: „Să pleci. Ai distrus tot ce-a existat între noi... Nu vreau să te mai văd.” Da, fără îndoială, nu era sinceră. Rostise acele cuvinte doar ca să fie auzită de altcineva. De cine însă? De cineva care se apropiase de fereastră sau... (abia atunci mi-a venit în minte) de cineva care se afla în casă?

Ţigara mi-a fript degetele. Am aruncat-o. Oboseala trupului a învins enervarea şi neliniştea. Am închis ochii şi atunci am auzit paşi pe coridor. Somnul mi-a dispărut dintr-o dată. Paşii erau uşori – semn că vizitatorul nocturn avea grijă să nu atragă atenţia. Se opri. Am rămas nemişcat, ţinându-mi respiraţia, cu

toate simţurile încordate. Distingeam – mi se părea că disting? – răsuflarea omului de lângă uşă. Pentru o clipă am zărit clanţa mişcându-se, de parcă cineva încerca să deschidă. Am binecuvântat ideea de-a încuia mai înainte. Clanţa se mişcă iar. Pe urmă, o voce:

— Sunteţi înăuntru?

Şi vocea mi-era cunoscută. Cu toate acestea, am întrebat:

— Cine-i?

Răspunsul a fost cel aşteptat:

— Eu, Alex. Pot să intru?

Alex Arghiris, şi era aproape patru dimineaţa! Încă îngrozit de cele întâmplate, l-am întrebat.

— Eşti singur?

— Da, singur...

— Ce vrei?

— Trebuie să vă vad.

Ar fi fost ridicol să insist mai mult. M-am ridicat din pat, m-am dus la uşă şi am descuiat-o. I-am deschis şi am aruncat o privire în urma lui.

Era singur.

Nu avea obişnuitul aer cinic, nici expresia jucăuşă de fiecare zi. Pentru prima dată i-am văzut chipul serios şi îngrijorat. A intrat şi am încuiat din nou uşa. Abia atunci am observat că îşi pusese halatul peste pijama şi că în picioarele goale purta papuci. Deci se sculase din pat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu...

S-a aşezat. Din cauza stingherelii care-l stăpânea, pentru prima oară puteai să-ţi dai seama cât de tânăr era. I-am observat părul zbârlit.

— Dormeai? l-am întrebat.

— Da.

— Şi de ce-ai venit la mine?

A răspuns cu o întrebare:

— Azi v-aţi dus la Magda?

În altă împrejurare o asemenea întrebare m-ar fi enervat, acum însă era atât de tulburat, atât de îngrijorat, încât i-am răspuns:

— Da. De ce?

— Mi-a telefonat puţin mai înainte. Vorbea ca o nebună. Dacă n-aş cunoaşte-o, aş fi spus că e beată. Ce s-a întâmplat?

— De ce ţi-a telefonat?

— Voia să mă întrebe dacă...

Părea că nici el nu înţelege.

— Dacă...?

— Dacă v-aţi întors la hotel.

— Nu-i o întrebare atât de îngrozitoare, am replicat vrând să par calm.

— Întrebarea nu era importantă, aş zice chiar că poate părea absurdă. Însă de i-aţi fi auzit glasul... Mă întreba ca o nebună, de parcă de răspunsul ăsta atârna viaţa ei.

Viaţa ei nu, dar a mea, oricum, m-am gândit.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Nu ştiam dacă v-aţi întors. I-am promis c-o voi chema peste câteva minute. Am telefonat apoi la recepţie. Mi s-a comunicat că v-aţi întors. Am sunat-o. I-am spus şi...

S-a oprit.

— Şi?

— Nu înţeleg nimic. Mi s-a părut că plângea!

Eu însă înţelegeam. Magda se temuse că nu voi

reuşi să ajung teafăr la hotel. Acum aveam o nouă dovadă în sprijinul celor ce-mi închipuisem.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a petrecut între voi?

— Nimic. Pur şi simplu am avut o discuţie neplăcută.

— Despre ce?

Altădată aş fi râs de indiscreţia lui. Acum însă neliniştea lui făţişă m-a determinat să mă arăt înţelegător.

— Despre probleme de moştenire.

— Îmi spuneţi adevărul?

— Da.

Era limpede că nu mă crezuse, dar n-avea curajul să insiste. Se ridică.

— Mă scuzaţi că v-am trezit, dar am fost atât de neliniştit...

Era atât de demn de milă, încât l-am compătimit. De altfel, după câte mi se întâmplaseră, aveam şi eu nevoie de prezenţa cuiva. Era ridicol, dar în acest moment tânărul îmi părea a fi singurul om pe care l-aş fi putut considera prieten.

— Nu-i nimic, nu mi-e somn. Dacă vrei, stai să fumăm o ţigară.

Se aşeză bucuros.

— O iubeşti mult pe verişoara ta...

— Da. Mi se pare că v-am mai vorbit despre asta. Este singura persoană care mi-a arătat dragoste.

— Şi părinţii tăi?

A înălţat din umeri, cu o expresie care m-a emoţionat.

— A! Părinţii mei! De multe ori mă întreb dacă-şi amintesc că au un copil. Pe tata nu l-am mai văzut de nu mai ştiu când, iar mama are prea multe treburi ca

să-şi mai amintească şi de faptul că m-a născut cândva.

Credeam că-l cunosc pe Alex Arghiris, dar abia acum îl descopeream. Mi-a vorbit destul de mult, într-un fel în care nu socoteam c-ar fi fost în stare s-o facă. Şi-a „deschis sufletul”, şi în acest suflet se adunase multă amărăciune, singurătate, temeri. Dacă un psihanalist i-ar fi auzit cuvintele, poate că ar fi putut înţelege motivele care l-au condus pe acest tânăr la trista lui decădere morală.

— Ştii, acum câteva zile am crezut că jucati cu mine un joc cam urât, am spus.

— Adică?

— Un tâmpit pus pe glume mă deranja chemându-mă la telefon, şi-am crezut că eşti tu.

— Cum aţi putut...?

— Vocea semăna cu a ta...

M-a privit nelinişti t.

— Nu cumva mai credeţi...

— Nu. Mai târziu am avut dovada că nu erai tu care-mi telefona.

— Şi cine era?

— Încă n-am putut afla.

Nici nu-mi amintesc în ce moment al discuţiei l-am întrebat:

— Ai cunoscut pe un oarecare Haaze?

— Hermann Haaze?

Pusesem întrebarea fără prea mari speranţe. Alex Arghiris era un bebeluş pe vremea Ocupaţiei şi, desigur, nu şi-l putea aminti. Răspunsul lui avea să mă uluiască.

— Da. Pe Hermann Haaze.

— Cum să nu? L-am cunoscut acum trei-patru ani. Am avut fericirea (tonul său arăta că nu-l simpatiza)

să mă aflu de mai multe ori în anturajul său.

Acest al doilea răspuns m-a uluit şi mai mult. Haaze venise în Grecia pentru prima oară după Ocupaţie abia anul trecut. Cel puţin aşa îmi spusese Bekas. Nu cumva mai venise şi altă dată pe-ascuns?

— Aici? am întrebat.

— Nu aici. În străinătate. În Elveţia, unde mă aflam cu mama. De altfel, cu ea era prieten. Prin ea l-am cunoscut.

Deci doamna Arghiris, o persoană la care nu mă gândisem niciodată până atunci, se dovedea a fi o veche cunoştinţă a răposatului Haaze!

— Ce fel de om era?

— Respingător. Ştiţi, unul dintre acei nemţi plini de politeţuri, muzică, Grecie antică şi altele de felul ăsta. Însă cele două doamne pe care le însoţeam îl găseau interesant.

— Cele două doamne?

— Da, mama şi Irma. Irma Kondalexis. Mi se pare că aţi văzut-o. Cu câteva zile în urmă locuia în acest hotel. Acum a plecat, dar va reveni curând.

Irma Kondalexis? Mi-am amintit de femeia pe care o văzusem împreună cu Alex Arghiris, în prima mea zi la Atena.

— Era şi ea în Elveţia.?

— Da. Mi se pare că între ei existau legături de prietenie foarte strânse.

Am încercat să aflu şi alte amănunte, dar Alex Arghiris nu ştia mai mult.

Când tânărul s-a îndreptat spre camera lui, afară se crăpa de ziuă.

13

Dimineaţa, în timp ce mă bărbieream, mi-am privit faţa în oglindă şi m-am îngrozit. Ochii-mi erau încercănaţi, obrajii scofâlciţi şi în general aveam aspectul unui om care a petrecut în orgii trei-patru zile şi nopţi în şir. Băutura, neliniştea şi nesomnul îşi făcuseră efectul.

Mă gândeam la Magda, la atitudinea ei de ieri şi la apelul telefonic, în plină noapte, în camera lui Arghiris.

Am vrut să-i vorbesc. I-am telefonat, şi la celălalt capăt al firului i-am recunoscut vocea.

— Magda, ieri...

— Greşiţi. Doamna Konstas nu este aici.

Şi totuşi ea răspundea la telefon. Eram sigur.

— Magda, trebuie...

— V-am spus că doamna Konstas lipseşte.

Înainte de-a apuca să scot o vorbă, a trântit receptorul. Urmară alte două-trei încercări, cu acelaşi rezultat. La un moment dat m-am gândit să mă duc la Psihiko, dar m-am răzgândit. E mai uşor să discuţi la telefon cu o persoană care te-a izgonit.

M-am îmbrăcat, am mâncat ceva în grabă şi am ieşit din hotel. Intenţionam să mă întâlnesc cu comisarul Bekas, dar mai întâi voiam să-mi pun oarecare ordine în gânduri.

Piaţa Constituţiei era în cel mai frumos ceas al ei. Primii copilaşi împărţeau firimituri porumbeilor de

lângă Monumentul Soldatului Necunoscut. Am privit mecanic în urma mea. Omul cu costumul în dungi nu se vedea nicăieri.

Am coborât de pe trotuar şi tocmai mă pregăteam să trec strada, când o maşină se năpusti asupra mea. Abia am avut timp să mă dau la o parte – mişcare pe care am făcut-o fără să-mi dau seama – şi maşina a trecut cu mare viteză, depărtându-se înainte de-a apuca, în tulburarea care pusese stăpânire pe mine, să-i reţin numărul. Urmăreau să mă lichideze tot aşa cum procedaseră cu nefericitul actor? Cu alt automobil, cu un alt şofer, dar folosind aceeaşi metodă? Nu puteam fi sigur. Maşina trecuse ca un bolid, tocmai când coboram de pe trotuar.

Poate că era doar un şofer foarte grăbit. Poate că eu, cufundat în gânduri cum eram, nu l-am observat... Poate...

Încercam să-mi dau singur curaj, dar nu reuşeam.

Şi atunci l-am văzut. Stătea lângă un chioşc şi-şi citea ziarul. Se străduia să-şi ascundă faţa pe după pagini, dar l-am recunoscut. L-aş fi recunoscut chiar dacă şi-ar fi luat mai multe măsuri de precauţie. Trupul acela bine legat, costumul în dungi, felul specific în care stătea, cu picioarele puţin depărtate, de parcă erau înfipte în pământ – se întipăriseră pentru totdeauna în mintea mea. L-am recunoscut de la prima privire.

Pentru o clipă m-a cuprins un fel de panică. Mi-am revenit repede. Ce mi-ar fi putut face aici, în dimineaţa însorită, de faţă cu atâţia oameni? Lângă clădirea Poliţiei? Mă urmărea ca să-i pună pe ceilalţi la curent cu activitatea mea... sau poate se afla aici ca să stabilească dacă „amicul“ cu maşina îşi făcuse bine treaba...

Spaima mea se transformă acum într-o furie oarbă, sporită de atitudinea aproape indiferentă a omului. Nu mai m-am putut stăpâni. M-am îndreptat spre el. Eram convins că se va grăbi să dispară, dar a rămas pe loc, citindu-şi în continuare ziarul. M-am oprit exact în faţa lui.

— Va mai dura mult? l-am întrebat.

M-am străduit să vorbesc calm, dar n-am izbutit. Vocea îmi tremura. Celălalt a lăsat liniştit ziarul în jos.

— Cu mine vorbiţi, domnule?

Acum, când îl vedeam de-aproape, îi recunoşteam toate trăsăturile feţei, trăsături pe care, în ajun, le văzusem limpede în lumina farurilor.

— Ştii foarte bine că ţie îţi vorbesc. Ce tot umbli după mine?

Fără să-mi dau seama, strigasem. Cineva, care cumpăra reviste de la chioşc, se întoarse şi ne privi.

— Nu înţeleg ce spuneţi, răspunse omul calm.

— Dacă am să chem un poliţist ai să înţelegi, am strigat furios.

Eram gata să-mi duc ameninţarea la bun sfârşit. Mi s-a părut că zăresc pe chipul lui bronzat o umbră de zâmbet.

— Nu este nevoie, zise.

Se-ntoarse liniştit şi prinse a se depărta fără grabă, în timp ce îl priveam uluit. În purtarea lui era ceva care mă punea în încurcătură.

Oricât mă străduiam să mă stăpânesc, nu reuşeam. Simţeam nevoia să mai vorbesc o dată cu Magda. Cele povestite de tânărul Arghiris nu făcuseră decât să-mi sporească îngrijorarea. M-am oprit la un chioşc de ziare, lângă sediul Poliţiei. Am format numărul, deşi ştiam ce mi se va spune: „Doamna Konstas nu

este acasă”. Voiam să-i aud glasul şi nutream slaba speranţă c-o voi determina să-şi schimbe hotărârea. Răspunsul era acela la care mă aşteptasem:

— Doamna Konstas nu este acasă.

Însă nu era vocea ei.

— Trebuie s-o văd neapărat!

— Dar v-am spus că nu este aici.

— A ieşit?

Întrebam nu ca să aflu, odată ce ştiam că mi se spun minciuni, ci din cauză că nu aveam curajul să pun receptorul în furcă.

— A plecat.

— Cum?

— Cine-i la telefon?

— O rudă de-a ei.

— Doamna a plecat.

— Adică a ieşit în oraş? am insistat, neîndrăznind să dau explicaţia impusă de vorbele pe care le auzeam.

— Nu. A plecat în voiaj.

Minţea, pentru că i se ceruse să mintă. Magda era hotărâtă să nu mă mai întâlnească.

— Mulţumesc, am spus.

Nici nu pusesem receptorul jos, că şi hotărâsem ce aveam să fac.

În taxiul ce mă ducea la Psihiko, am reflectat din nou la decizia pe care o luasem, şi nu m-am răzgândit. Magda mă izgonise căci se temea pentru viaţa mea şi voia să mă salveze. Faptul că, cuprinsă de nelinişte, îi telefonase în puterea nopţii lui Alex Arghiris era mai grăitor decât orice. „Nu înţeleg nimic. Mi s-a părut că plângea.” Arghiris nu înţelegea, dar eu ştiam. Magda plângea fiindcă se temuse că nu voi mai ajunge viu la hotel.

— Am ajuns. Încotro?

Eram deja la Psihiko şi şoferul îmi cerea amănunte. I-am arătat strada, şi peste puţin ne-am oprit în faţa casei Konstas.

— Aşteaptă-mă.

Nu ştiam ce anume voi întreprinde şi nici cum voi acţiona. Însă trebuia s-o văd, să-i spun ce simţeam pentru ea, să-i spun că-i cunoşteam sentimentele pe care le nutrea faţă de mine. Din fericire, poarta era deschisă. Am străbătut grădina în goană.

Am apăsat pe butonul soneriei cu toată puterea. Ştiam cu ce cuvinte mă va întâmpina camerista.

— Doamna nu este aici, îmi zise, de îndată ce deschise uşa.

— Ştiu. Mi-ai comunicat acest lucru şi la telefon, puţin mai înainte.

— Atunci de ce aţi venit?

— Pentru că trebuie s-o văd.

Faţa ei arăta o uimire prea mare ca să fie prefăcută.

— S-o vedeţi? Dar, odată ce...

— Este absolută nevoie...

— Dar v-am explicat...

N-am aşteptat urmarea; am dat-o brusc la o parte şi m-am repezit în casă. M-a urmat, dar, fără să iau seamă la protestele ei:

— Magda! am strigat.

Nu răspundea nimeni. Am străbătut tot parterul, camerista alergând după mine şi protestând în continuare.

— Magda!

Am urcat câte patru treptele care duceau la primul etaj. În uşa deschisă a dormitorului m-am oprit uluit. Am văzut sertarele în dezordine, hainele aruncate pe

pat, tot felul de nimicuri care lipseau – semne ale unei plecări precipitate.

Am auzit gâfâitul cameristei, în spatele meu. Fugise ca să m-ajungă.

— A plecat... am şoptit.

— Dar v-am spus, domnule. A plecat. Azi dimineaţă...

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu.

— Nu ştii sau nu vrei să-mi spui?

Chipul fetei arăta că nu avea niciun amestec în toate câte se întâmplau.

— De ce să nu vă spun?

— La ce oră a plecat doamna?

— La opt dimineaţa.

— Ştiai de ieri despre această călătorie?

— Nu. Şi cred că nici doamna nu ştia. Puţin înainte de opt i s-a telefonat. Şi-a strâns în grabă câteva lucruri şi la opt a venit o maşină şi-a luat-o.

— Era cineva în maşină?

— Un domn, dar n-a intrat în casă. A aşteptat-o la poartă.

— L-ai mai văzut pe acest domn?

— Nu.

— Cum arăta?

Mi-a făcut o descriere care nu-mi amintea de nimeni. I-am mai pus şi alte întrebări, dar asta a fost tot ce-am aflat.

Nu i-am mai telefonat lui Bekas. M-am dus să-l întâlnesc. Acum nu mai era vorba de cazul care mă interesa sau de temerile mele personale, ci eram îngrijorat pentru Magda Konstas. Mă stăpânea dureroasa presimţire că n-aveam s-o mai văd

vreodată.

M-a primit în biroul lui cu veşnicul aer calm, care în unele împrejurări îţi dădea curaj, în altele te enerva.

— Lucrurile încep să devină serioase, am spus.

— Adică?

— Prietenii noştri au trecut la acţiune. Au început să se ocupe şi de umila mea persoană.

— Foarte firesc. Şi în ce mod?

— Azi dimineaţă...

I-am povestit întâmplarea cu maşina. Mă asculta cu o figură total inexpresivă. Când am terminat, spuse:

— Vreau să cred că era ceva întâmplător. La Atena şoferii nu se caracterizează prin moderaţie.

— Aşa aş fi zis şi eu, dacă n-ar mai fi ceva...

— Ce?

— Sunt urmărit. Ieri noapte, la Psihiko, poate că aş fi fost ucis dacă nu se ivea, întâmplător, un taxi.

A zâmbit.

— Adică ieri v-a salvat o maşină şi astăzi...

Purtarea lui m-a jignit.

— Nu mă credeţi?

— Fireşte că vă cred. În primul rând pentru că mi-o spuneţi dumneavoastră, şi în al doilea rând pentru că... ştiu.

— Ştiţi?

A devenit serios.

— Omul care v-a urmărit era brunet, bine legat şi purta un costum în dungi?

— Da, am îngânat zăpăcit.

— În regulă. Nu vă mai ocupaţi de el.

N-am înţeles.

— Nu eu mă ocup de el, ci el de mine! am izbucnit enervat.

— Pentru că aceasta e misiunea... pe care i-am

încredinţat-o.

La un asemenea lucru nu mă gândisem. Omul care mă speriase atât era angajatul poliţiei!

— E omul meu, zise Bekas liniştit. Vedeţi, eu sunt de părere că e preferabil să previi o crimă, decât să descoperi cine a comis-o. Şi, în cazul dumneavoastră, am considerat că n-ar strica să luăm unele măsuri.

Mi-a venit să râd. Aşadar „asasinul” meu nu era decât un „înger păzitor”! Un robust „înger păzitor”, în costum cu dungi!

— Nu e numai asta. Văduva Konstas a dispărut.

Cuvintele mele l-au luat pe neaşteptate.

— A dispărut?

— A plecat azi dimineaţă de la locuinţa ei, fără să lase vreo adresă. Ieri...

I-am povestit totul, fără să-i ascund nimic: brusca noastră despărţire, vizita tânărului Arghiris, convorbirea telefonică şi disperarea Magdei. Bekas a fost de acord cu mine:

— E limpede că s-a temut pentru dumneavoastră.

Speram să aibă altă părere, să spună ceva care să mă liniştească. N-a rostit decât atât, apoi urmă tăcerea care mă înspăimânta.

— Trebuie să aflăm unde au dus-o, am insistat.

— Sau unde s-a dus, mă corectă. Ne vom strădui s-o găsim. Dacă a plecat în călătorie cu vaporul, trenul sau avionul, aflăm. Însă poate n-a părăsit Atena. Poate se-ascunde pe-undeva, pe-aici.

— Să se ascundă? De ce?

— Ca să vă evite, dacă vrea, sau dacă vor ceilalţi.

Atunci mi-am amintit ce-mi povestise Alex Arghiris despre mama lui şi Irma Kondalexis.

— Răposatul Haaze avea la Atena şi prieteni de care nu ştiam. Ieri noapte, tânărul Arghiris...

L-am pus la curent. Nu-mi închipuiam că Bekas era în stare să-şi piardă în asemenea măsură stăpânirea de sine:

— Sunteţi sigur că Haaze s-a reîntâlnit cu aceste doamne în Elveţia?

— Aşa mi-a spus Alex. Vi se pare important?

— Cel mai important lucru din câte am aflat până acum!

S-a ridicat.

— Ştiţi unde sunt acum doamnele astea?

— Nu, dar nu cred că-i greu să aflu unde stau, am răspuns.

S-a dovedit mult mai greu decât îmi închipuisem. M-am întors la hotel şi l-am întrebat pe Alex Arghiris, Bekas nevoind să se arate, ca să nu stârnească bănuieli.

— Era vorba ca mama să facă o croazieră prin insule, cu iahtul unor prieteni.

— Care iaht?

— Albatrosul lui Rodinos.

— Va fi şi doamna Kondalexis cu ea?

— Nu.

Pentru o clipă m-am gândit să-i comunic că Magda dispăruse. Mi-a fost milă de el şi n-am făcut-o. Avea să afle ce se întâmplase, dar nu voiam să fiu eu acela care să-i dea neplăcuta veste.

Bekas se arătă nerăbdător să audă ce noutăţi am. M-a chemat la telefon, pe când mai discutam cu Alex Arghiris.

— Aţi aflat?

Foloseam telefonul de la bar.

— Da.

Mi-am coborât vocea. Din fericire, barmanul avea de lucru la celălalt capăt al tejghelei.

— Voiajează cu iahtul lui Rodinos.

— Armatorul?

— Da. Cu Albatros.

— Atunci e uşor să stabilim unde sunt. Mai staţi mult la hotel?

— Până când voi avea veşti de la dumneavoastră.

Le-am primit după vreun ceas. De la căpitănia portului, comisarul Bekas a aflat ruta Albatrosului, apoi a venit la hotel ca să mi-o comunice:

— Iahtul şi pasagerii se găsesc în insula Rodos. Am anunţat poliţia de-acolo şi sper ca în cursul zilei de azi să avem răspuns.

Răspunsul însă n-a fost cel aşteptat. Albatrosul într-adevăr se afla la Rodos, dar nu şi doamna Arghiris.

14

Timp de două zile nu l-am văzut pe comisarul Bekas. Două zile pe care e uşor să-şi închipuie cineva cum le-am petrecut. Şoferul lui Demodikos o ştersese (mai târziu, când de-acum se întâmplase ceea ce avea să se întâmple, am aflat că însuşi Bekas îl lăsase s-o şteargă). În cea de a treia zi, comisarul veni el însuşi la hotel.

— Prietena noastră e în insula Mykonos, mă anunţă.

— Doamna Arghiris?

— Da. Locuieşte la hotelul Leto, care în această perioadă a anului e aproape gol.

Mi s-a părut că disting o semnificaţie deosebită în ultima frază. Doar Bekas nu era omul care să facă fără motiv observaţii turistice asupra afluenţei din hotelurile insulare.

— Acest „aproape”... am insistat.

— Înseamnă că în hotel se găsesc în acest moment încă vreo patru-cinci clienţi. Şi, printre ei, un cunoscut de-al dumneavoastră.

— Cunoscut de-al meu?

— Adică, nu chiar... Domnul Demodikos.

Comisarul vorbea în felul lui obişnuit, adică nu te lăsa să înţelegi dacă obiectul discuţiei era neînsemnat sau serios, dacă-l interesa sau îi părea indiferent. Învăţasem însă să-l cunosc şi acum ştiam că vorbele pe care le spunea cu aerul acela chipurile nepăsător

erau deosebit de importante.

— Dar, în acest caz...

— Nu vă grăbiţi, mă întrerupse. Poate că e vorba doar de-o coincidenţă.

— Foarte stranie coincidenţă!

A zâmbit.

— Trebuie să admit că în această împrejurare aveţi dreptate. Dacă este o coincidenţă, într-adevăr e foarte stranie.

— Şi dacă nu este? l-am întrebat.

— Atunci trebuie să ne gândim că e vorba de o întâlnire. O întâlnire care are o oarecare legătură cu „Îngerul" nostru. Cu „Îngerul Negru".

Constatarea lui, făcută cu atâta naturaleţe, m-a determinat să sar de pe scaun.

— Credeţi...

— Presupun...

Mii de întrebări îmi veneau pe buze, dar n-am apucat să pun niciuna. Am văzut chelnerul apropiindu-se de noi. Credeam că pe mine mă căuta, dar greşeam. Venise după Bekas.

— La telefon, domnule comisar, i se adresă.

Bekas se ridică, spunându-mi că lăsase numărul de telefon al hotelului, în cazul că ar avea nevoie de el. Ce slujbă! Îl urmăream uluit, în timp ce se îndrepta spre cabina telefonică. Aşadar şi Demodikos se afla la Mykonos! O întâlnire cu „Îngerul Negru"! Mă străduiam să fac o legătură, fie şi formală, între persoane. Doamna Arghiris era o veche cunoştinţă de-a lui Haaze. Demodikos, omul nemţilor pe vremea Ocupaţiei. Aperghis fusese ucis pentru că văzuse ceva în vila de la Psihiko, ceva în legătură cu „Îngerul Negru", şi cel care-l ucisese era şoferul lui Demodikos. Păreau nişte dansatori care se-nvârteau

în jurul aceluiaşi punct: „Îngerul Negru”. Şi-acum, doamna Arghiris şi Demodikos se aflau împreună, în plină primăvară, în insula Mykonos! Oare se întâlniseră ca nişte colaboratori ca să-şi orânduiască pe mai departe activitatea, sau...

Ideea mi-a venit pe neaşteptate, fără nicio pregătire, aşa cum se întâmplă uneori: colaboratori sau adversari? Adversari care se întâlnesc ca să se înţeleagă sau să ajungă la un compromis?

Nu aveam niciun element ca să cred acest lucru. Şi totuşi, ideea mi-a venit aşa, asemeni unei nejustificate dar stăruitoare inspiraţii. În timp ce meditam, îl vedeam pe Bekas prin fereastra cabinei telefonice. Îl vedeam fără să fiu atent la el. I-am urmărit pentru o vreme buzele, faţa, mişcările, şi abia după câtva timp m-am gândit că această faţă, aceste mişcări păreau să aparţină unui om extrem de necăjit. Până la urmă convorbirea telefonică se termină şi Bekas se apropie. Nu-l mai văzusem atât de descumpănit.

— Veşti neplăcute?

— Foarte. Sunteţi ocupat acum?

— Nu.

— Dacă vreţi, veniţi cu mine.

Nu l-am întrebat ce se întâmplase. Pentru prima dată îl vedeam într-o asemenea stare. A ieşit grăbit din hotel, dând la o parte cu brutalitate pe cineva care tocmai intra, şi opri cu gesturi bruşte un taxi care tocmai trecea. Urcă atât de repede, încât abia am apucat să mă aşez lângă el.

— Ia-o pe bulevardul Patision, spuse.

Am pornit. Numai după ce am trecut de Piaţa Omonia s-a hotărât să vorbească.

— Iar am păţit-o.

— Cum?

— Şoferul...

Din cuvintele pe care le rostea enervat şi fragmentat am înţeles ce se întâmplase. Era vorba de şoferul lui Demodikos, cel care-l călcase pe Aperghis. Îl lăsaseră să „evadeze”, dar îl urmăreau îndeaproape. Ştiau casa în care se ascundea.

Îl urmăriseră când se dusese să se culce, şi dimineaţa...

— N-a mai ieşit, spuse Bekas.

— Păi, dacă se ascundea?

— Ieşea. Cu grijă, desigur, dar ieşea. Se-nvârtea prin diferite locuri, de parcă era în căutarea cuiva. Azi dimineaţă nici n-a ieşit, nici n-a deschis ferestrele. Oamenii mei nu s-au neliniştit. Însă când a trecut de amiază fără ca ceva să se schimbe, s-au temut c-o ştersese prin vreo ieşire dosnică. Au bătut în uşă şi pe urmă au forţat-o.

— Şi nu l-au găsit?

— Aici e aici: l-au găsit.

Nu pricepeam.

— Mort, spuse Bekas. Asasinat!

CARTEA A DOUA

1

Ştiam ce urma să văd şi totuşi am fost impresionat când am zărit acel trup nemişcat. Omul era căzut cu faţa în jos, cu mâinile depărtate, de parcă se străduia să se ţină de podea. Zăcea exact în mijlocul încăperii, şi lângă el am văzut un scaun răsturnat. Pe poliţistul care se afla în cameră l-am observat abia mai târziu, când i-a vorbit Bekas.

— Nu s-a atins nimeni de nimic?

— Nimeni, domnule comisar.

Bărbatul rotofei s-a aplecat asupra cadavrului, l-a cercetat fără să-l atingă, pe urmă s-a ridicat.

— Nu se vede urmă de lovitură, spuse de parcă îşi vorbea sieşi.

Abia atunci m-am gândit că nu văzusem nicio rană.

— Şi nu există nici urmă de luptă, continuă poliţistul pe acelaşi ton.

Comisarul făcu câţiva paşi prin cameră, de parcă o măsura. Se opri în faţa scaunului răsturnat.

— Asta? i se adresă subalternul.

— Nu cred. Mai degrabă amicul s-a simţit rău, a vrut să se sprijine şi în cădere l-a răsturnat.

— Deci credeţi că...

— Da, că a murit singur, i-o luă Bekas înainte.

— De moarte naturală? am întrebat eu.

— Da. De moarte naturală sau de-o moarte pe care s-au îngrijit alţii s-o facă să pară naturală. Autopsia ne va arăta. Însă, oricum, nu va mai vorbi niciodată,

dracu să-i ia.

Lovi puternic cu piciorul în scaun, izbindu-l de perete. Subalternul l-a privit mirat. Era lucru neobişnuit ca Bekas să se lase pradă sentimentelor de moment.

— Canaliile, murmură.

Am înţeles ce se petrecea cu el. Se socotea răspunzător pentru această moarte şi întreaga afacere lua aspectul unei răfuieli personale.

Din stradă se auzi zgomotul unor maşini care opreau. Curând încăperea se umplu de poliţişti. Bekas a început să discute cu ei, şi m-a uitat.

După un ceas am părăsit împreună casa morţii, croindu-ne anevoie loc prin mulţimea de curioşi adunată în stradă.

Am urcat în maşina care ne aştepta. Bekas se instală posomorât într-un colţ, pe banchetă, fără să vorbească. N-aveam curajul să întrerup această tăcere. În clipa aceea, comisarul îşi ura atât de mult adversarii, încât ura lui se întindea cu mult dincolo de ei.

— Canaliile, murmură iar.

Am îndrăznit să întreb:

— Credeţi că ei l-au ucis?

— Vom vedea.

Pe urmă, parcă dându-şi seama că nu eu eram vinovat de această moarte, îmi vorbi mai blând:

— Poate c-a murit în urma unui atac de cord sau aşa ceva. Dar în acest caz trebuie să fie foarte norocoşi. Cel mai logic este să presupunem c-a împărtăşit şi el soarta celorlalţi.

Oftă.

— Şoferul ăsta era un atu serios în mâinile noastre.

— Credeţi că l-a ucis Demodikos?

— El, cu mâna lui, sigur că nu, odată ce e plecat, dar nu totdeauna asasinul este şi cel care ucide. Se poate foarte bine ca Demodikos să fi pus pe altcineva. Demodikos sau cine se află în umbra lui. Unde vreţi să vă las?

Aş fi preferat să rămân în preajma lui – aveam atâtea de discutat împreună – dar vedeam că dorea să scape cât mai repede de mine.

— La hotel, am răspuns.

Cu puţin înainte de a ajunge în Piaţa Constituţiei, l-am întrebat:

— Ce credeţi că fac la Mykonos?

— Cine?

Era atât de preocupat de moartea şoferului încât uitase sau îl enerva să stea de vorbă cu mine?

— Demodikos, doamna Arghiris şi ceilalţi.

— Vom vedea.

A rămas tăcut până când maşina s-a oprit în faţa hotelului. Abia atunci, de parcă şi-ar fi regretat purtarea, mi-a spus:

— E acolo un om de-al meu care le urmăreşte toate mişcările.

Hotelul, zgomotos acum, era plin de oameni pe care-i vedeam pentru prima oară în elegantele saloane. Tineri, aproape copii, reporteri grăbiţi, fotoreporteri şi simpli curioşi. Chelnerii, snobi ca toţi chelnerii din hotelurile de lux, se uitau cu dispreţ reţinut la toată această mulţime, care nu era „lumea lor”.

Cum starea mea sufletească nu se potrivea cu atmosfera de-aici, am încercat să scap cât mai repede: am alergat la bar, care se afla în cel mai

îndepărtat colţ al sălii. Barmanul mi-a zâmbit semnificativ.

— Nu vă spuneam eu?

Uitasem despre ce-mi vorbise.

— Au aflat.

— Cine?

— Reporterii şi ceilalţi. Despre Loren.

Atunci mi-am amintit ce-mi spusese cu câteva ore în urmă.

— A, da.

— Au aflat că va coborî curând, şi...

(Sofia Loren, curioşii, Magda care nu dădea semne de viaţă, şi şoferul, cu câteva ceasuri mai înainte viu şi acum strângând podeaua cu degete înţepenite – viaţa semăna cu un text suprarealist, incoerent şi groaznic.)

— Dă-mi ceva de băut.

De obicei nu beam decât seara, însă acum simţeam nevoia unei băuturi tari. (Şoferul, Magda, întâlnirea de la Mykonos şi, fără nicio legătură, populara şi zgomotoasa vedetă italiană.)

— Ce doriţi?

— Orice.

— Un dry-Martini.

Închiseseră pentru totdeauna gura şoferului, tot aşa cum făcuseră cu Kanstas, Haaze ori Aperghis. De ce nu s-ar fi descotorosit în acelaşi fel şi de Magda, care văzuse mai multe decât Aperghis şi ştia cel puţin tot atâtea cât şi ceilalţi?

— Cunoşti orarul vapoarelor pentru Mykonos? l-am întrebat.

Barmanul m-a privit oarecum mirat.

— Vă gândiţi să vă duceţi la Mykonos? Nu e sezonul potrivit. Cu vremea asta, nu cred...

Discursul lui turistic devenea un acompaniament pentru gândurile mele încâlcite.

— V-aş recomanda luna iulie. Desigur, sezonul e în august. Se duce atâta lume, încât devine...

— În perioada Ocupaţiei, se aflau nemţi în Mykonos? l-am întrerupt.

Din nou păru uimit.

— Nemţi? Nu ştiu... Nu cred... Poate că erau, dar n-am auzit.

Dintr-o dată a izbucnit un vuiet puternic, flaşurile fotoreporterilor au fulgerat, o mişcare, asemeni unui val stârnit din senin, s-a semnalat dinspre salonul central.

— Coboară, mă informă barmanul.

În capul scării s-a ivit impunătoare, cu surâsul profesional împietrit pe buze, cu doi-trei tipi în urma ei – la distanţă reglementară, nu cumva să strice imaginea pentru fotoreporteri –, actriţa italiană. Era îmbrăcată cu o rochie strâmtă, mulată pe corp.

— Nu e un înger? rosti entuziast barmanul.

Purta o rochie neagră.

— Înger negru, am spus.

— Poftim?

Mi-am strâns capul în mâini. Aveam să înnebunesc aşteptând. Aşteptând ce? Încă o moarte – moartea Magdei?

Era o prostie, şi totuşi am telefonat din nou la Psihiko şi am primit răspunsul pe care-l ştiam dinainte.

Nu. Doamna nu s-a întors.

L-am căutat pe tânărul Arghiris – era singurul om din Atena cu care puteam vorbi despre Magda –, însă nu l-am găsit. Am umblat pe străzi fără nicio ţintă şi

numai la cinci după-amiază mi-am amintit că nu mâncasem nimic toată ziua. Am intrat în primul restaurant întâlnit, dar am lăsăt mâncarea aproape neatinsă. Dacă nu vorbeam cu cineva despre Magda, simţeam că mă sufoc.

Numai din acest motiv m-am dus la avocatul Melahrinos. E drept că o ura pe Magda, însă la urma urmelor o cunoştea. S-a arătat destul de mirat văzându-mă.

— Credeam că aţi plecat.

Am zâmbit cu amărăciune.

— Nu v-am urmat sfatul.

S-a uitat la mine cu mare atenţie.

— Sunteţi bolnav?

— Nu, pur şi simplu prost dispus.

— Aspectul dumneavoastră...

În timp ce schimbam aceste fraze banale, aveam sentimentul nedefinit că în biroul lui exista ceva care avea legătură directă cu mine, ceva despre care nu ştiam ce este, dar care trăia undeva în subconştientul meu.

— Domnule Melahrinos, ce ştiţi despre „Îngerul Negru”?

A surâs, cum face un om serios când aude un copil spunând că a prins luna.

— M-aţi mai întrebat şi altădată. V-am spus: nimic.

— E o bandă, o organizaţie...

M-a lăsat să vorbesc.

— Dar credeţi într-adevăr, izbucni el, că după atâţia ani pot exista asemenea strigoi, şi mai ales sub cerul atic?

— Şi eu gândeam la fel ca dumneavoastră, însă au survenit multe accidente fatale care m-au determinat să-mi schimb părerea.

— Accidente fatale?

— Mai întâi, moartea prietenului dumneavoastră, unchiul meu.

— V-am vorbit despre această moarte, spuse, şi expresia lui deveni serioasă. Şi ştiţi pe cine consider răspunzător...

— Pe Magda?

— Mi se pare că am discutat despre asta.

— Domnule Melahrinos. Pentru numele lui Dumnezeu, vorbiţi-mi sincer. Timoteos Konstas a colaborat cu nemţii?

— Unchiul dumneavoastră a fost un om excepţional şi îmi pare rău că dumneavoastră, ruda lui dragă, puteţi gândi în felul acesta.

Din nou acea impresie nedefinită că în încăpere exista ceva care mă emoţiona, dar nu puteam stabili ce anume.

— Ştiţi că Magda a dispărut?

— Nu. Dar nu mă miră. Poate că l-a urmat pe unul din amanţii ei, răspunse dispreţuitor.

— Nu şi-a urmat amantul.

— Dacă sunteţi sigur...

Dispreţul lui pentru femeia pe care o iubeam era vizibil.

— Nu şi-a urmat amantul, şi este în pericol.

A ridicat din umeri de parcă spunea că nu crede, dar şi dacă ar fi crezut acest lucru îi era total indiferent.

— De ce o urâţi pe Magda Konstas? l-am întrebat pe neaşteptate.

— Lăsaţi vorbele mari. N-o urăsc pe această doamnă. Pur şi simplu nu e o persoană demnă de-a fi stimată. Pe urmă, părerea mea despre rolul jucat de dânsa în moartea lui Timoteos...

I-am urmărit numai primele cuvinte. Apoi spusele lui au devenit un simplu vuiet. Creierul meu se străduia să clarifice senzaţia că exista ceva în această încăpere cunoscut mie. Se apropia de acest „ceva”, asemeni unui nume care ne ajunge pe buze, pe care, după cum se spune, „îl avem pe limbă”, şi totuşi nu ni-l putem aminti. Şi dintr-o dată s-a făcut lumină. Am descoperit ce era acel „ceva” care mă emoţiona: parfumul Magdei! Sau, mai precis, nu chiar asta: o amintire, o umbră a parfumului ei. Eram sigur. De o mie de ori sigur...

Melahrinos încă vorbea. L-am întrerupt:

— Magda a fost aici! am strigat.

S-a fâstâcit. Am văzut limpede că s-a fâstâcit, deşi s-a prefăcut că nu înţelege ce-i spun.

— A fost aici! Ştiu c-a fost aici!

— Vă rog! Nu vă daţi seama ce spuneţi...

Am sărit de pe scaun şi, aplecându-mă peste biroul lui, l-am apucat de gât:

— A fost aici! Ce-aţi făcut cu ea?

Cu o forţă neaşteptată mi-a îndepărtat mâinile. Ochii îi deveniseră necruţători.

— Plecaţi imediat din biroul meu! Domnule Evanghelidis! Agesilae!

Ajutorul lui şi portarul intrară în cameră, în timp ce Melahrinos îşi aranja cravata.

— Conduceţi-l pe domnul până la ieşire, porunci. Iar pe dumneavoastră vă sfătuiesc să consultaţi un medic şi să-i cereţi ajutorul. Sunteţi nebun, mi se adresă, stăpânindu-se cu greu.

Eram nebun? Mă pândea într-adevăr pericolul să înnebunesc? Melahrinos era primul care o acuzase pe Magda. Melahrinos era un om respectabil, prieten al

familiei mele de ani de zile, persoană fără pată. Ce-ar fi putut să caute Magda în biroul său? Parfumul, umbra parfumului ei pluteau în atmosfera încăperii.

M-am întors istovit la hotel.

Am urcat direct în cameră. Mă durea capul şi ardeam tot, de parcă aveam febră. Da, erau foarte multe amănunte care-mi scăpau, foarte multe pe care nu le înţelegeam. Ce se alesese de ciudatul individ care-mi telefonase în primele zile? În febra ultimelor evenimente aproape că şi uitasem de el. Cine era şi de ce mă părăsise în tot acest timp? Încetase să se distreze cu mine sau reuşise ceea ce urmărea prin convorbirile lui telefonice?

Chiar în acel moment a sunat telefonul. M-am înfiorat. Am privit micul aparat de parcă ar fi fost un animal primejdios. Eram sigur că e el. Însă era Bekas.

— Aveţi ceva noutăţi? l-am întrebat.

— Da. Medicul legist şi-a prezentat raportul.

— Moartea...?

Doream ca răspunsul să nu aibă nimic groaznic. Nervii mei nu mai suportau alt asasinat.

— A fost otrăvit.

N-am reţinut ce mi-a spus. Mi se pare că mi-a vorbit despre proprietăreasa casei care fusese interogată, despre un băiat care-i adusese alimente, despre ultimele întâlniri ale decedatului... Concluzia era că murise otrăvit: o otravă puternică pe care cineva avusese grijă să i-o pună în mâncare. Poate că Bekas pomenise de cianură, dar nu sunt sigur. Toate mi se învălmăşeau în minte. Mi-am revenit când am auzit ultima frază:

— Prietenele dumneavoastră au trecut pe-aici.

— Prietenele...?

— Magda Konstas şi Irma Kondalexis. Ultima veste

pe care o deţinem despre ele e că s-au dus la Pireu.

— Şi pe urmă?

— Sper ca în câteva ore să aflăm. Am să vă telefonez mâine dimineaţă.

Cu câtă uşurinţă o spunea! Va afla în câteva ore şi îmi va telefona mâine dimineaţă! Dar oare nu-şi dădea seama că în starea în care mă aflam câteva ore mi se păreau nesfârşite?

— Nu cumva pot să vă sun eu ceva mai târziu? Peste două-trei ore?

— Nu. Nu ştiu unde voi fi.

Doream din tot sufletul să insist, dar m-am jenat.

— Aşadar, pe mâine dimineaţă.

— Da.

L-am căutat din nou pe tânărul Arghiris şi iarăşi mi s-a spus că n-a apărut. M-am uitat la ceas. Abia opt. Ardeam. Da, desigur că aveam febră. Picioarele nu mă mai susţineau şi tot corpul mă durea. Mi-am scos haina, am stins lumina şi m-am întins pe pat. O reclamă luminoasă – se aprindea şi se stingea la intervale regulate, pe clădirea de vizavi – umplea camera cu strălucirea ei rece, albastră. Deci Magda apăruse la Atena şi coborâse cu însoţitoarea ei la Pireu. Să fi trecut pe la biroul lui Melahrinos? M-am sculat împleticindu-mă şi mi-am pus haina. Eram bolnav, dar dacă mai rămâneam acolo, singur, înnebuneam.

M-am întors la hotel târziu, fără să-mi amintesc prea bine cum petrecusem atâtea ceasuri. Mă străduisem să-mi ascund singurătatea în vârtejul zgomotului şi al mulţimii. Intrasem în localuri în care nu mai călcasem nicicând, băusem cu oameni pe care

nu-i cunoşteam... Când am ajuns în pat eram mort de oboseală, şi am adormit.

M-a trezit un zgomot oarecare (mai târziu mi-am dat seama că era vorba de uşa camerei mele, pe care cineva o deschisese fără menajamente).

Silueta rotofeie a comisarului Bekas se profila în lumina care pătrundea prin fereastră. Am închis ochii. Nu eram sigur dacă sunt treaz sau visez.

— E, să nu adormiţi iar!

Nu era vis. Mi-am strâns fruntea în palme şi am deschis ochii. Poliţistul cel rotofei se afla într-adevăr lângă patul meu.

— Aţi dormit cam mult.

Mă durea capul. Se vede că în timpul nopţii băusem fără măsură.

Cât e ceasul?

— Zece.

Am încercat să mă scol şi numai atunci am constatat că mă culcasem îmbrăcat. Bekas observă şi el.

— Se pare că ieri v-aţi cam făcut de cap, spuse cu oarecare reproş.

— Ieri eram într-o stare îngrozitoare. Îmi era imposibil să dorm şi...

— Aţi băut.

— Mai mult decât îmi trebuia. Am impresia că din clipă în clipă o să-mi crape capul.

— Păcat! Şi eu intenţionam să vă propun un voiaj.

Încet-încet începeam să-mi revin.

— Voiaj?

— Până la Mykonos.

A luat un scaun, l-a întors şi s-a aşezat, sprijinindu-şi coatele de spetează.

— Ce vom...

— Spălaţi-vă un pic pe faţă şi pe urmă stăm de vorbă.

Am trecut în baie, m-am dezbrăcat şi am făcut un duş.

Apa rece m-a înviorat.

— Ce vom face la Mykonos? am strigat.

— Ne vom întâlni cu amicii noştri.

— Cu doamna Arghiris şi cu Demodikos?

— Nu numai cu ei.

Zgomotul apei mă împiedica să aud bine!

— Ce-aţi spus?

— Am spus nu numai cu ei. Şi ceilalţi au sosit ieri la Mykonos.

Am sărit din vană şiroind de apă.

— Magda?

— Magda şi însoţitorii ei.

Am înhăţat un halat şi, înfăşurându-mă în el, m-am repezit în cameră. Bekas continua să stea călare pe acelaşi scaun, sprijinindu-şi bărbia în mâini.

— Magda e la Mykonos?

— Da. A sosit ieri. Împreună cu Irma Kondalexis şi cu încă cineva.

Nu puteam să cred.

— E sigur?

— Omul meu nu mi-ar comunica ceva fără să verifice.

De altfel, nu i-a fost greu. Prietenii dumneavoastră nu se ascund. Şi-au dat numele adevărat la hotel. Nu vreţi să veniţi cu mine?

— Când avem vapor pentru Mykonos? l-am întrebat.

— Poimâine... Dar, fireşte, noi nu vom aştepta.

2

Am pornit abia seara, cu o vedetă rapidă pe care Serviciul de luptă contra stupefiantelor o pusese la dispoziţia comisarului Bekas. Comandantul ei, un tânăr şi bronzat aspirant de marină, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, era un om minunat, care iubea marea şi se bucura de călătorie. Dimineaţa am intrat în portul Mykonos. Stăteam la prova, lângă Bekas, şi priveam insula care semăna cu o ilustrată de reclamă turistică. Era pentru prima oară când mă duceam la Mykonos, şi în alte împrejurări contrastul dintre albastrul intens al mării şi albul insulei m-ar fi fermecat. Acum însă nu aveam dispoziţie pentru satisfacţii de ordin estetic.

— Credeţi că mai sunt aici?

— Până în clipa când am părăsit Pireul erau.

— De unde ştiţi?

Bekas a surâs. Nerăbdarea mă făcea să spun prostii.

— Mykonos e racordată la reţeaua telefonică. Uite, acolo locuiesc ei, la hotelul Leto.

Ardeam de atâta nerăbdare, încât mi se părea că vasul întârzia prea mult acostatul. Până la urmă, am sărit pe mal. Un bărbat brunet, în jachetă sport, ne aştepta. S-a dus direct la Bekas.

— Totul e-n ordine? l-a întrebat acesta.

Celălalt s-a aplecat şi i-a şoptit ceva. Mi-am dat seama că era omul lui. Comisarul s-a întors spre

tânărul marinar, care rămăsese la cârma navei.

— Ne întâlnim mai târziu, i-a strigat.

Pe urmă m-a apucat de braţ.

— Mergem?

— La Leto?

— Nu. Prietenul nostim – arătă spre omul lui – a avut grijă de toate.

Nu ştiu ce părere avea comisarul despre asta, căci ni se reţinuseră camere nu la hotel, ci în partea de sus a insulei, într-o casă spaţioasă şi strălucind de curăţenie. După ce ne-am instalat, Bekas a deschis fereastra.

— Nu-i aşa că priveliştea e minunată? îmi zise.

— Excepţională, am răspuns. Oare ei mai sunt aici?

Bekas se întoarse zâmbind spre omul care ne întâmpinase. Părea foarte mulţumit, poate de ceea ce-i comunicase în taină colaboratorul său.

— Ne va spune Anghelidis. Într-adevăr, nu ţi-am făcut cunoştinţă cu prietenul meu. Şeful de post Anghelidis, domnul Nikodemos. Domnul Nikodemos întreabă dacă domnii din Atena se mai află pe insulă.

— În acest moment, nu, spuse poliţistul.

— Au plecat? am întrebat speriat.

Şeful de post a zâmbit. Desigur, toate aceste amănunte fuseseră comunicate superiorului său şi acum le repeta precum un actor rolul:

— S-au dus să facă o plimbare până la Delos, cu iahtul cu care au venit doamnele Kondalexis şi Konstas, iahtul lui Mavrokostas.

Deci Magda ajunsese pe insulă cu iahtul.

— Mavrokostas trebuie să fie domnul care o însoţea la Kinetta, completă Bekas.

S-a întors spre subalternul său.

— De ce crezi că s-au dus la Delos?

— Când se vor întoarce, vom afla. Toţi cei care vin la Mykonos cu ambarcaţiunea lor se duc până la Delos.

— Ca să viziteze monumentele?

Bekas a surâs. Se juca cu mine. (Desigur ştia ceva care-l făcea să fie vesel. Ceva ce probabil aflase aici.)

— Sau ca să poată discuta în linişte, departe de ochi şi urechi indiscrete, spuse.

— Ochi şi urechi care există totuşi în acest moment la Delos, am observat eu, gândindu-mă că omul lui Bekas n-ar fi stat acum cu noi dacă n-ar fi trimis pe altcineva acolo.

— Fără ca ei s-o ştie, râse Bekas.

Da, desigur, aflase ceva care-l făcea să fie vesel. Se apropie din nou de fereastră şi respiră cu putere aerul dimineţii. Semăna cu un funcţionar care fugise de la serviciu şi se bucura de vacanţa pe care şi-o luase singur.

— Ce-aţi aflat? l-am întrebat.

Luă un aer prea nevinovat ca să fie sincer.

— Despre ce?

— Despre prietenii noştri şi vizita lor la Delos.

— Încă nimic concret.

— Ne-„pozitiv”?

A râs.

— Multe lucruri pe care-mi veţi îngădui să vi le spun ceva mai târziu.

— Când?

— Ceva mai târziu...

Era bine dispus, cordial, prietenos, dar ca totdeauna încăpăţânat. Ştiam că va vorbi doar când va socoti că a sosit momentul.

— Şi acum ce vom face? l-am întrebat.

— Ceea ce fac şi ceilalţi turişti. Vom da o raită prin insulă.

Am coborât pe uliţele pietruite ale insulei şi şeful de post, care ne ieşise în întâmpinare, dispăru fără să spună nimic. Ne-am plimbat prin oraş. Am coborât pe chei, am mâncat prăjituri cu migdale în cafenelele de pe ţărm, am căscat gura la Petros, pelicanul care, important şi ţanţoş, îşi făcea plimbarea pe mal, şi am răspuns la salutul unor pictori olandezi ce-şi vânturau prin Mykonos bărbile blonde şi pantalonii tirolezi. Ai fi zis că Bekas uitase motivul care ne adusese pe insula cea albă. Se bucura din adâncul sufletului, şi a ajuns până acolo încât şi-a exprimat admiraţia pentru bustul frumoasei Mado Mavroghenous, care împodobea mica piaţă din port.

— Şi dacă nu se vor întoarce?

— Cine?

Purtarea lui mă enerva.

— Dacă vor pleca direct de la Deles, odată ce tot sunt cu iahtul?

— Nu vor pleca, a răspuns cu deplină certitudine.

— De unde ştiţi?

— Nu vor pleca, cel puţin nu înainte de-a afla că suntem aici.

— Şi dacă ne vor vedea?

A râs.

— Presupunând că raţionamentul meu este corect, e sigur că, văzându-ne, vor părăsi insula.

— În acest caz, poate că ar fi mai bine să ne ascundem.

— Ne mai gândim. Nu cred că e nevoie. Mai degrabă trebuie să facem contrariul.

I-am spus că nu înţeleg.

— Mai târziu. Ceva mai târziu veţi înţelege totul.

N-aveam ce face, asta era situaţia, aşa că i-am acceptat felul ciudat de-a se purta, deşi uneori (tocmai din cauza asta) îmi devenea antipatic.

S-au întors îndată după prânz, în timp ce noi ne aflam în cameră. Bekas, întins pe pat, citea ziarul de alaltăieri, iar eu, postat la fereastră, aşteptam, când deodată zăresc iahtul. Eleganta navă se apropia de insulă lunecând parcă pe valuri.

— Sosesc! am strigat.

Nu s-a grăbit să se scoale; apoi, înainte de-a veni lângă mine, a împăturit cu grijă ziarul şi l-a pus pe masă.

— V-am spus că se vor întoarce.

Încercam nerăbdător să disting feţele celor de pe punte. Două femei în picioare, ceva mai încolo un bărbat cu o şapcă de marinar, un al patrulea care urca dinspre cabine. În zadar am căutat silueta Magdei şi rochia ei neagră. N-am zărit-o.

— Poate că e jos, în cabină, şi se odihneşte, spuse Bekas. Nu se poate s-o fi lăsat singură la Delos.

Când nava a acostat şi pasagerii au pus piciorul pe uscat, am văzut-o. Se sprijinea de braţul bărbatului cu şapcă de marinar şi discuta cu Irma Kondalexis, care păşea lângă ea. Ceva mai în urmă veneau doamna Arghiris şi vreo trei-patru bărbaţi pe care nu-i cunoşteam.

Au înaintat pe chei şi acoperişul unei case din faţă i-a ascuns privirii noastre. Câteva minute mai târziu, i-am văzut din nou intrând în hotel. Bekas se reîntoarse în pat. Ardeam de nerăbdare: nu ştiam ce-ar fi trebuit să facem, dar nici aşa nu se mai putea, să stau acolo, nemişcat, între patru pereţi...

— Şi-acum? am întrebat.

— V-am spus. Puţină răbdare.

— Pe cine mai aşteptăm?

— Pe omul meu, care a fost la Delos.

Uitasem de el cum uitasem de toată afacerea. Singurul lucru la care mă gândeam era că Magda apăruse din nou, că se afla în apropiere şi că trebuia s-o văd.

— Şi pe urmă?

— De venirea lui va depinde acest „pe urmă”. Dar, ia spuneţi-mi, câţi ani aţi trăit în străinătate?

— Cincisprezece.

— În ce ţări?

Îmi dădeam seama că mă întreba numai şi numai ca să-mi tempereze nerăbdarea. Am discutat un timp, şi a fost cea mai ridicolă conversaţie pe care am purtat-o în viaţa mea. La un moment dat, Bekas se ridică şi se duse la fereastră.

— Curând va apune soarele, zise.

Am observat că privea spre mare, de parcă ar fi căutat ceva, ceva care până la urmă a apărut: o mică barcă cu motor, care se apropia de insulă. Comisarul îşi pune haina.

— Am să lipsesc puţin. Veţi avea amabilitatea să aşteptaţi aici?

Parcă puteam să fac altceva?

— Veţi întârzia?

— Nu prea mult...

A ieşit din cameră lăsându-mă într-o stare de enervare extremă. Ştiam că se duce să se întâlnească cu cel care-i urmărise în Delos, cu omul care în această clipă intra în port cu mica lui ambarcaţiune.

Când s-a întors, albastrul pur al mării începuse să

devină negru. În cafenelele de pe ţărm se şi aprinseseră luminile şi, puţin mai departe, Leto, cu verandele lui luminate, părea un transatlantic. Am alergat la uşă ca să-l întâmpin pe Bekas.

— Aşadar?

— Lucrurile merg bine. Aţi vrea s-o vedeţi pe doamna Konstas?

Doar asta voiam.

— Cum?

— E foarte simplu. Vă veţi duce la hotel.

— Şi ceilalţi? N-or să mă vadă?

— Fireşte.

— Dar... nu...

M-a întrerupt zâmbind.

— Nu, nu e nevoie să vă ascundeţi. N-au decât să vă vadă.

Începeam să înţeleg.

— *Trebuie* să mă vadă?

— Da.

— Face şi asta parte din planul dumneavoastră?

— Să zicem.

— Vreţi să-i speriaţi?

— Puţin.

— Când trebuie să mă duc?

— Când vreţi...

Voiam să plec imediat, şi Bekas nu avea nimic împotrivă. La uşă m-a oprit.

— Şi încă ceva, domnule Nikodemos. Dacă puteţi aranja o întâlnire între patru ochi cu văduva Konstas, de care însă toţi să-şi dea seama, să nu ezitaţi. Şi dacă această întâlnire va avea un caracter, să nu mă înţelegeţi greşit, puţin... să spunem... sentimental, va fi cu-atât mai bine. Am protestat:

— Vreţi s-o compromit în ochii lor?

— Nu uitaţi că unul din scopurile noastre este s-o ajutăm.

— Şi dacă astfel va fi în primejdie?

Faţa lui deveni serioasă.

— Este deja în primejdie, spuse.

De la casa în care locuiam şi până la hotelul Leto distanţa era foarte mică. Ca s-o străbat, nu mi-au trebuit nici cinci minute.

După cum spusese Bekas, hotelul era aproape gol. Singurul om pe care l-am zărit în hol a fost funcţionarul de la recepţie.

— Domnul?

I-am explicat că venisem să vizitez nişte prieteni. Mi-a arătat scara şi pe urmă nu s-a mai interesat de mine. Am urcat la primul etaj. În salon nu era nimeni. Am observat două grupuri pe verandă. Am luat loc la o masă mai retrasă şi am comandat ceva de băut. Magda era într-unul din grupuri, aşezată cu spatele spre interior. Vizavi de ea şedea Irma Kondalexis, lângă ea, tipul pe care-l zărisem mai înainte, cel cu şapcă de marinar. (Desigur, proprietarul iahtului, acel domn Mavrokostas, m-am gândit.) Membrii celui de-al doilea grup îmi erau necunoscuţi. Doamna Arghiris nu se afla printre ei.

Să fi plecat? m-am întrebat.

N-am rămas prea mult timp nedumerit. Am auzit paşi pe scară şi am văzut-o coborând de la etajul al doilea. Trecând pe lângă mine, m-a recunoscut, a părut mirată şi nemulţumită. A ezitat puţin, apoi s-a oprit în dreptul mesei mele:

— Dumneavoastră? Cum de-aţi nimerit la Mykonos? Vorbise tare. Membrii celor două grupuri s-au întors să mă privească. Mi-am concentrat întreaga

atenţie asupra Magdei care se-ntoarsese şi ea. Chipul ei exprima mai mult decât nelinişte. Doamna Arghiris strigă:

— Magda, vezi cine a venit aici?

Se străduia să-şi păstreze aerul acela specific unei doamne mondene care se miră întâlnind un cunoscut acolo unde nu se aşteaptă, dar nu reuşi să mă păcălească. Prezenţa mea o stânjenea.

Nu mă mai puteam preface. Trebuia să mă scol şi s-o salut pe văduvă, gest pe care de altfel, l-am şi făcut.

— Ce surpriză, spuse întinzându-mi mâna.

Făcea eforturi să pară naturală, dar fără să obţină rezultatul scontat. Mâna îi era rece ca gheaţa şi am simţit-o tremurând în palma mea.

— Cum de-ai nimerit pe insulă?

Am găsit o explicaţie. O afacere, un prieten cu care urma să mă întâlnesc aici, cam aşa ceva. Simţeam privirile tuturor aţintite asupra mea.

— Nu staţi cu noi? mi s-a adresat Mavrokostas. Magda, nu-i spui amicului tău...

N-a spus nimic. Nu-şi putea ascunde spaima. Doamna Arghiris a vorbit în locul ei:

— Vă cunoaşteţi?

Mavrokostas îmi strânse mâna plin de cordialitate.

— Nu vreţi să luaţi loc? mă invită.

Am refuzat. Trebuia să-mi întâlnesc prietenul şi nu voiam să-i deranjez.

— Cum doriţi.

M-am întors la masa mea. Ceilalţi nu se mai interesau de mine. Pe când coboram în grădină, am întâlnit o persoană care intra: nu mi-a fost greu să recunosc chipul acela cioplit al faimosului domn Demodikos.

Deşi lucrurile nu se petrecuseră aşa cum dorise comisarul Bekas, obţinusem totuşi un rezultat: prezenţa mea fusese remarcată. Rămânea acum să încerc să mă întâlnesc pe-ascuns cu Magda. Dar să fac în aşa fel încât să fiu văzut. Ceea ce mi se părea cel mai greu lucru.

Am făcut o plimbare pe ţărm, prin faţa hotelului, pe urmă am revenit în sală. Am chemat chelnerul.

— Numele meu e Nikodemos. N-am fost căutat?

Jucam rolul celui care aşteaptă un prieten, un joc care însă nu-i putea înşela.

— Nu, domnule.

— Mulţumesc. Voi aştepta.

Am mai comandat ceva de băut. Curând grupul lui Demodikos se risipi. Zece minute mai târziu, Mavrokostas le propunea:

— Ce-aţi zice de o plimbare la *Aghios*[4] Stefanos?

Femeile acceptară. Trecură pe rând prin faţa mea.

— Prietenul dumneavoastră încă n-a venit? mi se adresă doamna Arghiris.

— Nu.

— N-aţi prefera să ne însoţiţi? În seara asta luna e minunată.

— Din nefericire, nu pot.

Şi-au luat rămas bun. În timp ce coborau, am auzit vocea Magdei:

— E cam răcoare. Mă duc să-mi iau o jachetă.

— Te aşteptăm.

— Nu, nu e nevoie. Luaţi-o înainte, vă ajung eu...

Ştiam de ce o face. Ceilalţi au coborât zgomotoşi. Magda a trecut în fugă. I-am văzut pe doamna

[4] Sfânt (gr.)

Arghiris şi pe însoţitorii ei ieşind. Curând se arătă şi Magda; ieşise din cameră cu o jachetă pe braţ.

S-a uitat speriată în jur şi a alergat lângă mine.

— De ce-ai venit? m-a întrebat.

Dacă un artist ar fi vrut să picteze un tablou al groazei, nu avea decât să ia ca model chipul ei.

— Şi tu de ce ai plecat? am răspuns.

— Pentru că trebuia. La fel trebuie să faci şi tu, cât mai curând. Cât poţi mai repede.

I-am luat mâna. Era rece ca gheaţa.

— De cine te temi, Magda?

Îi ţineam mâna strâns şi ea a făcut o mişcare ca să şi-o retragă şi să plece. Am reţinut-o.

— De cine te temi?

— Lasă-mă!

— De Demodikos?

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă.

Arunca priviri speriate împrejur, se străduia să-mi scape, era gata să izbucnească în plâns. În clipa aceea o iubeam mai mult ca oricând – şi ştiam că nu voi înceta vreodată s-o iubesc.

— Lasă-i, Magda, vino cu mine.

— Nu pot.

— Dar eşti în pericol, nu înţelegi că eşti în pericol? Că vreau să te-ajut?

— Singurul ajutor pe care mi-l poţi da este să pleci. Să pleci cât mai repede.

Din grădină se auzi un glas care o striga. Dacă nu greşeam, era vocea Irmei Kondalexis. Eram gata să dau drumul mâinii pe care o ţineam, când am simţit-o zvâcnind. Am privit în direcţia în care privea Magda şi l-am văzut în capul scării pe Demodikos. Chipul lui negricios era inexpresiv.

— M-au trimis să vă chem, îi spuse.

I-am dat drumul şi Magda s-a îndreptat spre el cu paşii unui automat.

M-am dus pe verandă; micul lor grup pornea spre *Aghios* Stefanos. Pe urmă, am plecat.

Am străbătut drumul aproape alergând, am ajuns pe chei, am pătruns pe uliţa unde era casa noastră. Bekas m-a întâmpinat zâmbind:

— Cum a mers? Aţi văzut-o?

— Da.

— Şi întâlnirea?

— S-a făcut.

— Aţi fost văzuţi?

— De către însuşi Demodikos.

— Minunat! a exclamat încântat.

În clipa aceea l-am urât.

— Nu chiar atât de minunat! Părea îngrozită, şi după cele ce s-au petrecut ar fi curios să n-o bănuiască.

— O vor bănui şi, oricum, se vor gândi că nu pot fi siguri de ea. O femeie îndrăgostită e un prost complice. Minunat!

Numai că nu-şi freca mâinile de bucurie! Am simţit cum mă cuprinde furia şi am încercat să mi-o stăpânesc.

— Credeţi că vor vrea să scape de ea?

— Cam aşa. Doar dacă mai au nevoie de ea o vor cruţa un timp.

Nu m-am mai putut stăpâni.

— „Cam aşa”, am spus imitându-l. Văd că pentru dumneavoastră o viaţă nu valorează prea mult.

— Pentru mine? Pentru „Îngerul Negru” vreţi să ziceţi. Konstas, Haaze, Aperghis, şoferul. Ce mi-s cinci, ce mi-s şase...

Şi abandonă tonul glumeţ:

— Să fim serioşi. În clipa asta prietena dumneavoastră se află în siguranţă. Suntem cu ochii pe ea. Cât despre ce-o să fie mai târziu, om vedea.

Îşi puse mâna pe umărul meu.

— Haideţi, dragul meu Nikodernos, poate că meseria ne-a înăsprit, dar nu suntem chiar monştri. Şi, la urma-urmelor, până acum am colaborat perfect, şi ştiu ce importanţă are această doamnă pentru dumneavoastră. Vom avea grijă de ea.

Întinsese puntea ca să restabilească buna înţelegere dintre noi. Am rămas rece.

— Nu credeţi că „secretele" au durat destul? am replicat. Că trebuie să aflu ce se petrece aici şi ce rol joc eu?

— Aveam intenţia să vi le dezvălui puţin mai târziu, însă dacă luaţi lucrurile astfel... Această întâlnire la Mykonos...

S-a aşezat pe un scaun, lângă fereastră, şi m-a silit să iau loc în faţa lui. De-acolo, de unde stăteam, vedeam o parte a portului, marea întunecată şi masa neagră a insulei Bao, de vizavi, asemeni unui animal de piatră care dormea pe suprafaţa mării.

— Acum ne putem închipui ce înseamnă această întâlnire la Mykonos. După cum vă amintiţi, prietenii noştri au vizitat azi insula Delos.

— Da.

— Adevărul e că n-au vizitat-o. Nici măcar n-au pus piciorul pe uscat. Mai exact spus, şi-au petrecut timpul dând târcoale Delosului.

Nu înţelegeam.

— Îmi cam închipuisem c-aşa o să se-ntâmple, dar mi-a confirmat şi omul meu. Cel care a venit cu barca cu motor. N-au acostat nicio clipă pe Delos şi au

arătat o indiferenţă plină de dispreţ faţă de monumentele ei.

— Care să fie motivul?

— Să ne străduim să-l găsim împreună. Marea dimprejurul insulei Delos nu prea e de invidiat. Agitată, fără un interes deosebit, nu e deloc potrivită pentru scăldat, şi, de altfel, după cum mi-a raportat omul meu, niciunul din grup n-a înotat. Şi-atunci te-ntrebi de ce toţi aceşti oameni au abandonat atâtea plaje frumoase ca să se-nvârtă pe apă, într-un loc care nu prezintă niciun fel de atracţie?

— De ce?

— Puneţi-vă în locul lor. Dacă v-aţi învârti ceasuri întregi într-un loc lipsit de interes, de ce aţi face-o?

— Pentru că aş vrea să găsesc ceva.

— Exact, spuse Bekas.

Îşi aprinse mulţumit o ţigară. În răstimpul scurtei noastre cunoştinţe îl studiasem îndeajuns ca să ştiu că nu era genul de om căruia îi place să facă „pe deşteptul”. Dacă urma această metodă „socratică”, aş putea spune, în conversaţia sa, o făcea nu ca să mi se impună, ci ca să-şi ordoneze şi să-şi confirme ideile proprii.

— Exact. Numai dacă eşti în căutarea unui anumit lucru, doar atunci poţi să te învârţi ore întregi într-un loc care nu oferă niciun fel de atracţie. Amicii noştri caută ceva. Să vedem acum ce poate fi acest ceva... Ceva despre care ştiu că se găseşte pe-acolo, de vreme ce caută numai în apele dimprejurul insulei Delos, dar nu ştiu locul anume. De asemenea, este vorba de ceva care se găseşte în mare, dacă avem în vedere că n-au coborât nicio clipă pe uscat. Logic?

— Aşa trebuie să fie, am murmurat ameţit de cele

ce începusem să-mi închipui.

— Ajungem deci la concluzia, continuă Bekas, că acel ceva trebuie să se găsească într-un loc situat în marea Delosului. Dar nu ştim ce este. Ajunşi în punctul acesta, va trebui să dăm frâu liber raţiunii şi imaginaţiei. Avem motive să credem că membrii onorabilului grup – sau cel puţin câţiva dintre ei – au legături cu „Îngerul Negru”. Mătuşa dumneavoastră, vechile prietene ale lui Haaze, doamnele Kondalexis şi Arghiris, fostul colaborator al nemţilor, Demodikos. Deci acest ceva, care este ascuns în apele insulei Delos, poate avea o oarecare legătură cu „Îngerul Negru”. De-acord?

— De-acord.

— Dacă vreunul dintre raţionamentele mele este greşit sau superficial, să-l combateţi. Suntem siliţi să înaintăm făcând presupuneri, nu folosind date concrete.

— Până acum, toate raţionamentele dumneavoastră sunt corecte.

— Mulţumesc.

Era ciudat. Ne aflam în cel mai liniştit loc din lume, sub ochii noştri se întindea o insulă ca o reclamă turistică, şi noi, cu o silogistică bună pentru rezolvarea unei probleme de algebră, ne străduiam să dăm de capătul unei poveşti pline de groază şi cadavre!

— O oarecare legătură cu „Îngerul Negru”, repetă Bekas. Despre „Îngerul Negru” ştim prea puţine lucruri sau aproape nimic. Însă cu zece ani în urmă ce zvonuri au circulat prin Europa referitor la această organizaţie închipuită? „Îngerul Negru” a fost organizaţia naziştilor fanatici, care credeau că după înfrângere vor reuşi să reînvie vechiul şi înfricoşătorul

lor regim. Dacă e să dăm crezare acelorași zvonuri, unii dintre naziști, când au văzut că sfârșitul lui Hitler se apropie, și că sunt nevoiți să părăsească țările pe care până atunci le ținuseră sub jug, au avut grijă să ascundă aurul pe care-l jefuiseră, pentru a fi folosit mai târziu. Anii au trecut, visele politice s-au risipit și cei mai mulți dintre membrii organizației au fost uciși, au murit sau se găsesc la închisoare. Au rămas numai câțiva, risipiți prin lume. În cazul nostru, aceşti „câțiva" sunt cei care caută în apele Delosului aurul jefuit odinioară.

— Nu vi se pare că-mi relatați aceste evenimente într-un fel cam încurcat?

— Sunt încurcate, zise Bekas. Să-ncercăm deci să le descurcăm. „Îngerul Negru", ca organizație cu scopuri politice, s-a autodesființat. A rămas însă ca bandă de speculanți. Ați urmărit procesul lui Merten, la Salonic? Acolo s-a vorbit despre multe mii de lire care au fost luate de la evrei, dar aceste lire nu s-au găsit nici în documentele armatei germane, nici în chitanțele serviciilor germane din vremea Ocupației. Și totuși, nemții păstrează o ordine exemplară. Cine și-a însușit aceste imense sume? Și nu e vorba numai de evreii din Salonic, ci de miile de evrei din întreaga Grecie. Doi-trei ca Merten? Nu, pentru că atunci ar fi putrezi de bogați, și nu sunt. Comorile evreilor trebuie să fi rămas aici. Cei interesați le-au ascuns, sperând să se întoarcă să le ia. Și – dacă raționamentul meu e just – Haaze pentru asta s-a întors.

— Haaze?

— Da, Haaze, care a revenit în Grecia și și-a regăsit vechii prieteni și printre ei, primul și cel mai bun, unchiul dumneavoastră, Konstas. Mă scuzați că fac aluzie la o persoană a cărei amintire vă este scumpă,

dar adevărul nu ţine seamă de sentimente.

— Dar Haaze a fost ucis.

— Da. Poate din cauză că acest „onorabil” domn a vrut să lucreze de unul singur, după ce şi-a tras pe sfoară complicii. Nu uitaţi că l-a ucis un alt neamţ, la Meteora, în timp ce unchiul dumneavoastră cu soţia lui şi graţioasa doamnă Arghiris călătoreau spre acelaşi loc. Cine ne asigură că în perioada respectivă nu se afla la Meteora şi domnul Demodikos, că nu era vorba de o întâlnire ca cea de azi sau, mai degrabă, o întâlnire care o pregătea pe cea de azi?

— Dar ceilalţi? Ce rol joacă ceilalţi?

— Asta n-o ştim, dar nu e greu să ne închipuim. Ca să-şi ascundă prada şi, mai ales, ca s-o poată lua după aceea, cei câţiva fanatici ai lui Himmler sau Bormann aveau nevoie de colaborarea prietenilor din partea locului. Şi aici începe rolul celorlalţi. Fireşte, nu ştim dacă ascunzătoarea este cunoscută de unul sau de toţi, cum de asemenea nu ştim dacă fiecare cunoştea toată taina sau numai o parte a ei. E sigur însă că au avut grijă să se întâlnească la Mykonos şi să facă înconjurul insulei Delos.

— Şi de ce m-aţi trimis să fac act de prezenţă?

— V-am spus. Ca să-i speriem. Acum, când şi-au dat seama că sunteţi pe urmele lor, îşi vor întrerupe „activitatea”. Dacă raţionamentul meu e just, veţi vedea că mâine vor pleca la Atena.

— Şi pe urmă?

— Autorităţile noastre vor face cercetări. Poate că vor găsi aurul, dar nu cred. Nu e uşor. Să filtrezi toată marea din jurul insulei Delos.

— Atunci?

Bekas a zâmbit.

— Fiţi convins că amicii noştri vor reveni aici, când

se vor crede în siguranţă. În felul ăsta, mai câştigăm ceva timp.

A surâs iar.

— Bineînţeles, numai dacă supoziţiile mele sunt juste. Ar putea să nu fie.

Târziu, Bekas a venit să mă anunţe că grupul se întorsese de la *Aghios* Stefanos şi că nu se întâmplase nimic.

Magda era vie şi nevătămată.

— Putem să ne culcăm şi noi.

Ar fi inutil să spun că am petrecut o noapte îngrozitoare şi că încă dis-de-dimineaţă mă aflam pe drum. Hoinăream pe uliţele insulei încercând să-mi înfrânez nerăbdarea. Oare supoziţiile lui Bekas erau exacte? Grupul Magdei avea să părăsească insula Mykonos?

Raţionamentul Comisarului fusese bun, căci pe la ora zece iahtul cel alb al lui Mavrokostas a ridicat ancora. Bekas îl urmărea cu binoclul de la fereastra casei noastre.

— Pleacă, a murmurat.

— Poate fac o plimbare, ca ieri.

— Vom vedea.

Peste puţin, şeful de post a venit să ne spună că achitaseră nota la hotel.

— Iată deci că pleacă de-a binelea. I-aţi speriat.

— Credeţi că se-ntorc la Atena?

— Vom vedea.

Nu puteam suporta gândul că voi sta inactiv la Mykonos, aşteptând ştirea că nava lui Mavrokostas ajunsese la Pireu.

— Şi noi?

— Fireşte că vom pleca şi noi, dar numai după ce

vom face o mică plimbare.

Văzându-mi nemulţumirea din ochi, mi-o luă înainte:

— Nu, nu vă neliniştiţi pentru prietena dumneavoastră. Acum, când ştiu că le-aţi dat de urmă, nu se vor atinge de ea, cel puţin până la Atena.

Vorbele lui nu mă liniştiră. Dacă voiau să scape de Magda, de ce i-ar fi împiedicat prezenţa mea în insulă? Era atât de uşor să însceneze un accident pe navă, un accident pe care aveau să-l confirme toţi membrii grupului.

I-am împărtăşit comisarului aceste temeri.

— Nu cred, deşi, fireşte, nu pot exclude o asemenea posibilitate.

Din nou mi-a devenit antipatic. „Nu cred, deşi, fireşte, nu pot exclude o asemenea posibilitate.” De parcă discutam dacă după-amiază avea să plouă sau nu!

— Apoi, pe navă se află şi Mavrokostas.

— Credeţi că Mavrokostas nu e amestecat în toate astea?

— Aşa cred.

În orice alte împrejurări, peisajul insulei Mykonos m-ar fi cucerit. Albastrul profund al mării, albul strălucitor al insulei, aurul fluid al soarelui... Acum însă, Mykonos devenise pentru mine un loc nesuferit. Fiecare clipă de şedere devenea un chin.

— De ce nu plecăm?

— Pentru că trebuie să aruncăm noi înşine o privire.

— Unde?

— Prin locurile care i-au fermecat pe bunii noştri prieteni.

— Credeţi că vom găsi aurul căutat de ei?

A zâmbit şi a recunoscut că nu era atât de optimist. Desigur, aurul fusese bine ascuns.

— Atunci?

— O raită pe-acolo nu strică. Uneori poţi găsi ceva la care nu te-ai aşteptat.

N-am găsit nimic. Vedeta rapidă a Serviciului de combatere a stupefiantelor, care ne adusese la Mykonos, ne-a dus la Delos şi am făcut de două-trei ori înconjurul insulei pustii. Omul lui Bekas, care urmărise grupul lui Mavrokostas, ne arătă locurile unde ei se opriseră mai mult. Am făcut şi noi acelaşi lucru, dar fără niciun rezultat. Marea era puţin agitată, doar atât. Comisarul Bekas stătea în picioare, la prova navei, cu privirea aţintită asupra apei.

— Aţi găsit ceva? l-am întrebat cu vaga intenţie de a-l ironiza.

Şi-a dat seama, dar a răspuns cu seriozitate:

— Da.

Se distra oare pe socoteala mea? Era imposibil să fi descoperit ceva fără ca noi să observăm.

— Comoara lor?

Tânărul comandant al navei a predat cârma unui marinar şi ni se alătură.

— Nu, desigur, a replicat Bekas. Nu poţi găsi nimic într-o asemenea mare.

— Atunci?

Bekas a zimbit.

— Tocmai asta am descoperit.

Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi zis că-şi bătea joc de noi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că prietenii dumneavoastră poate că au stabilit

locul exact unde se află ascunsă prada lor, însă e imposibil s-o scoată la suprafaţă fără o navă specială, fără oameni şi aparatură. Într-un cuvânt, fără zarvă. Ce-aţi spus?

Nu vorbisem. Încercam să descopăr sensul acestor cuvinte.

— Nu credeţi că-i şi aceasta o descoperire? urmă liniştit. Că plimbarea noastră n-a fost zadarnică?

Cum eu tăceam, mi se adresă prietenos:

— Într-un fel tot am găsit ceva.

— Ce?

— Asta. Amicii dumneavoastră sunt nevoiţi să revină cu o întreagă echipă de scafandri, dacă vor să-şi ia aurul. Şi o echipă nu poate fi ascunsă.

— Dacă vreţi, putem pleca, îi zise tânărului ofiţer.

— Aţi terminat?

— Cu partea asta a misiunii noastre, da.

Comandantul cel brunet reveni la postul său. Mica ambarcaţiune făcu înconjurul insulei şi se-ndreptă apoi spre Mykonos. L-am întrebat, neliniştit, pe Bekas:

— Ne întoarcem din nou la Mykonos?

— Vom rămâne doar o jumătate de oră. Atât cât trebuie pentru o scurtă discuţie cu autorităţile locale.

— Şi după aceea?

A zâmbit.

— La baza noastră. Sau nu cumva vreţi să mai stăm puţin aici?

Singura mea dorinţă era să ajung cât mai repede la Atena.

3

Am ajuns la Atena după miezul nopţii. Comisarul Bekas m-a condus cu maşina până la hotel. În uşă, în timp ce-mi dădea mâna, mi-a spus:

— Acum nu vă trebuie altceva decât un somn bun.

— Nu mi-e somn.

— Şi totuşi v-aş sfătui să vă duceţi direct în pat.

Am înţeles.

— Vă temeţi ca nu cumva să întreprind ceva?

— Nu mă tem. Pur şi simplu vă sfătuiesc să nu faceţi nimic.

— Nici măcar un telefon?

— Aş spune „nici măcar un telefon”, dar sunt convins că nu mă veţi asculta, îmi zise zâmbind. De aceea, repet: nimic mai mult!

Era ciudat cât de uşor putea acest om să devină simpatic sau antipatic, după împrejurări.

— În regulă. Când vă mai văd? l-am întrebat.

— Telefonaţi-mi mâine dimineaţă.

Nu lipsisem decât foarte puţin şi totuşi priveam hotelul cu ochii unui om care se întoarce acasă. Eternul barman mi-a zâmbit de la locul său. M-am apropiat de el, din moment ce tot nu-mi era somn.

— Aţi fost în voiaj?

— O plimbare.

— Tânărul s-a tot interesat de dumneavoastră.

— Cine?

— Domnul Arghins. M-a întrebat dacă v-aţi întors.

— E aici?

— Mi se pare că s-a dus în camera lui, dar nu sunt sigur. Beţi ceva?

Aveam chef să beau, dar mă grăbeam să telefonez şi preferam să fac acest lucru în singurătatea camerei mele.

— Nu. Am să mă duc la culcare.

— A, am uitat. Aţi fost mutat în altă cameră.

— De ce?

— Toată aripa respectivă a fost reţinută pentru oamenii companiei... Au venit abia azi.

Nu ştiam despre ce vorbea.

— Mă refer la compania cinematografică. Cei care toarnă filmul cu Sofia Loren. Nu pentru asta se află aici vedeta?

Uitasem de prezenţa „divei” în hotelul nostru şi nu mă interesa deloc motivul venirii ei.

— Aşa deci. Şi unde m-au instalat?

— Mi se pare, camera 78.

Funcţionarul de la recepţie m-a văzut, a înţeles care era subiectul discuţiei cu barmanul şi s-a îndreptat spre mine tot numai zâmbete. Mi-a repetat aceeaşi poveste, aşteptându-se desigur la un vehement protest. A respirat uşurat când m-a auzit spunând cu indiferenţă:

— Puteaţi cel puţin să mă întrebaţi. Care e noua mea cameră?

— 78. V-aduc îndată cheia.

S-a repezit după cheie, bucuros că scăpase atât de uşor.

— Este spaţioasă şi are o vedere minunată spre Piaţa Constituţiei.

Singurul lucru care mă interesa era să aibă telefon;

şi toate camerele aveau.

Vocea cunoscută a telefonistei m-a întâmpinat prietenoasă.

— Domnişoară, vreau...

Am cerut numărul de la Psihiko şi în clipa aceea mi-am pierdut din nou speranţele. Eram sigur că Magda încă nu sosise acasă.

— Da?

Era vocea tinerei cameriste.

— Cu doamna Konstas.

Eram pregătit să capăt răspunsul „doamna nu este aici”, aşa că m-am zăpăcit când fata a întrebat:

— Cine o caută?

Deci se întorsese! Era în viaţă!

— Nikodemos. Ruda ei, Kostas Nikodemos. Spune-i că e absolut necesar s-o văd.

— Aşteptaţi.

Se întorsese la Atena! Aşteptasem atât de mult acest eveniment, îl dorisem atât de mult, deşi nu mai credeam că se va întâmpla vreodată. Şi acum Magda era acasă! Secundele mi s-au părut nesfârşite. În cele din urmă, vocea cameristei s-a auzit din nou.

— Din păcate, doamna s-a culcat. Nu poate veni la telefon.

Ştiam că are telefon în dormitor.

— Dă-mi legătura în camera ei.

— Din păcate, doamna a adormit.

— Dar puţin mai înainte ai...

— Îmi pare rău, domnule. Telefonaţi mâine.

Am auzit cum a pus receptorul în furcă. Şi nu mai ştiu cât timp am rămas cu receptorul în mână. M-a adus la realitate vocea telefonistei:

— Aţi terminat?

— Cum...? A... da, domnişoară. Am terminat...

Bekas spusese: „Nimic mai mult decât un telefon”, dar ce-l costa să dea un astfel de sfat? El îşi făcea serviciul.

Din noianul gândurilor m-a smuls ţârâitul telefonului, neobişnuit de strident în singurătatea neliniştii mele.

— Şaptezeci şi opt?

Era telefonista.

— Sunteţi căutat.

Am rămas surprins. Vorbea tânăra cameristă de la Psihiko.

— Domnul Nikodemos?

— Chiar el.

— Vă rog să mă scuzaţi. Mai înainte am greşit. Doamna a spus că dacă vreţi puteţi veni. Iertaţi-mă, dar nu înţelesesem...

— Bine, fetiţo, vin.

Am lăsat ca nebun receptorul. Sigur că fata nu putuse greşi. Se dusese s-o întrebe pe stăpâna ei şi ea îi ceruse să-mi răspundă că nu mă putea primi. Magda însă se răzgândise, Magda, care la Mykonos nu reuşise, deşi se străduise să se prefacă.

Am alergat pe culoar. N-am avut răbdare să aştept ascensorul. Am coborât treptele în grabă.

Şoferul taxiului pe care îl luasem trebuie să fi fost un om care înţelegea multe, pentru că a străbătut distanţa dintre Piaţa Constituţiei şi Psihiko într-un timp ce ar fi putut constitui un record panelenic. Ferestrele de la parterul casei Konstas erau luminate. Deci Magda coborâse. Am străbătut grădina în fugă şi am urcat scara de marmură într-un suflet. De îndată

ce am apăsat pe sonerie, mi s-a deschis, semn că eram aşteptat. Micuţa cameristă mi-a zâmbit.

— Pe-aici.

Am luat-o înainte şi am urmat-o până în uşa salonului. Acolo m-a lăsat singur. Am intrat, căutând-o cu o privire flămândă pe Magda, însă m-am oprit uluit auzind vocea:

— Nu mă aşteptam să veniţi atât de repede. Probabil, aţi zburat!

O voce dură, metalică, şi în acelaşi timp sarcastică.

Faimosul domn Demodikos!

Era ultima persoană pe care mă aşteptam s-o întâlnesc în această clipă. De uimire am rămas ţintuit locului. Aş fi vrut să intru în cameră, dar picioarele îmi rămâneau înfipte în podea, ca în coşmaruri.

— Nu mă aşteptam să veniţi atât de repede, repetă Demodikos.

Puse paharul pe marginea căminului – abia atunci am observat că ţinea în mână un pahar – şi se aşeză într-un fotoliu, cu nonşalanţa omului care se găseşte la el acasă. Ochii lui reci continuau să fie aţintiţi asupra mea.

— Nu vreţi să luaţi loc?

Am clătinat din cap, de parcă voiam să alung o vedenie. Ce căuta acest om în casa familiei Konstas?

— Dar intraţi odată. S-ar putea presupune că v-aţi speriat.

Doar atât mi-a trebuit! Ironia din privire, dispreţul care răzbătea din vorbele sale, purtarea lui m-au făcut să-mi revin. Nu, acest individ cu un trecut murdar nu avea să mă sperie. Mi-am recăpătat sângele rece. Mi se pare că am şi zâmbit.

— Nu, greşiţi, i-am spus. Nu m-am speriat. Însă m-am zăpăcit.

— De ce?

— Pentru că sunteţi singura persoană pe care nu mă aşteptam s-o găsesc aici. Vreau să spun, singura persoană care nu credeam că va avea curajul să se afle aici.

— Curajul?

A întrebat liniştit, ironic, cu deplină siguranţă. Furia începuse să mă cuprindă tot mai mult. Nu ştiam ce rol anume juca în afacerea care mă preocupa, dar simţeam că Demodikos se afla la capătul lanţului de morţi.

— Spun curajul, însă ar trebui să spun tupeul, domnule Demodikos!

— Serios?

Tonul lui deveni mai scarcastic. Puteai presupune că acest om voia să mă întărâte. Eram gata să izbucnesc, dar m-am stăpânit. Omul acesta voia să mă întărâte. Da, chiar asta făcea. Ţinea să mă facă să spun tot ce ştiam. Şi-atunci am înţeles de ce îmi telefonase camerista, de ce Magda îmi comunicase că mă primeşte, deşi cu numai câteva minute mai înainte refuzase.

— Unde e doamna Konstas? l-am întrebat.

— Undeva pe-aici.

— Mă duc s-o caut.

— Nu preferaţi s-o aşteptăm discutând puţin împreună?

— Nu.

Eram gata să ies din încăpere, dar Demodikos observă.

— Magda! o strigă.

Şi Magda apăru îndată, de parcă stătuse ascunsă după uşă şi nu aşteptase decât ordinul lui.

Se străduia să pară calmă şi era foarte palidă. Îşi ţinea corpul drept, paşii îi erau siguri, dar îşi frământa mâinile şi sunt convins că făcea gestul acesta pentru că altfel mâinile i-ar fi tremurat. Se purta ca un robot ce se supune poruncilor stăpânului.

— Domnul e nerăbdător să te vadă, i se adresă Demodikos calm.

Nici măcar nu m-am întors să-l privesc. M-am îndreptat spre Magda.

— Ai vrut să mă vezi? întrebă ea cu o voce pe care încerca să şi-o stăpânească, dar nu reuşea.

— Da.

Demodikos interveni din nou.

— Magda, nu-ţi inviţi prietenul să se aşeze?

(Cu câtă plăcere i-aş fi zdrobit faţa asta negricioasă şi plină de încredere în sine...) Robotul zise:

— Nu vrei să iei loc?

M-am conformat, şi ea se instală între noi. Era demnă de milă, şi în clipa aceea o iubeam mai mult ca oricând. Demodikos luă iar iniţiativa. Se ridică, apucă sticla de *whisky* şi turnă într-un pahar.

— Beţi ceva?

L-am ignorat. O priveam numai pe Magda, de parcă el nu s-ar fi aflat în cameră.

N-a părut jignit. Îşi turnă puţină băutură în pahar, aşeză sticla pe cămin şi reveni la fotoliul lui. N-o pierdeam nicio clipă din ochi pe Magda, care îmi evita privirea. Nimic din înfăţişarea ei nu arăta că se sculase atunci din pat şi că se îmbrăcase ca să mă întâmpine. Aşadar, camerista minţise când telefonasem prima oară. Acum îmi puteam imagina scena: Magda nu voise să mă primească, dar Demodikos aflase, îi poruncise să mă invite, şi camerista telefonase. Îmi întinseseră o mică cursă, o

cursă pe care însă nu doream s-o evit.

— Aşadar? rosti Magda încurcată.

— Voiam să te văd. Asta-i tot, am răspuns. Sunt singura ta rudă.

— O rudă emoţionant de devotată, zise Demodikos.

— Exact, am replicat.

— Care se străduieşte să te apere de orice pericol, continuă el.

— Există vreun pericol? l-am interpelat privindu-l în ochi.

A surâs.

— Viaţa e plină de pericole. Ştiu oameni care au murit alunecând în propria lor baie, care s-au zdrobit căzând de pe un simplu trotuar sau care au fost călcaţi, întâmplător, de o maşină.

— Ca Aperghis? am întrebat.

— Ca Aperghis. Într-adevăr, ce actor extraordinar! Se pricepea la teatru cum puţini dintre colegii lui se pricepeau.

— Numai la teatru?

Şi-a scos o ţigară, a aprins-o, apoi îmi răspunse privindu-mă ţintă:

— Dumneavoastră ce părere aveţi?

— Sunt de părere că ştia şi altele în afară de arta lui.

— De exemplu?

Era un dialog straniu, în care cuvintele aveau alt sens decât cel evident.

— Ceva care deranja...

— Pe cine?

— Asta aş vrea să întreb şi eu.

Demodikos trimise alene fumul ţigării spre tavan.

— E rău ca un om să-l deranjeze pe ceilalţi, zise pe un ton meditativ.

— Şi primejdios?

— Şi primejdios, când deranjul poate deveni primejdios pentru alţii. Nu credeţi? rosti, întorcându-se brusc spre mine.

— Faptele anterioare mă fac să cred acest lucru.

— Faptele anterioare? Care fapte? Aveam impresia că discuţia noastră e pur teoretică.

— Nu chiar. Unchiul meu, Haaze, Aperghis nu sunt expresii teoretice, ci oameni vii. Mă scuzaţi. Adică oameni care au fost vii şi au încetat să mai fie, ca să adeverească teoria dumneavoastră. Ce-aţi spus?

— Vă ascultam.

Ar fi trebuit să mă stăpânesc, să-mi dau seama că-i făceam jocul, dar n-am reuşit.

— De ce credeţi că au murit unchiul meu, Haaze, Aperghis?

— De unde vreţi să ştiu?

— Nu ştiţi?

M-a privit din nou cu ochii aceia reci, de oţel.

— Dumneavoastră aveţi impresia c-ar trebui să ştiu?

— Da.

— Mă tem că-mi supraestimaţi capacităţile intelectuale. Dumneata ce părere ai, draga mea? i se adresă Magdei.

Ea tăcea, făcând eforturi vizibile să se menţină dreaptă în scaun.

Atitudinea aceasta a Magdei reuşi ceea ce nu reuşiseră provocările faimosului domn Demodikos. Ura pe care o resimţeam împotriva acestui om ce stătea înainte-mi, atât de sigur de sine, ajunse la culme.

— Magda, de ce nu spui nimic? am întrebat

exasperat. De ce nu vorbeşti despre ceea ce te înspăimântă, despre ceea ce a făcut din tine o simplă marionetă în mâinile lor...

Am spus multe vorbe şi Demodikos n-a încercat să mă întrerupă niciun moment:

— Magda, trăim în Atena, nu în Berlinul lui Hitler şi alor săi. Toţi ăştia au murit şi-au fost înmormântaţi pe veci. Te afli în Atena, cu lumina ei puternică, cu poliţia ei, cu oamenii ei liberi, cu autorităţile care pot nimici toate stafiile astea. Înţelegi, Magda? E destul să vrei, şi n-o să mai ai a te teme de nimic. „Îngerii Negri" supravieţuiesc numai pentru că există cei care se tem de ei. Sunt cadavre ce au devenit o pulbere care se va risipi când lumina o va vedea.

Nu ştiu ce-am mai îndrugat. Când m-am oprit, Magda era palidă de moarte, iar Demodikos zâmbea.

— Aţi putea ajunge un celebru demagog. Aveţi un fel de a vă exprima extrem de captivant. Dar cine sunt aceşti „Îngeri Negri"?

— Nişte canalii care fac pe durii, şi sunt unii naivi care se lasă înspăimântaţi de ei.

— A!

M-am ridicat. Numai atunci mi-am dat seama că în tot acest timp femeia pe care o iubeam nu rostise două vorbe.

— Magda pare obosită. Desigur că vrea să se culce. Mergem? m-am adresat lui Demodikos.

Nu era o propunere, ci un fel de ordin. Un ordin pe care el l-a ignorat.

— Din păcate, am de aranjat nişte treburi cu doamna, zise. Aş dori foarte mult să ne continuăm discuţia, dar nu pot.

— Magda, pari bolnavă. Ar trebui să te odihneşti, am observat, întorcându-mă spre ea.

Magda a repetat ca un robot vorbele lui Demodikos:

— Din păcate, am de discutat cu domnul Demodikos ceva referitor la plasamentul banilor mei...

Vedeam cu deznădejde că era incapabilă să acţioneze singură în vreun fel.

— Foarte bine. Am să-ţi telefonez mâine dimineaţă. Sper să te găsesc bine.

În felul ăsta îi arătam limpede domnului Demodikos că-l făceam răspunzător de soarta ei şi că avea să dea socoteală pentru orice i s-ar fi întâmplat până a doua zi. Speram că mă va însoţi singură până la poartă, însă Demodikos o urmă.

Oare mă purtasem prosteşte? Furia şi dragostea mă determinaseră să mă dezlănţui în faţa acestui domn? Demodikos reuşise ceea ce urmărise – să afle ce ştiam despre „Îngerul Negru”? Desigur că se întâmplase aşa.

M-am întrebat: prin ce mijloace reuşea acest individ să facă din Magda un instrument docil... O îngrozea? Era lucru clar. Dar numai atât?

M-am întors şi am privit fereastra luminată. Mă izgoniseră de-acolo. Dar oare o femeie care rămâne singură în casa ei cu un bărbat, la o asemenea oră, are cu el numai relaţii... „profesionale”? Era prima oară când îmi trecea prin minte un asemenea gând, şi am simţit în inimă împunsătura geloziei.

Am privit iar spre fereastră. Am văzut draperia lăsată. Gelozia mea a devenit mai puternică. Am ajuns în stradă. Lăsasem taxiul în faţa porţii, acum însă strada era pustie. Şoferul plecase? Şi totuşi îmi aminteam foarte bine că-l rugasem să mă aştepte.

Am pornit-o pe jos. De obicei, aproape de bulevard staţionau câteva taxiuri şi, la urma-urmelor, dacă nu-l aflam acolo, tot aveam să găsesc unul. Eram atât de preocupat de gândurile mele, încât nu l-am văzut pe omul care mă urmărea. Când l-am observat, a fost prea târziu. Am simţit o durere îngrozitoare în cap şi, pe dată, totul a prins să mi se-nvârtească în faţa ochilor, învăluit în negură...

Am auzit glasuri. Am deschis cu greu ochii, apoi i-am închis. O rază de lumină se strecura printre frunzele copacilor, căzând exact peste ochii mei. Glasurile se auzeau tot mai aproape, pe urmă începură să se depărteze şi, până la urmă, pieriră. Unde mă aflam?

Capul mă durea îngrozitor. Aveam impresia că toate oasele craniului îmi sunt zdrobite. Am întredeschis ochii. Nu vedeam decât frunze, mulţime de frunze înconjurându-mă din toate părţile, şi lumina care-mi ardea ochii îndureraţi.

Încet-încet, mi-am amintit de cele întâmplate. Mă loviseră în plină stradă, în timp ce coboram de la locuinţa Magdei. Acum însă nu mă aflam în acelaşi loc. Simţeam sub mine iarbă şi frunze, multe frunze. Visam? Într-un târziu am înţeles: mă târâseră – sau mă târâsem – până în rondurile cu flori din Psihiko. M-am străduit, adunându-mi toate puterile, să ajung până pe trotuar. După multe eforturi, am reuşit. Am privit în jur: nimeni.

Mă loviseră noaptea şi acum lumina scălda arborii din Psihiko. Se vede că zăcusem acolo, fără cunoştinţă, mai multe ceasuri. Am auzit din nou glasuri, apoi paşi, şi am zărit doi muncitori ce coborau strada. I-am văzut oprindu-se miraţi, apoi îndreptându-se spre mine.

4

În spatele siluetei albe a infirmierei, am zărit trupul rotofei al comisarului Bekas. Infirmiera i-a spus zâmbind ceva, iar el a luat un scaun şi s-a aşezat lângă pat.

— Cum vă simţiţi? m-a întrebat.

Cum mă simţeam?... Sub pansamente îmi simţeam ţeasta sfărâmată.

— Viu, am răspuns.

— Tot e bine. De altfel, v-am sfătuit să nu daţi decât un telefon. Şi nu m-aţi ascultat...

— Cine m-a lovit?

Bekas a înălţat din umeri.

— Cine poate spune? Aţi fost găsit dimineaţa, dar cu siguranţă că aţi fost lovit cu mult timp înainte.

— În jurul orei două, am spus.

Deci zăcusem atâtea ceasuri în nesimţire! Ieşeam din casa Konstas, când...

Vorbind cu greutate, i-am povestit ce se întâmplase după plecarea mea de la Magda.

— De ce m-au lovit?

— La prima vedere, ca să vă jefuiască. Cel care v-a lovit, v-a luat şi portofelul. Caz tipic de jaf în dauna unui trecător printr-un loc pustiu.

— Ar fi şi asta o explicaţie. Dar cealaltă?

— Trebuie să ştiu exact ce s-a petrecut în casa unchiului dumneavoastră ca să vorbesc despre o alta. Oricum, omul care v-a lovit n-a vrut să vă ucidă. Ar fi

avut tot timpul ca, după ce v-a târât printre tufişuri, să vă lichideze, dar v-a lăsat, mulţumindu-se să vă scotocească prin buzunare.

— Ca să-mi fure portofelul?

— Sau ca să vă inducă în eroare, simulând c-ar fi vrut să vă fure portofelul.

— Dumneavoastră ce părere aveţi?

— Că păţania asta e un fel de avertisment. Au vrut să vă arate că pot scăpa uşor de dumneavoastră, dacă doresc.

— Şi de ce nu m-au ucis? N-ar face aşa ceva pentru prima oară. Ce i-a împiedicat?

Bekas a surâs.

— Am putea modifica oarecum ultima întrebare. Nu „ce“ i-a oprit, „cine” i-a oprit?

— Credeţi... am şoptit.

— Ar trebui să-mi relataţi amănunţit ce s-a petrecut ieri noapte, din clipa când ne-am despărţit şi până când aţi fost lovit, pentru ca să vă spun ce cred. Aşadar, aţi telefonat... Pe urmă?

I-am povestit. I-am vorbit despre răspunsul cameristei, despre faptul că-mi telefonase după aceea, despre vizita la Psihiko şi despre întâlnirea cu Demodikos. L-am văzut că era mulţumit.

— Deci acest onorabil domn se afla acolo...

— Şi făcea tot ce putea ca să mă provoace...

— Foarte firesc. Voia să ştie ce probe deţineţi. Pe urmă?

— Am plecat, lăsându-i singuri.

A observat gelozia din cuvintele mele. Dar n-a făcut niciun comentariu. Doar în adâncul ochilor lui s-a aprins un surâs ce s-a stins pe dată.

— Am ieşit în stradă, ca să mă urc în taxiul pe care-

l lăsasem acolo, dar plecase.

— Taxiul?

— Da. Mă dusesem la Psihiko cu o maşină şi spusesem şoferului să mă aştepte...

Ochii lui Bekas sclipiră din nou.

— Sunteţi sigur că i-aţi cerut şoferului să v-aştepte?

— Sigur.

— Şi el a plecat, repetă Bekas surâzând. Ceea ce înseamnă că cineva i-a dat drumul, ca din partea dumneavoastră. Era plătit?

— Nu, odată ce urma să mă aştepte...

— Deci acest cineva l-a plătit. De unde aţi luat taxiul?

— Din faţa hotelului.

— Nu cumva vă amintiţi ce marcă era?

— Nu.

— La ce oră l-aţi luat?

— Cam la jumătate de oră după ce ne-am despărţit.

Infirmiera intră în cameră cu ustensilele ei. Bekas îi dărui un zâmbet prietenos.

— Ne-am despărţit la miezul nopţii... Aţi rămas la hotel...

— Cam un sfert de ceas...

— Apoi aţi ieşit să căutaţi un taxi. Deci asta se întâmpla între douăsprezece şi douăzeci şi douăsprezece şi jumătate. Nu va fi greu să dăm de şofer şi să aflăm. Deşi sunt sigur că unul din oamenii lui Demodikos l-a plătit şi i-a spus să plece. Poate chiar aceeaşi persoană care v-a lovit. Acest încântător domn aranjase totul din timp. Şi primirea şi atacul...

— Şi Magda? nu m-am putut stăpâni să întreb. Magda ştia?

— Bineînţeles.

— Şi n-a făcut nimic ca să-i împiedice? am murmurat cu amărăciune.

— A făcut tot ce putea – şi poate chiar mai mult. Nu uitaţi că s-au mulţumit să vă rănească, deşi le era foarte uşor să vă ucidă.

Infirmiera îşi terminase treaba, şi se apropie de noi.

— Va trebui să-i schimb pansamentele. De altfel, l-aţi obosit destul. Medicul a dat dispoziţii să nu vorbească...

Bondocul poliţist i-a dăruit cel mai dulce surâs.

— Plec imediat.

S-a ridicat.

— Mâine voi trece din nou să vă văd. Între timp, sper să-l găsim pe şofer.

Se întoarse spre infirmieră:

— La revedere.

Era gata să iasă din cameră. L-am oprit.

— Un moment. Ce se va întâmpla cu el?

— Cu cine?

— Cu Demodikos.

— Nimic.

— Nu-l veţi interoga?

Bekas mi-a răspuns, în timp ce-i surâdea infirmierei, arborând un zâmbet dulce care ştiam că făcea parte din teatrul pe care obişnuia să-l joace.

— Aşteptăm de la acest încântător domn date mai importante decât acelea pe care ni le poate da un interogatoriu. Odihniţi-vă şi căutaţi să vă dregeţi capul. Pentru că are cap frumos amicul nostru, nu credeţi? i se adresă infirmierei.

— Frumos şi tare, zise aceasta.

Bekas se înclină extrem de politicos în faţa ei şi se-ndreptă spre uşă. Înainte de-a ieşi, se-ntoarse şi îi mai dărui un zâmbet prostesc. Infirmiera îmi făcu semn cu

ochiul.

— E simpatic prietenul dumneavoastră...

Ar fi fost foarte mirată dacă ar fi aflat cât de „simpatic” era acest poliţist extrem de inteligent, care oferea întotdeauna semenilor o altă imagine despre sine decât cea reală.

— Foarte! am replicat.

Nu pot să spun că mă vindecasem complet – îmi simţeam capul greu sub pansamentele care-l acopereau – dar în ziua următoare am ieşit din spital. Comisarul Bekas a venit să mă conducă la hotel. În maşină mi-a comunicat ultimele noutăţi:

— Lucrurile s-au petrecut întocmai cum ne-am închipuit.

— L-aţi găsit pe şofer?

— A fost destul de uşor. De altfel, îşi amintea foarte bine de dumneavoastră. „Amicul” care l-a plătit s-a dovedit chiar generos. I-a dat un bacşiş gras.

— Era camerista?

— Nu. Un individ de vreo treizeci şi cinci-patruzeci de ani. I-a spus că nu mai aveţi nevoie de el şi l-a plătit. După cum vedeţi, domnul Demodikos pregătise totul din timp.

— Nu-l veţi ancheta? am întrebat din nou.

— Ca să câştigăm ce? Nu-i va fi deloc greu să susţină că hoţul a dat drumul maşinii, deoarece îşi premeditase jaful; când v-a văzut intrând în locuinţa de la Psihiko şi-a dat seama că nu veţi sta mult acolo, odată ce taxiul rămăsese să vă aştepte. Şi l-a expediat tocmai pentru că voia să „lucreze” în linişte. Nu. Iubitul domn Demodikos şi prietenii lui ne vor oferi ceva mult mai bun.

— Ce?

— Dovezile de care avem nevoie. Am ajuns.

Ajunsesem, într-adevăr, la hotel. Bekas n-a coborât din taxi.

— Căutaţi să vă odihniţi. Trebuie să vă refaceţi repede, fiindcă sunt sigur că vom călători curând.

— La Mykonos?

— Fireşte. Amicii sunt desigur nerăbdători să pună mâna pe aurul lor.

Dar îmi spusese că aveau nevoie de nave, scafandri, într-un cuvânt, zarvă mare pentru aducerea la suprafaţă a comorii. Cum ar fi îndrăznit să facă toate acestea, odată ce ştiau că suntem cu ochii pe ei? I-am mărturisit nedumerirea mea.

— Nici eu nu-mi imaginez cum vor proceda. Vom vedea.

Mi-a dat mâna, apoi maşina a plecat. Am intrat în hotel şi funcţionarul de la recepţie s-a uitat mirat la pansamentul din jurul capului meu.

— Ce-aţi păţit?

N-aveam chef de explicaţii.

— Un mic accident, am spus, şi mi-am luat cheia.

— Domnul Arghiris v-a căutat astăzi de câteva ori.

— Mă găseşte în camera mea.

Am înaintat spre ascensor, dar în clipa când am ajuns în faţa lui uşa s-a deschis şi orbitoarea frumuseţe a Sofiei Loren a luminat holul hotelului. Renumita vedetă ieşea ţinându-şi în braţe căţeluşul, şi o mulţime de curioşi, secretari, femei din serviciul ei, fotoreporteri au alergat s-o înconjoare. Poate părea curios, având în vedere starea în care mă aflam, dar m-am gândit că în realitate era mai frumoasă decât pe ecran. Am intrat în ascensor, însă n-am urcat imediat. Liftierul, un băiat tânăr, a

întârziat ca s-o poată admira încă puţin pe frumoasa actriţă care se depărta printre mulţimea de admiratori. Liftul se puse în mişcare numai după ce băiatul o pierdu din ochi.

— Aşa că-i grozavă? întrebă.

Era încă fascinat de frumuseţea vedetei.

— Este.

— Din păcate, peste două-trei zile ne va părăsi, completă cu aerul unui om care a văzut paradisul şi îl pierde dintr-o dată.

— Da? am zis cu indiferenţă.

— Da, pleacă. Trebuie să toarne un film pe una din insule. Mi-a spus camerista ei.

N-am apucat să-l felicit pentru înaltele lui relaţii, deoarece ascensorul s-a oprit şi băiatul a deschis uşa.

Ajunsesem la etajul unde locuiam.

Zece minute mai târziu, Alex Arghiris intra ca o furtună în camera mea.

— Mi s-a spus că v-aţi întors şi sunteţi rănit. Ce vi s-a întâmplat?

Părea neliniştit. Acest tânăr, nefericit în fond, arăta faţă de mine o sinceră compasiune.

— Un mic accident.

— Cum?

I-am îndrugat ce mi-a venit în minte. Un şofer neatent în momentul când coboram de pe trotuar şi altele de felul acesta.

— Nu ştiam unde aţi dispărut. Unde aţi fost?

— Am făcut un voiaj de afaceri la Mykonos.

— La Mykonos, în anotimpul ăsta? Atunci precis v-aţi întâlnit şi cu mama!

— M-am întâlnit.

— Nu mi-a pomenit nimic.

— Poate că n-a dat importanţă faptului. Acum e aici?

— Da. Şi-a pierdut minţile cu filmul Sofiei Loren! Unul din ei – nu ştiu exact, regizorul secund, operatorul, producătorul – e o veche cunoştinţă, din Roma, şi de ieri mama se învârte mereu printre dânşii. Susţine că ar fi cunoscut-o şi pe Sofia Loren, pe vremea când nu era decât o sărmană prezentatoare de costume de baie, şi nu înţelege de ce acum, când este în plină glorie, vedeta se face că nu-şi mai aminteşte de ea.

Vorbea repede şi-mi dădeam seama că toată pălăvrăgeala asta avea menirea să-i ascundă îngrijorarea. Mi-a dezvăluit curând despre ce era vorba.

— Aţi văzut-o pe Magda?

— Da. Era la Mykonos.

— Ce ce întâmplă cu ea?

— Ce anume?

— Nu v-a spus nimic?

— Nu.

— Se pare că ceva nu-i în regulă. De vreo câteva ori am vrut s-o văd, dar nu m-a primit. Pe mine, care totdeauna... Ieri seară m-am dus la ea.

— Ieri seară?

— Da. Pe la unsprezece şi jumătate. Ferestrele erau luminate şi totuşi servitoarea care mi-a deschis a zis că stăpâna doarme şi nu m-a lăsat să intru.

— Poate că ăsta era adevărul, mi-am continuat eu jocul.

— Nu, nu era adevărul. Mi-e ruşine să vă mărturisesc, dar m-am căţărat într-un copac şi am văzut. Nu numai că nu se culcase, dar avea şi oaspeţi: în casă erau doi bărbaţi.

— Doi?

Despre Demodikos ştiam, îl întâlnisem. Dar celălalt?

— Pe urmă?

— Am stat un timp ascuns printre crengile copacului, ca un hoţ. Aproape trei sferturi de oră. Mi s-a părut că Magda îl ruga ceva pe unul din bărbaţi. Nu-i vedeam faţa – stătea cu spatele –, dar îi vedeam gesturile. Mi-am dat seama că individul o refuza. Servitoarea a intrat pentru o clipă, apoi s-a retras.

— La ce oră s-au petrecut toate astea?

— Pe la douăsprezece-douăsprezece şi jumătate. De ce?

— Am întrebat doar aşa...

Îmi spuneam că poate Alex Arghiris privise pe fereastră tocmai în momentul când Demodikos o silise pe Magda să mă cheme.

— Şi după aceea?

— Am plecat cuprins de disperare.

Deci exista şi un al doilea bărbat! Care la sosirea mea se ascunsese şi, după ce plătise şi expediase taxiul, mă lovise?

— Este singura mea prietenă, murmură Alex, singura prietenă adevărată, şi acum...

Era gata să izbucnească în felul isteric al oamenilor de genul lui. În acel moment îl compătimeam, dar îmi provoca şi silă.

— Singura mea prietenă... Am fost gelos pe toţi cei pe care i-a iubit. Am fost gelos pe ei şi îi uram. Îl uram din toată fiinţa pe Aperghis, deoarece ştiam că este amantul ei. La început, am fost gelos chiar şi pe dumneavoastră.

— Pe mine însă nu mă urăşti, am spus râzând.

Mă durea capul, aveam necazurile mele şi voiam să

scap cât mai repede de el. Trebuia să mă gândesc la multe.

— Nu, dar la început...

S-a oprit şi pe urmă, de parcă s-ar fi hotărât brusc, rosti:

— La început, da. Vă uram. Voiam să vă izgonesc de-aici. E jenant să recunosc, însă am vrut să vă sperii. Vă telefonam...

Îl ascultam aproape cu indiferenţă, dar la aceste ultime cuvinte am tresărit. Îmi telefona! Deci el era perfidul meu interlocutor, vocea aceea neomenească?

— Tu erai?

Îşi plecă fruntea.

— Da.

Nu. Minţea. Era imposibil. Verificasem doar. Îmi aminteam că verificasem bine. Se afla în camera lui atunci când mi se telefona din oraş. I-am spus-o. Îşi plecă şi mai mult capul.

— Eu eram. Îl plătisem pe funcţionar ca să vă mintă.

Cădeam din nori. Era singurul lucru care nu-mi trecuse prin minte, atunci, la început, când îl bănuisem pe Alex Arghiris.

— Dar de ce ai făcut-o?

— Ca să vă ţin departe de ea, ca să vă sperii, să vă fac s-o antipatizaţi. Eram gelos pe dumneavoastră. Pe urmă, când v-am cunoscut mai bine...

Aşadar de aceea au încetat telefoanele.

— Sunteţi supărat pe mine?

Eram? Nu... Existau atâtea alte probleme care mă preocupau, încât m-am simţit aproape uşurat că misterioasele telefoane aveau o explicaţie atât de stupidă.

— Nu sunt. Însă te-ai purtat prosteşte.

— Ştiu.

Deodată m-am gândit la un lucru. Misteriosul meu interlocutor, dacă-mi aminteam bine, îmi vorbise despre „Îngerul Negru”. Dacă Alex Arghiris îmi telefonase, de unde ştia despre această organizaţie criminală? Şi atunci, pentru prima oară, mi-am zis că poate acest „nefericit” tânăr nu era sincer.

— Te-ai purtat prosteşte, am repetat.

— Acum îmi dau seama.

Am zâmbit. (A fost nevoie să fac un efort ca să reuşesc.)

— Aşadar, ai crezut că mă vei determina să plec?

— Gelozie, şopti el şi-şi plecă fruntea din nou.

— Ţi-ai închipuit c-o să mă sperii? De aceea ai pomenit şi de „Îngerul Negru”?

Ridică mirat capul. „Îngerul Negru”? Ce era asta? Nu vorbise niciodată de „Îngerul Negru”!

— Nu tu îmi telefonai?

— Ba da.

— Şi nu-ţi aminteşti de „Îngerul Negru”?

— Nu. Niciodată n-am pomenit de aşa ceva. Cum v-aş fi putut speria cu aceste cuvinte? Ce este „Îngerul Negru”?

Nu mai înţelegeam nimic.

— Eşti sigur că n-ai amintit niciodată de numele ăsta?

— Foarte sigur. De ce să-l amintesc?

Minţea? În ce scop? Cine-l silise să mărturisească că el era interlocutorul meu anonim? Dacă voia să se ascundă, de ce mi-o mărturisise? Dar dacă Alex Arghiris era sincer, atunci…

Lucrurile erau foarte încurcate. Dacă Alex Arghiris spusese adevărul, înseamnă că exista altcineva care ştia despre imbecilele lui chemări telefonice şi le

continuase. Cine?

5

Am avut grijă să mă descotorosesc de disperatul Alex Arghiris, profund îndurerat de comportamentul singurei lui prietene. Mă plictisea, dar nu-mi era antipatic. În fond, aveam ceva comun: sufeream amândoi din cauza Magdei.

Nu credeam că voi reuşi să dorm, şi totuşi am dormit. Sângele pe care-l pierdusem până să fiu găsit îmi istovise puterile. Când m-am trezit, era noapte. Am văzut reclama luminoasă aprinzându-se pe acoperişul blocului Iannaros. M-am sculat şi am coborât la bar. Trecând, l-am zărit într-un colţ pe Alex Arghiris. M-a salutat din cap, dar nu s-a apropiat de mine. Îi era ruşine de cele ce-mi spusese. După jumătate de oră, a venit să mă caute comisarul Bekas.

— Îmi oferiţi ceva? glumi el. Când nu sunt de serviciu pot să beau.

— Acum nu sunteţi de serviciu?

— Nu. Mi-am părăsit biroul şi am venit să vă întâlnesc, ca să mai discutăm. Ştiţi ce ni se întâmplă? De-atâta muncă nu găsim timp să ne facem prieteni, şi la un moment dat descoperim că suntem singuri în oraşul în care am trăit toată viaţa.

I-am comandat ceva de băut, dar n-am crezut în filosofia lui ieftină. Bekas era unul dintre oamenii care nu fac nimic din pură plăcere. Ca să vină aici, avea fără îndoială un motiv.

— Cum vă simţiţi?

— Am impresia că port o cască de fier pe cap.

— E foarte normal, odată ce acela care v-a lovit este un tip atletic. Cândva a câştigat şi un premiu la un campionat de box. De amatori, desigur.

— L-aţi găsit?

— N-a fost greu. Şoferul ni-l descrisese. La Psihiko nu e prea multă mişcare şi un străin care aşteaptă bate la ochi. Totdeauna e cineva care să-l vadă. Pe scurt, am aflat identitatea „amicului" dumneavoastră.

— Cine este?

A râs.

— Vreţi să mergeţi să-i mulţumiţi? V-am spus. Un fost boxer amator, actualmente şomer. Se numeşte Bakolas, de profesie mecanic, şi locuieşte undeva pe bulevardul Aharnon.

— L-aţi arestat?

— Nu, sărmanul. De ce să-i răpim libertatea pentru asemenea mărunţişuri?

— Dar m-a jefuit! am rostit mirat.

— S-a făcut că vă jefuieşte.

— Nu-i acelaşi lucru?

Bekas a izbucnit în râs.

— Bine că nu sunteţi poliţist! Aţi fi înhăţat toată lumea cu nerăbdarea dumneavoastră de a-i aresta pe toţi.

Apoi îşi părăsi tonul glumeţ şi spuse cu seriozitate:

— Nu, nu l-am arestat, şi nici n-o vom face. În această afacere există destul întuneric, aşa că nu ne convine să scăpăm acele puţine raze de lumină. Acest om ne poate fi de folos numai dacă-l lăsăm liber.

Ziua următoare a trecut fără să se întâmple nimic. Am telefonat de câteva ori la Psihiko, dar n-am primit

răspuns. Comisarul Bekas a venit de trei ori la hotel ca să mă vadă. A acceptat cu plăcere *whisky*-ul pe care i l-am oferit, mi-a mărturisit că a început să-i placă viaţa hotelurilor de lux şi că găsea tovărăşia mea deosebit de plăcută, dar nu mă putea păcăli. Îmi dădeam seama că nu pentru aceste motive venea la mine. Exista aici ceva care-l interesa, însă nu putea stabili exact ce anume.

Cineva care nu-l cunoştea ar fi crezut că venea şi el, ca atâţia alţii, atras de vedetele internaţionale. Îşi exprima făţiş admiraţia pentru pătimaşa Loren şi acorda o mare atenţie apariţiilor ei. Eu însă îl cunoşteam prea bine ca să ştiu că nu era dintre cei care aleargă după un autograf.

Stăteam împreună la bar, când renumita vedetă îşi făcu apariţia.

— E foarte frumoasă, spuse.

Sofia Loren străbatea salonul impunătoare ca o zeiţă, ţinând în braţe un căţeluş de lux, urmată de suita ei.

— Ca o prinţesă! exclamă Bekas. Şi se spune că în urmă cu câţiva ani nu era decât o fată sărmană care trăgea din greu pentru o bucată de pâine.

— Văd c-aţi început să citiţi reviste de cinema, am glumit.

— Toate sunt necesare.

Privea ţintă la actriţa care trecea prin faţa noastră.

— Cu frumuseţea ei împodobeşte hotelul. Păcat însă că, după cum am aflat, pleacă mâine. Aţi auzit şi dumneavoastră?

— Da, mi-a spus băiatul de la ascensor.

— Se pare că pleacă să turneze un film într-una din insule.

— Aşa mi s-a spus şi mie.

— N-aţi aflat unde anume?

— N-am întrebat.

— La Mykonos, răspunse poliţistul calm. La Mykonos şi, mai precis, lângă Delos. Acolo se va turna filmul.

Seara, în ciuda obiceiului pe care şi-l făcuse în ultimul timp, comisarul Bekas n-a venit să mă vadă. Alex Arghiris dispăruse şi el. Eram singur, într-o dispoziţie melancolică. După cel de-al treilea *whisky,* tovărăşia barmanului mi s-a părut searbădă. Am simţit nevoia unei plimbări nocturne şi am ieşit să bat străzile, fără vreo ţintă anume.

Am pornit-o pe bulevardul Amalia. Răcoarea nopţii era destul de pătrunzătoare, iar piperii umpleau străzile cu parfumul lor. O maşină înainta încet pe lângă trotuar.

Am privit-o şi atunci, în semiîntuneric, am văzut o mână care mă chema. În maşină se afla o singură persoană – şi această persoană era Magda!

Am alergat spre ea. Nu-mi venea să cred că e aievea.

— Magda!

Deschise portiera din dreapta.

— Vino.

Am ocolit în fugă maşina şi m-am aşezat alături de ea. Nu înţelegeam şi nici nu încercam să înţeleg ce se întâmplase. Magda venise la mine, Magda era lângă mine. Şi asta îmi ajungea.

Conducea fără să mă privească. Maşina trecu de Zappion, de coloanele lui Zeus Olimpianul şi o luă pe bulevardul Singros. Abia atunci Magda vorbi:

— Nu puteam să nu te văd.

Bekas s-ar fi întrebat, desigur, dacă nu era o capcană, şi ar fi căutat să descopere ce se ascundea în spatele acestei acţiuni neprevăzute a femeii. El însă era poliţist, nu îndrăgostit ca mine.

Eram fericit, Magda însă părea neliniştită. Privea mereu în spate, de parcă se temea să nu fim urmăriţi.

— Am scăpat, spuse la un moment dat. Nu puteam să nu te văd.

Se-ntoarse şi îmi oferi buzele ei, cu riscul de-a lovi maşina de marginea trotuarului. Sărutul nostru a fost grăbit, stângaci, disperat. N-am mai vorbit până în clipa când am luat-o pe bulevardul de pe ţărmul mării. Numai atunci am întrebat:

— Unde mergem?

— Într-un loc unde să fim singuri. Departe de toţi şi de toate.

Dincolo de suburbia Voula am găsit plaja pustie pe care o căuta patima noastră nebună. Magda a condus maşina până aproape de apă, a stins farurile şi s-a aruncat în braţele mele. O îmbrăţişare pătimaşă şi deznădăjduită.

Nu mă mai gândeam la nimic. O doream atât de tare, încât dorinţa mea devenea dureroasă. Mâinile mele au căutat nasturii rochiei.

— Nu aici, a murmurat.

M-a tras afară din maşină şi ne-am rostogolit pe nisipul umed. Valurile aproape că ne udau picioarele, când rochia îi deveni un brâu în jurul mijlocului...

Era desigur răcoare, dar noi nu simţeam. Mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o.

— Dacă ai şti cât de mult am suferit în tot acest timp!

Mi-a sărutat din nou mâna.

— Magda, atunci, de ce...?

— Să nu-mi vorbeşti iar despre lucrurile alea. Noaptea asta este în afara celor ce s-au întâmplat, în afara a ceea ce se va întâmpla...

— Magda...

— Să nu mă întrebi nimic.

Şi nu am întrebat-o. Da, avea dreptate. Câte se întâmplaseră şi câte aveau să se întâmple aparţineau unei alte lumi, unei alte vieţi. În acest ceas superb al nopţii argintii nu exista nici „Îngerul Negru”, nici comoara ascunsă, nici lanţul de morţi, nici Demodikos. Existam numai noi.

După o oră eram din nou în maşină. Magda m-a lăsat în locul de unde mă luase.

— Am să te mai văd?

— Am să încerc mâine.

— Aici?

— Da, aici.

Ne înţelesesem. Aceste ceasuri ale noastre, numai ale noastre, aveau să fie în afara tuturor problemelor. De parcă n-am fi fost noi cei care trăiam şi cealaltă poveste, îngrozitoare...

De mult nu mai dormisem aşa. Totul acum îmi era indiferent. Când m-am trezit, l-am văzut în faţa mea pe comisarul Bekas.

— Vă invidiez somnul, îmi spuse. Dormiţi ca un prunc.

— Avem noutăţi? l-am întrebat, străduindu-mă să mă trezesc de-a binelea.

— Puţine.

Mi-am amintit de interesul pe care-l arătase cinematografiei în ziua precedentă, şi am vrut să glumesc:

— Nu cumva cinematografice?

A răspuns foarte serios:

— Exact, cinematografice.

Îşi aprinse o ţigară şi privi în jur.

— Frumoasă cameră. Văd că aveţi şi vedere spre Acropole. Nu vă jenaţi de prezenţa mea. Putem discuta în timp ce vă îmbrăcaţi.

M-am sculat din pat şi am trecut în baie.

— Deci noutăţile dumneavoastră sunt cinematografice?

— Da. Prietenul dumneavoastră...

— Care prieten?

— Acel simpatic domn Bakolas, care v-a spart cu atâta îndemânare capul, a devenit membru al echipei de filmare.

— Dar mi-aţi spus...

— Că e mecanic şi şomer. Ei bine, a găsit de lucru. De altfel, cinematograful nu are nevoie numai de actori, regizori şi operatori. Are nevoie şi de electricieni, tehnicieni, mecanici...

— Văd că vă pricepeţi, l-am ironizat.

— Am învăţat.

— Şi unde a găsit de lucru?

— În echipa de tehnicieni care lucrează la filmul cu Sofia Loren. Ştiţi, de obicei străinii folosesc tehnicieni greci.

Am ieşit din baie cu prosopul în mână. Presimţeam că aventura noastră intra într-o fază critică. Bekas nu se specializase în probleme de cinematografie fără motiv.

— Prin urmare, aşa, am murmurat.

— Aşa. Şi ştiţi care e partea cea mai nostimă?

— Nu. Care?

— Preasimpaticul domn Bakolas a fost prezentat societăţii străine de o cunoştinţă de-a noastră,

doamna Arghiris.

— Serios?

— Da. Se pare că întreţine legături cu unul din specialiştii străini. Cu operatorul italian, un anume domn Giancarlo Malatesta.

A zâmbit.

— Aşa e. Pentru ca să poată găsi cineva azi de lucru are nevoie de cunoştinţe şi de pile.

Am luat un scaun şi m-am aşezat în faţa lui.

— Să vorbim deschis. Ce credeţi.

A zâmbit iar.

— Că şi pe „Îngerul Negru“ a început să-l intereseze cinematograful, mi-a răspuns.

Şi-a scos pachetul de ţigări, l-a întors, şi a început să deseneze, pe partea lui albă, mici forme geometrice.

— Aici există diferite puncte, în aparenţă fără legătură între ele. Operatorul italian, omul care v-a lovit, filmul Sofiei Loren, relaţiile mondeno-artistice internaţionale ale doamnei Arghiris. Şi totuşi, aceste elemente au un singur punct comun.

— Care? am întrebat, deşi ştiam ce va răspunde.

— „Îngerul Negru”. Operatorul italian îl angajează pe Bakolas, care v-a rănit din ordinul „Îngerului Negru”. Bakolas a fost recomandat italianului de către doamna Arghiris, care, după cum ştim, are legături cu oamenii „Îngerului”. Pe doamna Arghiris o leagă o veche prietenie de acest Giancarlo Malatesta, prietenie care datează de mulţi ani, din străinătate. Foarte probabil, din perioada de când data şi prietenia ei cu răposatul Haaze. Şi, în sfârşit, fermecătoarea Sofia Loren...

— Doar nu vreţi să susţineţi că şi Sofia Loren e un

instrument al „Îngerului Negru”!

— Fireşte că nu. Însă Sofia Loren urmează să filmeze în largul insulei Delos, poate chiar în locul unde „Îngerul Negru” îşi caută comoara. Acum înţelegeţi?

Îmi dădusem seama cu mult înainte unde avea să ducă raţionamentul lui. Bekas şi-a stins satisfăcut ţigara.

— Vedeţi acum cât de primejdioasă poate fi graba? V-aţi lămurit acum ce-am fi pierdut dacă ne repezeam să-l arestăm ieri pe „amicul” dumneavoastră Bakolas?

Se ridică. Ochii îi străluceau.

— Pe omul acesta am început să-l simpatizez! exclamă.

Îmi transmisese ceva din buna lui dispoziţie.

— Pentru că mi-a spart capul?

— Pentru că mi-a rezolvat singura problemă căreia nu-i găseam dezlegare. Acum vă las să vă bărbieriţi în linişte. Bună ziua!

A ieşit, închizând uşa în urma lui. În sfârşit, ştiam de ce mă părăsise comisarul Bekas în ultimele douăzeci şi patru de ore: făcuse cercetări şi într-un timp atât de scurt reuşise să afle multe lucruri.

Ar fi trebuit să mă simt tulburat de noile date ale problemei, dar nu eram. „Îngerul Negru”, maşinaţiile şi asasinii lui, toate trecuseră pe planul al doilea. Amintirea nopţii precedente mă stăpânea încă pe de-a-ntregul. Magda promisese că va încerca să mă întâlnească în acelaşi loc şi la aceeaşi oră. Va încerca, dar oare va reuşi? O vor lăsa?

Era dimineaţă şi urma s-o văd seara. Mă despărţeau de ea zece ore cu sute de minute, ore care aveau să mi se pară nesfârşite.

Am rătăcit fără rost pe străzile Atenei, am mâncat la primul restaurant ieşit în cale, apoi m-am întors la hotel. Colţul răcoros al barului şi figura cunoscută a barmanului constituiau pentru mine un refugiu.

Barmanul a terminat cu câţiva clienţi întâmplători şi s-a apropiat de mine.

— Cum vă simţiţi azi?

Se referea la rană. Nu ţineam minte cu ce minciună justificasem acest „accident”.

— Minunat. Ce fac stelele noastre?

— Pleacă, şi astfel ne vom regăsi liniştea. Italienii ăştia sunt drăguţi, dar prea gălăgioşi.

— American, dar se prezintă ca italian. Protagonista şi tehnicienii sunt italieni. Vedeţi, cu trucul ăsta americanii păcălesc fiscul.

Prietenul meu, ca toţi cei de meseria lui, era bine informat.

— O parte dintre ei au şi părăsit hotelul. Mâine pleacă Loren, regizorul şi ceilalţi protagonişti.

Am mai vorbit un timp despre film, apoi barmanul a trecut la politica internaţională. Avea părerea lui personală despre problema algeriană şi o uimitoare uşurinţă de-a schimba subiectul discuţiei.

Trăisem toată ziua cu impresia că noaptea nu va veni niciodată, şi iată că venise. Mă instalasem lângă gardul grădinii publice, cu o jumătate de oră mai devreme de ceasul fixat. Eram ca un elev la prima întâlnire. După ce mi s-a părut de cel puţin zece ori că automobilul care venea spre mine era al Magdei, l-am văzut şi pe cel dorit oprindu-se lângă trotuar. Am alergat, l-am ocolit şi am luat loc alături de Magda. A pornit îndată, dar nu înainte de a privi neliniştită în jur.

Conducea cu o singură mână, cealaltă strângându-mi-o pe-a mea. Îi simţeam nerăbdarea. Nu vorbeam, pentru că, desigur, aveam prea multe să ne spunem. Maşina înghiţea autostrada cu viteza pe care i-o îngăduiau maşinile din faţa noastră. Magda se grăbea să ajungem pe plaja „noastră”, şi gândul acesta mă umplea de bucurie.

Am ajuns. A condus maşina aproape de mare, m-a luat de mână şi m-a tras pe plaja de ieri...

. . . . . .

Ne înţelesesem să nu mai vorbim despre cele ce alcătuiau „cealaltă viaţă a noastră”, şi nu am vorbit. Primeam ceea ce îmi dădea, şi era mult. Îşi sprijinise capul de pieptul meu şi ne lăsam privirea să rătăcească printre stele. Ieri se petrecuseră lucruri groaznice, mâine poate aveau să se petreacă şi altele, dar acest ceas era numai al nostru. Străin de cele ce-l precedaseră, de cele ce vor urma. Îmi ceruse să nu vorbim şi totuşi ea a fost cea care deschise discuţia:

— De-ar fi închipuire totul, şi numai această clipă adevărată... De-am putea crede că acum ne-am trezit şi că celelalte au fost doar un coşmar... şopti.

— Să credem aşa.

— Nu putem. Mâine...

Se întoarse brusc, apropiindu-şi faţa de a mea.

— Dacă ai şti...

— Nu vreau să aflu.

— Şi totuşi, trebuie să afli. Ca să te fereşti. Cu câteva zile în urmă ţi-am cerut să pleci. Acum n-aş putea suporta despărţirea.

— Atunci, uită.

— Şi dacă uit, am să te-ajut?

Am zâmbit.

— Am nevoie de ajutor?

— Nu râde. Dacă ai şti de ce fapte îngrozitoare sunt capabili aceşti oameni...

— Oamenii „Îngerului Negru”?

— Da, a murmurat atât de încet, încât mai mult am ghicit răspunsul decât l-am auzit. Ei i-au ucis pe Timoteos, pe Aperghis, pe toţi ceilalţi.

— Ştiu.

— Nu, nu ştii. Îţi închipui, dar nu ştii. Dacă ai ştii te-ai îngrozi.

Se ridică într-un cot.

— Nu mai pot rezista!

— Atunci, spune-mi. Ca să te ajut...

— Nimeni nu mă poate ajuta. Dar nu-mi mai pasă. Am să-ţi spun totul. Vei afla...

Era clipa pe care o aşteptam de-atâta timp şi totuşi acum am ezitat.

— Magda...

— Nu. A durat destul. Omul care ne joacă pe toţi ca pe nişte marionete e neîndurător.

— Demodikos?

— Nu e Demodikos, a şoptit.

— Atunci, cine?

Era gata să-i rostească numele, dar în ultimul minut, de parcă o înspăimânta greutatea acestei destăinuiri, tăcu.

— Magda, îl cunosc pe acest om? L-am văzut?

— Da.

— Magda, dacă socoţi că nu trebuie să-mi spui. Nu-mi spune. Dar cred că dacă voi şti, te voi putea ajuta mai bine.

— Nimeni nu mă poate ajuta, repetă, dar trebuie să

afli cine este. Ca să te poţi feri. Este…

Ochii ei se măriră plini de groază. Privea dincolo de mine, de parcă vedea o fantomă. Se ridică brusc şi strigă:

— Kostas! Fii atent!

M-am întors cât am putut de repede şi l-am văzut pe omul care mă ochea. „Am văzut“ nu este expresia potrivită. Stătea cu spatele la lumină – o siluetă întunecată, în mâna lui întinsă sclipea revolverul.

— Ţi-am atras atenţia de la început, i-am auzit vocea răguşită. Nu trebuia să fii curios.

M-am ridicat în genunchi. Era o nebunie să cred că-l voi putea înfrunta. Înainte de-a apuca să mă ridic în picioare, glontele avea să pornească.

— Să nu încerci, am zis. În jur sunt prietenii mei.

A râs.

— Nimeni nu vine cu prieteni la o întâlnire.

Îndată după aceea s-a auzit împuşcătura.

Totul s-a petrecut fulgerător. Am văzut-o pe Magda căzând şi pe asasin depărtându-se. Nu m-am gândit nicio clipă să alerg după el. M-am aplecat asupra femeii prăbuşite şi am îmbrăţişat-o.

— Magda!

Am zărit în ochii ei o expresie de nedescris. A încercat să vorbească, dar n-a reuşit.

— Magda! am strigat nebun de deznădejde. Magda, nu…

Un firicel de sânge i se scurgea din colţul buzelor. I-am simţit corpul îngreunându-se.

— Magda!

Vru din nou să spună ceva, dar capul i se înclină. Atunci am auzit zgomotul maşinii care pleca.

Am rămas ca pierdut, îngenuncheat pe nisip, cu

trupul femeii iubite în braţe. Îmi era imposibil să înţeleg sensul celor întâmplate.

O ţineam în braţe, fără să ştiu ce să fac, şoptind vorbe fără legătură. O uciseseră, era moartă, n-avea să măi vorbească niciodată, să mai râdă, n-aveam s-o mai văd niciodată.

M-am ridicat, am luat-o în braţe şi am fugit ca nebun la maşină. Poate că ireparabilul nu se produsese încă.

Poate reuşeam s-o salvez. Am aşezat-o pe locul din faţă, acolo unde la venire stătusem eu, şi m-am repezit la volan. Am pornit ca nebun, într-o cursă de coşmar. Trupul ei alunecase spre mine şi-i simţeam obrazul rece lipit de-al meu.

— Îmi dau seama ce simţiţi.

Comisarul Bekas se afla în camera mea şi în lumină trăsăturile chipului său păreau dure.

— Nu. Nu înţelegeţi. Nu puteţi înţelege. A murit pentru mine, ca să mă salveze, şi eu sunt cel care am ucis-o. Eu şi curiozitatea mea.

— Nu sunteţi dumneavoastră de vină. Ar fi ucis-o oricum, când nu le-ar mai fi fost necesară. Ştiau ce sentimente nutreşte pentru dumneavoastră. Nu puteau avea încredere în ea. Vă rog să-mi povestiţi ce vă spunea când a apărut asasinul.

— Nu ştiu, nu-mi amintesc.

Îmi aminteam foarte bine, dar acum totul îmi era indiferent.

— Încercaţi.

— Nu mă interesează.

— Îi veţi lăsa aşa? Aţi uitat că indivizii ăştia au vrut să vă ucidă şi că tot ei au omorât-o pe femeia iubită?

— Nu mă mai interesează nimic

— Nici răzbunarea?

— Nici.

Nu minţeam. Nu mă mai interesa nimic. Magda nu mai era în viaţă. Şi atunci ce sens mai aveau toate celelalte?

— Şi totuşi, ei...

L-am privit pe Bekas de parcă îl vedeam pentru prima oară. Despre ce vorbea omul ăsta? De ce aducea tot felul de argumente? Oare nu înţelegea că nu mai exista nimic, că „Îngerul Negru” şi toţi ceilalţi încetaseră să mai existe pentru mine odată ce ea nu mai era în viaţă? L-am văzut pe comisar ridicându-se.

— Am să vă vizitez mai târziu.

Nu i-am răspuns. L-am văzut ieşind din camera şi nu eram sigur că totul se petrecea aievea. „Înţeleg ce simţiţi...” Nu înţelegea. Era imposibil să înţeleagă.

Încăperea se umplu de chipul Magdei, aşa cum o văzusem la ultima întâlnire.

N-aveam s-o mai văd, n-aveam s-o mai ating vreodată. Senzaţia ireparabilului pătrunse în mine ca un pumnal. Durerea îmi strângea inima, şi era puternică, suportabilă.

6

Ai fi zis că ziua îşi pusese dinadins cel mai frumos veşmânt. Soarele strălucea vesel, atmosfera era parfumată de aromele pământului atic şi Cimitirul A, în ciuda cavourilor de marmură şi a mormintelor, semăna cu un parc vesel.

Acoperiseră groapa doar de câteva minute, şi cei care asistaseră la înmormântare plecau. Oameni, majoritatea necunoscuţi, care-mi strânseseră mâna puţin mai înainte, prezentându-şi condoleanţele celei mai apropiate rude. Stăteam în picioare, nemişcat, privind ca pierdut placa de marmură cu litere aurii:

TIMOTEOS KONSTAS
1899 – 1961

MAGDA KONSTAS
1925 – 1962

Am simţit o mână pe braţul meu.

— Veniţi. Maşinile pleacă.

Întorcându-mă, m-am trezit faţă în faţă cu avocatul Apostolos Melahrinos, greoi, impunător şi prietenos. Am murmurat câteva cuvinte. Intenţionam să rămân. M-a privit, uimit de durerea mea.

— Am să v-aştept la biroul meu, pentru formalităţi.

— Care formalităţi?

— După această moarte neprevăzută, averea

unchiului dumneavoastră...

Acest om serios şi inteligent îmi vorbea despre moştenire, când eu pierdusem tot ce aveam mai scump. Oare atât de puţin înţeleg oamenii?

— Mulţumesc. Am să trec.

Până la urmă a plecat, lăsându-mă singur cu cele două nume, cândva doi oameni vii:

TIMOTEOS KONSTAS
1899 – 1961

MAGDA KONSTAS
1925 – 1962

Nu l-am auzit pe cel care se apropia. (În ciuda trupului său greoi, comisarul Bekas se mişca uneori ca o felină.)

— Trebuia să-şi pună şi semnătura sub aceste date şi nume.

M-am întors şi l-am privit.

— Cine?

— Cine altul? „Îngerul Negru”

Mă luă de braţ.

— Să mergem şi noi. Toţi ceilalţi au plecat.

Nu-l observasem în mulţimea care asistase la înmormântare, şi nu se numărase printre cei care-mi prezentaseră condoleanţe.

M-a tras uşor după el, silindu-mă să mă depărtez de mormânt. Ne îndreptam acum spre ieşire, pe sub copacii din cimitir.

— Tot grupul a fost aici.

— Cine?

— Nu i-aţi văzut?

Nu văzusem nimic, pentru că nu mă interesa să

văd nimic.

— Doamna Kondalexis, doamna Arghiris... Numai Demodikos lipsea. Tânărul acela neconsolat era fiul doamnei Arghiris?

Alex Arghiris era singurul pe care-l observasem. Era într-adevăr demn de milă.

— Da.

— Cred că numai el, în afară de dumneavoastră, bineînţeles, a fost cu-adevărat îndurerat de moartea ei.

— O iubea foarte mult, am spus.

— Aşa se pare.

Am străbătut împreună aleile îngrijite, de parcă venisem acolo la plimbare. Bekas se opri.

— Mă întreb dacă era şi el aici, zise.

— Cine?

— Omul care a ucis-o.

M-am înfiorat.

— Credeţi...

— Nu exclud o asemenea posibilitate. Artistul vrea uneori să-şi admire opera, şi trebuie să admitem că acest om este un artist, în felul său.

Pentru prima dată am ieşit din mortala nepăsare care mă cuprinsese şi am simţit un sentiment de revoltă:

— Să fi avut tupeul...?

— De ce nu? Pentru el fiecare moarte constituie încă un pas spre ceea ce consideră scopul său, încă un pas spre desăvârşirea operei sale. De ce să nu credem c-a venit să-şi savureze noul pas? Şi apoi, faptul că avea să stea lângă dumneavoastră, să vă strângă mâna, după ce cu zece-cincisprezece ore în urmă o ucisese pe Magda Konstas, sub ochii dumneavoastră – trebuie să fi fost pentru el ceva

extrem de distractiv.

Furia începu să pună stăpânire pe mine.

— Ar fi posibil? am întrebat cu răceală.

— Nu ştiu. E doar o părere. De la oameni de felul lui te poţi aştepta la orice. L-am urmărit destul de mult pe Demodikos în ultimul timp.

Fără să-mi dau seama, am replicat:

— Nu e Demodikos.

N-a părut tulburat.

— Nu susţin că este el, dar dumneavoastră de unde ştiţi?

— Mi-a spus-o ea.

— Magda Konstas?

— Da. Cu o secundă înainte de-a muri.

Se străduia să-şi păstreze calmul, dar nu reuşea. Ochii lui sclipiră.

— Adică ce v-a spus?

— Zicea că omul care se găseşte în spatele tuturor acestor fapte este neînduplecat. Am întrebat-o. „Demodikos?", şi mi-a răspuns: „Nu e Demodikos".

— Şi nu v-a spus numele lui?

— Era pe punctul de a mi-l spune.

Groaznica scenă a ultimei noastre nopţi reînvie brusc în mintea mea cu o dureroasă claritate. Am văzut chipul drag al Magdei în timp ce-mi vorbea. „Magda, cine este?" „Este..."

Apoi expresia de groază din ochii ei, când a văzut silueta întunecată a asasinului care-şi fixa ţinta. Vocea mi se frânse.

— Era gata să mi-l dezvăluie, când a apărut asasinul. Intenţiona să mă ucidă pe mine, Magda însă s-a aruncat în faţă, apărându-mă cu propriul său trup.

Am simţit o lacrimă arzătoare pe obraz, dar n-am făcut niciun gest ca s-o şterg.

— A murit ca să nu mor eu, înţelegeţi?

— Da. Şi dumneavoastră nu l-aţi văzut pe criminal?

— Cum să nu? Însă... nu l-am recunoscut.

— Era un necunoscut?

— Nu ştiu. Aşa cum stătea, avea în spate lumina palidă a nopţii. N-am văzut decât o siluetă întunecată. Pe urmă Magda s-a prăbuşit, eu m-am repezit spre ea şi ucigaşul a avut tot timpul să plece. În timp ce Magda îşi dădea sufleul, am auzit numai motorul maşinii lui.

— Deci a venit cu maşina. Desigur c-o urmărea pe Magda şi a intervenit la momentul potrivit. Ca să nu aflaţi numele care nu trebuia. Ce n-aş da să-l pot cunoaşte pe acest om!

— Se pare că eu îl cunosc, l-am văzut...

Ochii lui sclipiră iar.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că...

I-am repetat discuţia purtată cu Magda, în ultimul ceas al vieţii ei: „Magda, îl cunosc pe acest om? L-am văzut?” „Da.”

Bekas mă asculta cu atenţie:

— E foarte important ceea ce mi-aţi relatat, rosti când am terminat.

Reuşise să obţină rezultatul dorit.

— Îl vom putea găsi pe acest om?

— Sunt sigur că vom putea, răspunse calm Bekas.

La capătul drumului se ivi un alt cortegiu funerar, înaintând în direcţia noastră.

— Cred că nu mai avem nimic de făcut aici, spuse Bekas.

M-am întors şi m-am uitat, pentru ultima oară, spre acel loc din cimitir unde se afla mormântul soţilor Konstas.

— Da, nimic, am murmurat.

Comisarul Bekas m-a însoţit până la hotel. În momentul când intram, am constatat că domnea o mare agitaţie. Ziarişti, fotoreporteri, poliţişti.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Bekas pe poliţistul care-i împiedica pe curioşi să intre în clădire.

— Pleacă actorii străini, ne lămuri acesta.

Într-adevăr, în aceeaşi clipă un fior păru că străbate holul. Sofia Loren ieşea din ascensor, orbitor de frumoasă şi urmată de veşnica ei suită. Ziariştii şi curioşii au înconjurat-o ascunzând-o privirilor noastre, în timp ce flaşurile fotoreporterilor fulgerau.

— Să mergem, i-am spus brusc lui Bekas.

Ne-am retras într-un colţ, în timp ce actriţa cu suita ei ieşea din hotel. Bekas mi-a arătat un bărbat voinic, între două vârste, cu chipul ars de soare.

— Iată-l.

— Cine-i?

— Prietenul doamnei Arghiris. Giancarlo Malatesta, operatorul.

Acum nu-mi aminteam exact ce-mi povestise comisarul despre operator. În cele din urmă, agitaţia se potoli. Actorii urcaseră în maşini, îndreptându-se spre Pireu.

— Mă duc şi eu, zise Bekas.

L-am însoţit până în uşa hotelului. În timp ce ne luam rămas bun, am văzut-o pe doamna Arghiris instalându-se în maşina italianului. Apoi am urcat în cameră.

N-aş putea preciza cât timp a trecut până în clipa când a sunat telefonul. Era recepţia.

— Un domn întreabă dacă vă poate vedea.

— Şi-a dat numele?

— Da, avocatul Melahrinos.

Nu eram dispus să-l primesc, însă nu-l puteam izgoni pe acest vechi prieten al lui Timoteos Konstas.

— Îl aştept, am răspuns.

Probleme legate de moştenire! Avocatul venea să-mi vorbească de legi, imobile, depuneri şi cifre.

Peste câteva minute se afla în faţa mea cu servieta lui neagră în mână.

— Dragul meu copil, îmi dau seama ce simţi. Toate aceste decese în familie...

Ştiam c-o ura pe Magda, nu făcuse nimic ca să-şi ascundă antipatia, şi îmi vorbise totdeauna urât despre ea, dar mă hotărâsem să-i interzic să mai spună ceva împotriva ei.

— Am auzit că erai cu ea când a murit.

— Da.

— Cum s-a întâmplat?

— Un răufăcător ne-a atacat ca să ne jefuiască, am încercat să mă opun, el a tras şi...

Era versiunea oficială a morţii Magdei, dată de comisarul Bekas.

— Ce nenorocire!

Şi-a deschis servieta.

— Aşa cum ţi-am adus la cunoştinţă când ne-am întâlnit prima dată, răposatul dumitale unchi a avut grijă ca în cazul decesului unuia din voi, al soţiei sau al dumitale, averea sa...

— Domnule Melahrinos, nu vreţi să lăsăm toate astea pentru altă dată? Azi nu sunt în stare...

Şi-a închis servieta. Mă aşteptam să plece, dar nu plecă.

— Ce-ai de gând să faci?

— Pentru moment, nimic.

S-a jucat puţin cu închizătoarea, de parcă îi era greu să continue conversaţia.

— Moartea asta te-a afectat foarte mult, nu-i aşa? rosti în cele din urmă.

Ce puteam să-i spun şi cum mă putea înţelege?

— Dacă mă ascultai de la început...

— Să lăsăm toate astea... l-am întrerupt obosit.

— Şi-acum?

— Mă voi răzbuna! am rostit fără să vreau.

M-a privit uluit şi abia atunci mi-am amintit că avocatul nu ştia nimic.

— Pe cine?

— Nu mai ştiu ce vorbesc.

A rămas tăcut. Pentru un timp, scurta tăcere ne-a îndepărtat unul de altul.

— Nu vreau să fiu indiscret, îmi zise Apostolos Melahrinos, dar în calitate de vechi prieten al familiei, vreau să spun...

S-a oprit.

— Ce?

— Iată, am impresia că în realitate lucrurile s-au petrecut cu totul altfel decât sunt prezentate.

— Adică?

— Mă refer la acest „răufăcător întâmplător“ care v-a atacat ca să vă jefuiască.

— Ce vreţi să insinuaţi?

— Dumneata... tânăra văduvă... locul pustiu...

— Spuneţi odată ceea ce vreţi să spuneţi! am strigat enervat.

Mi-a evitat privirea jucându-se cu servieta.

— Nu cumva, în această tragică afacere, dragostea şi-a avut rolul ei? Nu cumva vreun...

— Rival? am zis provocator.

— Nu vreau să devin indiscret, dar...

— Dar deveniţi!

N-a părut că se supără. S-a ridicat.

— Vom discuta în altă zi despre moştenire. Acum e mai bine să te las...

Mi-a dat mâna şi m-am ruşinat pentru purtarea mea. L-am însoţit până la uşă, şi acolo am încercat să îndrept lucrurile:

— Vă rog să mă scuzaţi, însă această întâmplare m-a tulburat foarte mult.

— Cândva am fost şi eu tânăr, a rostit zâmbind.

M-a bătut pe umăr şi s-a îndepărtat greoi, impunător şi respectabil.

7

Nu aveam chef să văd pe nimeni, dar şi singurătatea era de nesuportat. Am coborât la bar. Primul om pe care l-am văzut a fost Alex Arghiris. Faţa lui părea mai ofilită ca oricând. Mă privea cu aerul speriat al câinelui lovit. Era evident că voia să se apropie de mine, dar nu îndrăznea. M-am dus lângă el.

— Singur?

A dat trist din cap.

— Pot să iau loc?

Mi-a arătat un scaun. Am spus prosteşte:

— S-au dus şi astea.

„Astea“ erau Magda, neliniştile noastre, dragostea atât de diferită pe care o nutream amândoi pentru ea, şi atâtea altele ştiute şi neştiute.

— Dar cum e posibil...? a exclamat, şi era gata să izbucnească în plâns.

— Uite că a fost posibil.

— Se vorbeşte de-un răufăcător care a vrut să vă jefuiască, şi altele de felul ăsta, pe care eu...

— Nu le crezi.

— Aşa-i.

Ochii lui implorau o explicaţie.

— Ar fi fost o prostie să le crezi.

— Dar atunci, cine? Cine a ucis-o?

O răutate nejustificată puse brusc stăpânire pe mine.

— Nu ştii?

S-a zăpăcit.

— Să ştiu? Cum să ştiu? De ce să ştiu?

Mi s-a făcut milă.

— Am aruncat doar aşa, o vorbă.

Era gata-gata să facă o criză de isterie.

— Nu. N-aţi spus-o doar aşa. Există ceva în spatele tuturor acestor întâmplări, ceva pe care-l simt, dar nu-l pot înţelege. Pentru numele lui Dumnezeu – se agăţă de braţul meu –, explicaţi-mi, ce se întâmplă?

Eram gata să-i dezvălui totul, dar m-am stăpânit. Magda îmi spusese că omul care se ascundea în spatele tuturor acestor morţi îmi era cunoscut. Era un om pe care-l cunoşteam, pe care-l văzusem, cu care poate că şi discutasem. Desigur, nu credeam că asasinul cel rece şi metodic putea fi acest băiat isteric, dar, oricum, era unul dintre cei care se apropiaseră de mine. Alex Arghiris continua să-mi strângă braţul.

— Ce se petrece?

— Mi-aş da mâna dreaptă să aflu!

— De ce toate aceste morţi? Konstas, Aperghis, şi-acum...

— Nu sunt numai Konstas şi Aperghis. Mai sunt şi alţii.

— Dar de ce?

— Ţi-am spus că nu ştiu.

— Nu-i adevărat! Ştiţi ceva şi-mi ascundeţi! Toţi ştiu ceva şi se-ascund de mine...

I-am îndepărtat liniştit dar hotărât mâna de pe mine.

— Care „toţi”?

— Toţi, mama, dumneavoastră, Irma...

— De ce vorbeşti aşa? Ce ţi-a spus mama ta?

— Nu mi-a spus nimic, dar simt. Simt în clipa asta că şi dumneavoastră îmi ascundeţi ceva. Am impresia că... – nu pot să definesc precis – iată... parcă m-aş găsi în mijlocul unui cerc pe care nu-l văd, dar îl intuiesc. Nu, nu e asta. Iată... parcă s-ar juca cu mingea peste capul meu şi eu nu-i văd nici pe jucătorii care sunt în jurul meu, nici mingea care îmi zboară pe deasupra capului. Nu ştiu ce vorbesc. Sunt bolnav.

Era într-adevăr bolnav. Tremura şi avea înfăţişarea unui om care nu dormise de mult timp.

— Alaltăieri v-aţi referit la „Îngerul Negru”. Vreau să-mi explicaţi cine este acest „Înger Negru”.

— De ce?

— Pentru că...

S-a oprit de parcă nu ştia cum să continue. Pe urmă îşi completă fraza:

— ...am impresia că, orice-ar fi, trebuie să aibă o oarecare legătură cu aceste morţi.

Nu m-am putut stăpâni:

— Are! am exclamat.

— Care?

— În clipa asta nu ştiu nici eu. Când voi afla, te voi pune la curent.

Îşi ascunse faţa în mâini. Mila pe care o resimţeam pentru el deveni tot mai intensă.

— De ce stai singur? Unde e mama ta?

A surâs cu amărăciune.

— Mama... Uneori mama îmi este mai străină – arătă spre un client al hotelului, care tocmai trecea – şi decât acest om necunoscut, pe care nu-l voi mai întâlni vreodată. Şi, de altfel, mama nu e aici.

— A plecat?

— Da, puţin mai înainte.

— La Mykonos?

M-a privit mirat.

— De ce la Mykonos?

— Aşa mi-a venit. Unde s-a dus?

— Într-o excursie la Meteora.

— Singură?

— Nu. Cu Irma Kondalexis şi nişte prieteni de-ai ei.

— Care prieteni?

Îmi pierdusem controlul şi puneam întrebări manifestând un interes nejustificat pentru un om care nu era la curent. Alex Arghiris s-a uitat la mine uluit.

— Nu ştiu. Nu m-a interesat şi n-am căutat să aflu.

Comisarul Bekas se tot juca cu bricheta lui ieftină. Începusem să-l cunosc, şi gestul lui îmi arăta că îl preocupă ceva.

— La Meteora?

— Aşa mi-a spus.

Îi telefonasem de îndată ce mă despărţisem de Alex Arghiris şi ne-am întâlnit la cafeneaua Flokas. Stăteam la o masă aşezată pe trotuarul străzii Bucureşti, şi toate locurile din jurul nostru erau ocupate de turişti străini.

— Asta nu înţeleg! Ce dracu se duc să facă la Meteora?

— V-aţi aşteptat să meargă la Mykonos, nu-i aşa?

— Da. Sunteţi sigur că acest tânăr v-a spus adevărul?

Eram sigur? În această poveste obscură puteai fi sigur de ceva?

— Aşa cred, numai dacă...

Ideea îmi venise abia în clipa aceea.

— Numai dacă?

— Numai dacă nu l-au minţit şi pe el.

— Vom afla.

Jocul cu bricheta încetă. Comisarul Bekas o puse în buzunar.

— M-am gândit mult la cele ce mi-aţi povestit, când ne-am întors de la înmormântare.

— La ce?

— La omul care se află în spatele tuturor acestor morţi. Ea... – îi era greu s-o numească –, răposata, vă spusese că...

Din toate cuvintele lui îmi stăruia în minte „răposata”.

— Vă spusese, reluă, că pe omul acela îl cunoaşteţi, l-aţi văzut.

— Da.

— Ce oameni cunoaşteţi în Atena? Cu cine v-aţi întâlnit în ultimul timp?

— Cu cine...?

— Da. Să încercăm să-i găsim pe toţi. Indiferent dacă pot fi sau nu suspecţi. Începem cu mine. Deci numărul unu, eu. Altul?

— Doamna Arghiris.

— Numărul doi, doamna Arghiris. Altul?

I-am amintit pe Alex, pe Irma Kondalexis, pe Demodikos...

— Altul?

Mă gândeam.

— Barmanul, zise Bekas.

— Dar ce legătură poate avea barmanul cu...

— Am spus să ne amintim de toţi. Aşadar, barmanul. Altul?

— Avocatul...?

I-am vorbit despre vechiul prieten al lui Timoteos Konstas, despre antipatia lui pentru Magda, despre prima întâlnire cu el, despre vizita pe care mi-o

făcuse la hotel puţin mai înainte. Bekas mă asculta fără să mă întrerupă.

— Altul?

— Un...

Şi brusc am simţit că totul se răstoarnă în mine. Se vede că expresia feţei mi se schimbase, căci comisarul Bekas mă întrebă:

— Ce-aţi păţit?

Nu i-am răspuns. Luptam cu un gând care mă tulbura.

— V-aţi mai amintit de cineva?

— De-o întâmplare! am rostit agitat. Când Magda Konstas dispăruse, ţineţi minte că m-am dus la biroul lui Apostolos Melahrinos ca să-l întreb dacă n-o văzuse.

— Şi?

— Avocatul mi-a răspuns că n-o văzuse, că nu se întâlnise cu ea de multă vreme.

— Mi-aţi mai spus toate acestea.

— Da, însă am trecut ceva sub tăcere, fiindcă mă jenam să vă mărturisesc, socotind că era de vină doar închipuirea mea bolnavă, de îndrăgostit.

— Ce anume?

— În ziua aceea, chiar în clipa când avocatul Melahrinos mă asigura că Magda nu trecuse de mult pe la biroul lui, am simţit parfumul ei plutind în încăpere. Înţelegeţi?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu mai ştiu ce vreau să spun, dar în biroul lui persista încă parfumul ei.

— Ceea ce înseamnă, zise calm Bekas, că Magda Konstas trecuse pe-acolo.

— Da.

— Şi că acest domn Melahrinos v-a ascuns...

— Da.

— Foarte bine.

— Şi totuşi e imposibil ca un om precum Apostolos Melahrinos să...

— Să aibă vreo legătură cu „Îngerul Negru”? Asta e şi părerea mea, aşa că nu vă lăsaţi purtat de imaginaţie, în primul rând, cum foarte just v-aţi gândit atunci, poate că era doar o nălucire de îndrăgostit şi vi s-a părut că simţiţi parfumul. În al doilea rând, e posibil ca Magda Konstas să fi trecut într-adevăr pe la avocatul familiei.

— Atunci de ce m-a minţit Melahrinos?

— Pentru că aşa îl rugase clienta lui. Nu uitaţi că în acele zile Magda Konstas vă evita. A făcut tot posibilul ca să n-o găsiţi. Altul? Pe cine aţi mai cunoscut de când vă aflaţi la Atena?

Noaptea rămâi singur cu durerea ta. Întâlnirile din timpul zilei, mişcarea, zgomotele se interpun oarecum între tine şi suferinţă, nu o îndulcesc, dar o mai diminuează. Noaptea însă durerea vine întreagă, te copleşeşte, îţi răsuceşte cuţitul în inimă. Era prima noapte după înmormântarea Magdei şi mi-a părut nesfârşită şi chinuitoare. Dimineaţa, comisarul Bekas a venit în camera mea.

— Tânărul v-a spus adevărul. Au plecat la Meteora, mi se adresă. Însă nu cu un grup, ci singure. Irma Kondalexis şi mama lui. Demn de reţinut e că a plecat şi prietenul Demodikos. Singur, dar în aceeaşi direcţie.

— Merge şi el la Meteora?

— Asta n-o ştim. Oricum, a pornit într-acolo. Vă aştept jos până vă îmbrăcaţi.

M-am îmbrăcat cât am putut de repede. De ce se

duceau la Meteora? Ce căutau la mănăstirile de-acolo? Toate raţionamentele lui Bekas arătau că ţinta călătoriei lor nu putea fi decât insula Mykonos, unde Sofia Loren turna filmul acela. De ce, tocmai acum, plecaseră la Meteora?

— Asta nu pot nici eu să înţeleg, îmi spunea comisarul Bekas ceva mai târziu, la barul hotelului.

— Ce-ar trebui să facem?

— Încă nu ştiu. Meteora are mare importanţă pentru „Îngerul Negru”. În acel loc s-au întâlnit pentru prima dată, acolo a fost asasinat Haaze şi tot acolo s-a „spânzurat“ asasinul lui.

Şi-a scos iar bricheta lui ieftină şi a început s-o aprindă şi s-o închidă. Şi dintr-o dată s-a oprit.

— Ce-aţi zice dacă am da o fugă până acolo?

Observasem felul cum îşi închisese bricheta şi ştiam că mă întreba doar aşa, de formă. Se şi hotărâse.

— Să mergem, am încuviinţat. Dar la Mykonos...?

— Oamenii mei sunt de ieri la Mykonos.

Amândoi ne dădeam seama că ceva ne scăpa. Centrul de greutate trebuia să fie Mykonos, şi totuşi protagoniştii acestei afaceri porniseră în direcţie opusă. De ce?

— Când credeţi că trebuie să plecăm? l-am întrebat.

— Cât mai repede. Aveţi ceva de făcut pe-aici?

N-aveam.

— Atunci...

Maşina lui se afla în faţa hotelului. Dacă voiam, puteam porni de îndată la drum.

Peste zece minute ne îndreptam spre Tessalia.

Călătoream împreună, şi Bekas conducea o maşină

neagră pe care poliţia i-o pusese la dispoziţie. Nu vorbeam, deoarece comisarul şofa cu o atenţie exagerată. Făcea o treabă, nu sport. Ne apropiam de Teba, când Bekas a oprit pe neaşteptate. În jurul nostru nu exista nimic care să justifice această frânare bruscă. Şoseaua era liberă, maşinile din faţa şi din spatele nostru se aflau destul de departe, aşa că nu aveam de întâmpinat nicio piedică.

— Ce s-a întâmplat?

Bekas nu mi-a răspuns. A coborât din maşină şi eu l-am urmat.

— De ce ne-am oprit?

— Cred că trebuie să ne întoarcem, îmi zise.

Nu înţelegeam. Nu intervenise nimic care să ne determine să schimbăm programul.

— De ce?

— Mi-e teamă că le facem jocul. Că plecarea lor la Meteora are un singur scop: să ne depărteze de locul care ne interesează.

— Credeţi...

Era prost dispus, fiindcă nu avea certitudinea că raţionamentul lui era corect.

— Nu ştiu. Acum, în timp ce conduceam, m-am gândit la această posibilitate. Excursia la Meteora a intervenit tocmai în momentul când ar fi trebuit să fim la Mykonos. Nu susţin că sunt sigur, însă...

Însă această călătorie se făcuse prea în văzul tuturor.

— Le-am aflat prea uşor mişcările. De parcă voiau să fie aflate. Şi dumneavoastră aţi luat cunoştinţă de ele la fel de uşor.

Ce voia să spună? Că tânărul Arghiris îmi vorbise intenţionat despre excursia mamei sale? În cazul ăsta ar fi trebuit să fie şi el la curent cu toată povestea, şi

atunci disperarea, neliniştile şi întrebările lui erau doar teatru – ce-i drept, foarte reuşit.

— Nu cred.

— Nu este absolut necesar ca tânărul să cunoască întreaga afacere... se poate însă ca mama lui să nu-i fi dezvăluit întregul adevăr. Dacă, în realitate, doamna Arghiris trebuia să meargă la Meteora în taină, de ce să nu-i toarne fiului ei o mică minciună? De ce să-i indice cu exactitate unde se duce?

Îşi aruncă ţigara cu un gest violent, furios pe el însuşi.

— Domnii ăştia ne-au tras clapa, şi noi ne-am lăsat duşi de nas cu uşurinţă. Cu cât mă gândesc mai mult, cu-atât sunt mai convins de asta.

Se aştepta să mă opun, dar am tăcut.

— Ne întoarcem.

A urcat în maşină şi l-am urmat. Felul cum conducea îmi arăta cât era de supărat pe sine însuşi. După ce am fost cât pe-aci să ne ciocnim cu un camion care venea din spate, am pornit spre Pireu. Bekas se uita mereu la ceas.

— Dacă avem puţin noroc, îl prindem.

— Pe cine?

— Vaporul.

Se referea la vaporul care făcea curse între Pireu şi Mykonos. Dacă nu ajungeam la timp, ar fi fost silit să folosească din nou patrula căpităniei portului, în felul acesta făcându-ne o foarte spectaculoasă apariţie în insulă.

— Lucru care ne-a fost de folos data trecută, şi ne este dăunător acum, zise comisarul.

Am ajuns la Pireu, în port, tocmai când vaporul Karalskakis se pregătea să ridice ancora. Am lăsat

maşina pe chei şi am luat-o la fugă. Am sărit pe puntea vasului în ultimul moment. Faţa posomorâtă a poliţistului arăta că, în ciuda spuselor sale, nu era sigur că luase hotărârea cea mai potrivită.

Nava era plină de turişti care mergeau la Mykonos; mai mulţi străini decât greci. Puntea şi salonul ofereau o privelişte pitorească, dar nici comisarul nici eu nu aveam dispoziţie pentru pitoresc.

Bekas a rezolvat problema biletelor, şi ne-am aşezat într-un colţ retras al salonului. Un grup de băieţi şi fete de toate naţiile ciripeau la o masă vecină. Din fericire, toţi cei din sală erau necunoscuţi, şi astfel în prima etapă a călătoriei puteam trece neobservaţi.

Am ajuns la Mykonos târziu, în noapte. Nu am ieşit pe chei, ci undeva pe malul mării, în spatele morilor de vânt. Străbătând uliţele strâmte ale insulei, ne-am îndreptat spre aceeaşi casă unde locuisem şi data trecută. Cu mult optimism, puteam spera că sosirea noastră trecuse neobservată. Omul lui Bekas ne instală în camera mare, ce strălucea de curăţenie.

— Valizele dumneavoastră? întrebă.

— Să ne cumperi două periuţe de dinţi şi o pastă. Nu luasem cu noi absolut nimic. Bekas aruncă o privire prin fereastra deschisă.

De pe faleză ajungea până la noi o explozie neobişnuită de lumini.

— Sunt reflectoarele, explică subalternul lui Bekas. Echipa Sofiei Loren filmează scenele nocturne.

— La Delos s-au dus?

— Nu încă.

— Dintre persoanele care ne interesează cine e aici?

— Nimeni. Adică în afară de operatorul italian şi de Bakolas...

— S-a petrecut ceva deosebit?

— Nu.

Au mai discutat puţin, apoi poliţistul cu aspect de turist a plecat.

Bekas s-a întins cât mai comod pe patul acela specific insular. Şi-a desfăcut pachetul de ţigări, a luat una şi mi-a oferit şi mie.

— Acum nu avem decât să aşteptăm, mi se adresă. Poate că am greşit abandonând Meteora, dar...

Şi-a aprins ţigara.

— Dar nu cred...

I-am spus că sunt de aceeaşi părere.

Mi-am privit ceasul. Arăta ora trei. Bekas fuma, stând culcat, cea de-a opta ţigară. De când se trântise pe pat, nu-şi schimbase poziţia. Eu în schimb mă învârteam prin cameră „ca o fiară în cuşcă”. Deşi mă enerva, invidiam calmul acestui om rotofei. Dinspre morile de vânt ajungea în camera noastră zvon de glasuri tinere. Pe faleză se aprindeau luminile orbitoare ale reflectoarelor. Asistasem cândva la turnarea unui film şi ştiam câte ceasuri sunt necesare pentru a turna o scenă care pe ecran durează câteva minute. La trei şi un sfert, nu m-am mai putut stăpâni:

— Pot să fac o plimbare?

— N-ar fi nici folositor, nici logic.

— Dar omul dumneavoastră v-a raportat că nu se găseşte aici niciunul dintre ei.

Bekas fuma liniştit în patul lui.

— A spus contrariul: că pe insulă se află o persoană pe care dumneavoastră o cunoaşteţi. Rana de la cap

nu s-a vindecat încă şi l-aţi şi uitat pe acela care v-a făcut-o. Credeţi că stimabilul domn Bakolas se va bucura când vă va revedea?

Avea dreptate, dar mă sufocam în cameră.

— Bakolas e silit să stea lângă aparate. Eu am să privesc de departe.

— În regulă.

Cedase prea uşor şi nu m-am putut stăpâni să nu i-o spun. Îmi explică cu indiferenţă:

— Eu iau măsurile impuse de împrejurări dar, fie vorba între noi, nu sunt chiar atât de sigur că ei n-au aflat de sosirea noastră.

— Credeţi c-au observat?

— Tot ce au făcut până acum dovedeşte că nu sunt nişte naivi. Plimbaţi-vă şi feriţi-vă să nu vă vadă, asta ca să fim cu conştiinţa împăcată.

A stins ţigara şi a aprins îndată alta. Nu era chiar atât de calm cât voia să pară.

Turnarea peliculei adunase toată mulţimea în port, în aşa fel încât restul insulei părea pustie. Ascuns sub un balcon, priveam lumea strălucitoare şi artificială a cinematografului. Contrastul dintre lumina puternică pe care o aruncau reflectoarele pe ţărm şi semiîntunericul uliţei era atât de mare, încât puteam fi sigur că nu voi fi descoperit. Am văzut-o pe actriţa italiană stând în picioare în locul unde luminile reflectoarelor se întâlneau. Purta un costum insular – cum îşi închipuie Hollywoodul costumele insulare –, avea o basma pe cap şi machieza îi ştergea faţa. Apoi aceasta se retrase. S-au auzit mai multe comenzi scurte şi filmarea a început. Un insular – adică un actor care făcea pe insularul şi pe care nu-l observasem – s-a ivit brusc, apropiindu-se de ea.

M-am întors şi am privit spre aparatul de filmat. Giancarlo Malatesta se afla la postul lui, foarte atent la jocul actorilor. Ceva mai încolo, printre tehnicienii ocupaţi cu aparate şi cabluri, trebuia să fie şi Bakolas al meu. Da, aşa cum spusese omul lui Bekas, aici nu se petrecea nimic deosebit: se turna un film. Nimic altceva.

Am stat o vreme în ascunzătoarea mea. O voce aspră (trebuie să fi fost regizorul) a oprit totul. Scena nu mersese bine. Insularul s-a îndepărtat, machieza a revenit ca să se ocupe de vedeta internaţională... Operatorul discuta aprins cu câţiva inşi. Apoi machieza s-a dat la o parte, s-au auzit aceleaşi comenzi, Loren a luat aceeaşi atitudine şi insularul s-a apropiat de ea. Reîncepeau, cine ştie pentru a câta oară, aceeaşi scenă. Pentru mine, spectacolul începuse să devină plictisitor, aşa că am plecat.

Rătăcind pe uliţele interioare, am trecut prin spatele micii pieţe cu bustul frumoasei Mado Mavroghenous, am coborât şi, fără să-mi dau bine seama, m-am trezit în faţa hotelului Leto. Verandele lui erau întunecate şi pustii. În grădină am auzit vocile unor oameni bine dispuşi care vorbeau o limbă necunoscută mie, poate suedeza. Eram gata să mă depărtez, când m-am oprit uimit. În poarta grădinii hotelului se ivise un om, un om care m-a recunoscut şi mi-a zâmbit:

— Şi dumneata la Mykonos?

N-am răspuns. Mă zăpăcisem. Era o întâlnire la care nu mă aşteptasem. De fapt, aş fi putut spune că era singura întâlnire la care nu mă aşteptasem. Elegant şi impunător în costumul lui alb de in, avocatul Apostolos Melahrinos îmi surâdea într-un fel prietenos şi oarecum protector.

— Când ai sosit?
Am întârziat să-i răspund. Mă pierdusem cu totul.

8

Reîntors la casa unde eram găzduit, l-am găsit pe Rekas nemişcat, cu ochii închişi. Mi-am scos haina străduindu-mă să nu fac zgomot şi, păşind pe vârfuri, m-am apropiat de fereastră. Reflectoarele de pe faleză se stingeau pe rând. Filmarea nocturnă se terminase.

Ar fi trebuit să mă culc şi eu, dar mi-era imposibil. Neprevăzuta întâlnire mă tulburase. Am luat o ţigară şi am aprins-o, căutând să nu fac zgomot cu bricheta. Am auzit în spatele meu vocea calmă a comisarului:

— S-a întâmplat ceva?

M-am întors.

— V-am trezit?

— Nu dormeam. Ce v-a tulburat?

I-am povestit despre întâlnirea cu Melahrinos. S-a ridicat în capul oaselor.

— A venit azi cu familia. Aşa mi-a spus. Cu soţia şi cu fiica, în vacanţă.

— Foarte firesc.

— Dumneavoastră credeţi?

— Despre soţia şi fiica lui? Negreşit.

— Despre vacanţă?

— În stadiul în care am ajuns, nu ştiu. E posibil ca într-adevăr acest bogat avocat din Atena să-şi fi adus fiica la Mykonos ca să se distreze.

Şi-a părăsit patul şi a venit lângă mine, la fereastră. Pe ţărm orice mişcare încetase.

— Filmarea s-a terminat, a zis.

Mi-a arătat cu mâna spre răsărit, unde cerul întunecat începuse să se lumineze.

— Curând se vor ivi zorile. V-aş sfătui să dormiţi puţin. La ora asta nu aveţi nimic de făcut.

— Şi dumneavoastră?

— Am să fac o plimbare. Acum e rândul meu.

Îmi dădeam seama că se duce să se întâlnească cu omul lui. Eram obosit de călătorie şi de nesomn, dar nu aveam chef să dorm. Cu toate acestea, după plecarea lui Bekas am tras jaluzelele, m-am dezbrăcat şi m-am culcat. Şi, contrar aşteptărilor, am adormit. M-a trezit Bekas, când s-a întors.

— Cât e ceasul? l-am întrebat.

— Opt.

Dormisem patru ceasuri. Bekas s-a dus la fereastră, a deschis-o, şi lumina dimineţii a inundat încăperea. M-a privit.

— Amicii noştri au pornit spre Delos. Nu protagonista. Ea s-a dus să se odihnească. Echipa tehnică şi alţi câţiva.

— Şi noi?

— Fireşte că ne ducem şi noi. Cum vă îmbrăcaţi, şi plecăm.

M-am îmbrăcat în câteva minute.

Bekas aranjase totul cu grijă. În spatele morilor de vânt, la locul numit Alefcantria, ne aşteptau colaboratorul lui şi o barcă cu motor.

Urma să mergem pe o altă cale, să acostăm pe insula Delos şi să-i supraveghem dintr-un loc ferit.

— Desigur, ar fi fost mai bine să ne aflăm aproape de tot, dar nu-i posibil.

Cu agilitatea aceea care mă uimise totdeauna, în

contrast cu trupul lui îndesat, a sărit în barcă. Celălalt mi-a întins mâna şi l-am urmat. Apoi mykoniatul, care alcătuia întregul echipaj al ambarcaţiunii, a pornit motorul.

Ziua era luminoasă şi veselă, iar călătoria cu mica navă dificilă. Meltemi-ul[5] mykoniat şi marea agitată a Delosului ne-au zdruncinat bine. Am ajuns pe insula lui Apollon[6] destul de obosiţi. M-am uitat în larg, dar n-am văzut nimic.

— Îi veţi vedea la cotitură, mi-a explicat Bekas.

Şi, într-adevăr, după ce-am înaintat vreo trei sute de metri, i-am zărit.

Era o întreagă flotă de ambarcaţiuni mari şi mici. Nava cu aparatele de filmat şi cu echipa, o alta cu tehnicienii şi actorii, două-trei vase cu prietenii societăţii cinematografice şi curioşi, şi caicul care urma să fie filmat.

Ne despărţea o distanţă apreciabilă, însă vedeam limpede ce se petrece. Bekas avea un binoclu militar, pe care cine ştie unde-l găsise.

— Stăm bine aici, a spus.

Ne instalaserăm pe plaja Delosului. Bekas s-a lungit pe nisip şi mi-a făcut semn să-l imit. Mă întrebam cum de era posibil ca, în mijlocul unei asemenea mulţimi şi la lumina strălucitoare a zilei, oamenii „Îngerului Negru“ să-şi realizeze scopul. Nu cumva comisarul Bekas se înşelase? Nu cumva prietenia lui Giancarlo Malatesta cu doamna Arghiris şi angajarea lui Bakolas erau doar simple coincidenţe? Bekas îşi sprijinise coatele pe nisip şi cu binoclul la ochi urmărea

[5] Vânt de nord în Mediterana răsăriteană. (n. tr.)

[6] Conform mitologiei greceşti, în insula Delos, Leto a dat naştere zeiţei Artemis şi zeului Apollon. (n. tr.)

preocupat spectacolul. Apoi îmi întinse şi mie binoclul.

— Priviţi...

Mi-a arătat cu mâna. Am văzut caicul spre care arătase. Un om în costum de scafandru cobora în apă. La o depărtare de câţiva metri, pe o altă ambarcaţiune fuseseră instalate reflectoarele şi aparatele de filmat. Omul în costum de scafandru continua să coboare. Lumina reflectoarelor cădea asupra lui. Nu înţelegeam ce spuneau – auzeam numai zvonul glasurilor – dar mi-am dat seama că filmau. Curând, scafandrul a revenit la suprafaţă. De data aceasta am putut auzi comanda:

— Stop!

I-am întins lui Bekas binoclul.

Navele s-au deplasat. Caicul, care trebuia să apară în film, s-a oprit la est de punctul unde se găsea mai înainte. Celălalt vas, cu aparatele de filmat, a ancorat faţă-n faţă cu el. Scena s-a repetat. Reflectoarele s-au aprins din nou, actorul în costum de scafandru s-a cufundat în mare, s-a filmat iar.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat pe Bekas, care nu lăsa binoclul nicio clipă.

— Nu ştiu. Dar presupun că a sosit momentul ca domnul Giancarlo să-şi joace rolul. Am auzit că la exterioarele filmelor, operatorii stabilesc destul de greu locul în care lumina este bună.

— Vreţi să spuneţi...

— Că amicul nostru, domnul Malatesta, va depista locul cu lumină favorabilă când scufundătorul lui – care-i este desigur complice – va găsi în adâncul mării ceea ce caută.

— Credeţi că...

— Vom vedea.

Cele două ambarcaţiuni îşi schimbară din nou

poziţia. Dacă presupunerile lui Bekas erau exacte, atunci aceşti oameni trebuiau să fie nemaipomeniţi. Oare aveau să reuşească să scoată din mare aurul pe care naziştii îl jefuiseră odinioară, şi asta sub ochii actorilor, al tehnicienilor, sub ochii atâtor curioşi?

— Îmi daţi puţin...

Bekas mi-a întins binoclul. Un om în salopetă, fără îndoială unul din angajaţii societăţii cinematografice, cobora, legată de un fir abia vizibil – trebuie să fi fost de nylon – o statuetă, imitaţie a efebului de la Anticytera. Pe urmă, a legat celălalt capăt al firului de punte. L-am văzut pe actorul-scafandru plonjând pentru a treia oară.

— Se pare că au găsit locul, zise Bekas.

Nu cunoşteam scenariul filmului, însă înţelegeam: aşadar, ei s-ar fi aflat în căutarea unei statui antice; actorul-scafandru avea să scoată la suprafaţă statueta pe care se îngrijiseră s-o coboare mai înainte, şi aparatul de filmat avea să reţină scena.

— Am avut dreptate! exclamă Bekas. Iată!

Omul cu costum de scafandru ieşea acum la suprafaţă. Ţinea în mână faimoasa statuetă.

Dar numai atât. Nimic altceva.

M-am uitat la Bekas, dar el nici măcar nu s-a întors spre mine. Dusese din nou binoclul la ochi şi nu pierdea nicio mişcare. Fără el nu puteai distinge expresia feţelor, dar gesturile se vedeau clar. Scafandrul ajunsese acum la înălţimea punţii. Doi actori, care interpretau rolul unor marinari, l-au tras sus. Apoi s-a auzit vocea regizorului: „Stop”. „Turnarea” scenei se sfârşise. Bekas a lăsat jos binoclul.

— Au terminat.

Pe navă se strângeau aparatele. Ambarcaţiunile cu prieteni şi curioşi s-au apropiat. Bekas s-a ridicat.

— Putem pleca şi noi.

Ne-am întors la barca cu motor. Ne-am îndreptat spre locul filmării, dar n-am observat nimic deosebit. Regizor, actori şi tehnicieni se purtau ca orice om care duce la bun sfârşit o treabă dificilă. Angajaţii societăţii cinematografice se grăbeau să părăsească acel caic-vedetă şi să revină pe nava unde se aflau colegii lor. Mica flotă s-a îndreptat spre port şi noi am urmat-o. Navele au fost ancorate la locurile obişnuite, muncitorii din echipă au descărcat aparatele, actorii şi tehnicienii au coborât, răspândindu-se prin cafenelele şi restaurantele de pe faleză. De altfel, se apropia ora mesei.

— De ce i-aţi lăsat? m-am adresat lui Bekas.

— Ce puteam face?

— O inspecţie.

— În primul rând aţi văzut şi dumneavoastră că scafandrul n-a scos nimic. Şi-apoi, credeţi că e uşor? Cu ce drept şi sub ce pretext s-o fi făcut? Societatea asta cinematografică e mare şi nu e de-a noastră. O intervenţie din partea mea, fără un motiv temeinic, ar provoca scandal, şi nu uitaţi că în această perioadă agenţia de turism acordă o atenţie deosebită marilor filme străine care se toarnă aici.

— Pentru cât timp au închiriat ambarcaţiunile? şi-a întrebat subalternul.

— Pentru o săptămână.

A privit încă o dată la navele care erau ancorate în port.

— Să nu le pierzi din ochi nicio clipă, îi zise. Mergem să mâncăm? mi se adresă.

Era singurul lucru la care nu mă gândeam în clipa

aceea.

Ne-am petrecut restul zilei fără să acţionăm în vreun fel. Am luat masa, am băut cafeaua în localul din port, renunţând să ne mai ferim de-a fi văzuţi, şi ne-am plimbat ca nişte turişti lipsiţi de griji. Oamenii societăţii cinematografice s-au dus să se odihnească. Sofia Loren îşi făcea siesta la hotelul Leto, iar avocatul Apostolos Melahrinos a apărut după-amiază pe faleză, flancat de impunătoarea soţie şi de tânăra şi frumoasa lui fiică. Toată această linişte deplină era pentru mine extrem de enervantă. Bekas a ajuns până acolo încât mi-a propus o partidă de table!

— Dar ce aşteptăm? l-am întrebat nerăbdător.

— Noaptea, mi-a răspuns calm.

— Şi ce se va întâmpla la noapte?

— Poate nimic, poate multe, a replicat cu aerul lui netulburat care uneori mi-l făcea antipatic.

Noaptea am avut multe de făcut. În primul rând, după cină ne-am retras ostentativ în camera noastră. Am stat vreme de un ceas într-o nemişcare enervantă, pe urmă l-am văzut pe Bekas scoţând dintr-un sertar un pistol pe care şi l-a pus în buzunar.

— Mergem? îmi zise.

Nu l-am întrebat unde. Mi-am privit doar ceasul. Era trecut de miezul nopţii. Am ieşit în uliţa strâmtă a insulei, am făcut un ocol destul de mare şi am ajuns la capătul portului natural, unde era legat caicul. Acel caic care urma să apară în film şi de pe care actorul-scafandru plonjase în mare. Uşoara ambarcaţiune se legăna pe apele negre, la oarecare distanţă de ţărm. De după o stâncă s-a ivit omul lui Bekas. S-a apropiat de noi.

— Noutăţi? s-a interesat comisarul.

— Nimeni n-a trecut pe-aici, nimeni nu s-a urcat în

caic...

— N-ai lipsit nicio clipă, nu?

— Nicio clipă.

Omul s-a retras la fel de tiptil cum îşi făcuse apariţia. Bekas s-a uitat în jur, căutând o ascunzătoare. O barcă veche, răsturnată, putrezea pe nisip. Era exact ceea ce ne trebuia. Ne-am instalat destul de comod în spatele ei. Subalternul dispăruse şi el după o stâncă, şi ţărmul, pentru oricine s-ar fi apropiat, părea pustiu.

— Dar ce aşteptaţi? l-am întrebat pe Bekas.

— Am o speranţă.

— Care?

Eram singuri şi totuşi vorbeam în şoaptă, de parcă ne-am fi aflat printre oameni.

— Din mare n-au scos nimic la suprafaţă, mi-a explicat.

— Poate că n-au găsit.

— Poate. Dar atunci de ce s-au oprit? Filmarea s-a întrerupt, deşi era abia amiază. Aveau timp să caute, aşa cum au mai făcut. De ce-au renunţat la cercetări?

— Să fi găsit totuşi ceea ce voiau?

— Asta sper.

— Dar noi am văzut doar că n-au adus nimic la suprafaţă!

— La suprafaţă, da.

Accentuase în mod deosebit ultimul cuvânt şi numai atunci am început să înţeleg la ce se referea.

— Credeţi că...

— Sper că scafandrul, m-a întrerupt Bekas, a găsit obiectul căutat şi l-a ridicat. Dar nu chiar până la suprafaţă.

Îi citeam clar gândurile.

— Sunteţi de părere că...

— Sunt de părere că a legat obiectul de partea de dedesubt a navei. Acum înţelegeţi ce aşteptăm?

Înţelegeam. Bekas se aştepta, dacă bănuielile lui erau întemeiate, ca oamenii „Îngerului Negru“ să vină să-şi ia prada. De aceea ordonase subalternului său să nu piardă caicul din ochi, nici măcar pentru o clipă. De aceea îşi luase pistolul. De aceea ne şi aflam aici. A trecut însă destul timp şi nu s-a arătat nimeni. Iar eu am văzut decepţia care pusese stăpânire pe chipul comisarului.

— Se pare că presupunerea mea n-a fost corectă, murmură.

Însă nu se putea hotărî să plece, iar eu nu eram deloc dispus să renunţ la ultima noastră speranţă.

— Mai stăm, nu-i aşa?

— Până se luminează de ziuă, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Nu aveam, dar observam că prietenul meu îşi pierduse optimismul. Şi, deodată, mâna lui se lăsă greoaie pe braţul meu.

— Sosesc, mi-a şoptit.

Nu se auzea nimic. Am vrut să ridic capul din ascunzătoare, însă Bekas m-a împiedicat.

La început n-am auzit nimic. Apoi paşi uşori pe nisip, paşii unui om desculţ. Curând, trecătorul nocturn a ajuns în câmpul nostru vizual. Îl puteam zări de la locul unde şedeam, fără să ne trădăm prezenţa. Era un marinar de prin partea locului care înainta cu mers împleticit, de beţiv. Era ameţit de băutură sau numai se prefăcea?

Ne ţineam respiraţia. Individul a coborât spre mare. A dezlegat o bărcuţă şi s-a îndreptat spre caic. Ochii lui Bekas sclipeau în întuneric; păreau ochii unei păsări de pradă care-şi pândeşte victima.

Barca despica valurile fără zgomot. A străbătut repede mica distanţă care separa malul de caic şi l-a abordat. L-am zărit apoi urcându-se pe punte. De la locul nostru îi puteam urmări toate mişcările. Vizitatorul nocturn s-a dus la pupa ambarcaţiunii, s-a aplecat de parcă ar fi căutat ceva, s-a ridicat din nou şi a coborât în barcă. Nu puteam distinge ce ţinea în mâini. Oricum, nu părea să fie ceea ce aşteptam. A luat din nou vâslele şi curând s-a apropiat de ţărm. A sărit pe uscat şi şi-a legat barca. L-am privit dezamăgit pe Bekas. Obiectul din mâna omului era un colac de frânghie!

A pornit cu mers de beţiv. Bekas a ieşit din ascunzătoare şi i-a tăiat drumul. Marinarul l-a privit uluit.

— De unde-ai mai răsărit şi tu? a mormăit.

M-am apropiat de Bekas, care ţinea mâna în buzunarul unde avea pistolul.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat comisarul.

Celălalt îl privea furios.

— Ştii că eşti bine? Eu ce caut, ori tu? Şi, mai întâi, cine eşti?

— Ce cauţi noaptea la caic? insistă Bekas, fără să-i răspundă la întrebare.

— Am să-ţi dau ţie socoteală?

Beţivul era repezit şi pus pe ceartă. Purtarea lui arăta că nu era omul pe care-l aşteptasem.

— Ce-ai căutat la caic? i se adresă Bekas decepţionat.

— Tu mă întrebi? Cine eşti?

— Poliţia, zise comisarul, a cărui dezamăgire creştea.

Beţivul a surâs.

— Păi, de ce nu spui aşa? M-am dus la caic ca să

iau colacul ăsta de frânghie. Îmi trebuie pentru dimineaţă. Caicul e al meu.

Şi-a spus numele şi celelalte date. Vedeam limpede că era sincer.

— Şi ce aşteptaţi aici?

— Pe cineva, rosti plictisit comisarul.

Şi-a chemat omul. Marinarul a văzut uimit că mai apare cineva din întuneric.

— Însoţeşte-l până acasă şi verifică dacă tot ce ne-a îndrugat e adevărat, îi porunci.

Poliţistul l-a prins prietenos de braţ pe plimbăreţul nocturn.

— Mergem.

S-au depărtat, în timp ce localnicul, beat, îşi tot întorcea capul spre noi. Nu pricepea prea bine ce se petrecuse. Am revenit la locul nostru, în spatele bărcii răsturnate. Bekas semăna cu un dulău furios, aşa posomorât cum era.

— Părea că spune adevărul, am şoptit. De altfel, n-a luat nimic din caic.

— Poate c-a venit într-adevăr după colacul de frânghie, însă la fel de bine se poate să fi fost trimis ca să cerceteze împrejurimile. Oricum, ne-am cam încurcat. Dacă oamenii „Îngerului Negru“ sunt pe-aproape, desigur că au văzut ce s-a întâmplat.

— Şi-atunci?

— Vor amâna totul. Însă noi, dimineaţa, vom cerceta partea de dedesubt a navei. Mergem?

— Dar...

— După cele întâmplate, nu vor mai veni... dacă presupunem că în condiţii normale ar fi venit.

— Să plecăm.

Ne-am ridicat decepţionaţi şi chiar atunci cei pe care îi aşteptam şi-au făcut apariţia. Dar nu din

direcţia de unde îi aşteptam noi.

Veneau din largul mării. Mai întâi am auzit zgomotul motorului, pe urmă am văzut cris-craftul[7] despicând apa cu o viteză îndrăcită. S-a oprit lângă caic. L-am zărit limpede pe omul gol care a lăsat cârma şi a plonjat în mare. Purta o mască de pescuit subacvatic, care-i ascundea chipul. Bekas a sărit în picioare.

— El e! a strigat.

Pentru prima dată îl vedeam pierzându-şi cumpătul. Cu mişcări grăbite, spasmodice chiar, prinse să dezlege parâma bărcii. Am alergat şi am sărit înăuntru, îndată după el.

— Repede, spunea comisarul, repede, să-l prindem!

Am pierdut destulă vreme până să găsim vâslele şi să le aşezăm la locul lor. Nu aveam nicio experienţă în acest domeniu şi enervarea ne făcea şi mai neîndemânatici. Am apucat fiecare câte o vâslă.

— Repede! rostea Bekas mecanic. Repede!

Dar cuvintele nu ajutau la nimic. Înaintam îngrozitor de încet, neîndemânatic, şi distanţa până la caic era destul de mare.

— Are să ne scape!

Omul se ridică acum la suprafaţă. Apucă o frânghie pe care trebuie s-o fi aruncat dinainte, şi se târî spre ambarcaţiunea lui. Comisarul dădu drumul vâslei.

— Stai! răcni el.

Îşi scosese pistolul şi gesticula stând în picioare, în barcă. Celălalt nu păru să-i dea nicio atenţie. Ţinându-se de frânghie înainta pe suprafaţa apei spre cris-

[7] Mică ambarcaţiune cu motor, extrem de rapidă. (n. tr.)

craft. Puteam vedea caseta pe care o ducea cu el. Bekas trase.

— Vâslele! strigă. Vâslele!

Am luat vâslele, în timp ce comisarul trase pentru a doua oară. Omul se ascunsese acum după caic. Bekas începu să tragă şi el la vâsle. Când ne-am apropiat de caic, cris-craftul se avânta cu toată viteza spre larg.

Era destul de puţin timp de când ne cunoşteam şi nu-l văzusem niciodată atât de agitat.

— M-am purtat ca un imbecil, îmi zise când am ajuns la mal. Am fost sigur că vor veni dinspre uscat, nicio clipă nu m-am gândit că ar putea veni dinspre mare.

Era furios pe sine, pe toţi şi pe toate. Mergea repede, iar eu aproape că alergam ca să ţin pasul cu el.

— Unde mergem? am îndrăznit să întreb.

— Cel mai nimerit ar fi să ne ducem şi să ne înecăm, dar pentru moment mergem la căpitănia portului.

Acolo însă n-am dat decât peste un marinar care dormea. A fost nevoie ca Bekas să se agite pentru a-l convinge să se ducă să-şi trezească şeful. Şi aşa mai trecu câtva timp.

— Un cris-craft? întrebă ceva mai târziu tânărul şef al căpităniei. Există aici câteva ambarcaţiuni de acest fel. Nu cumva aţi putea să ni-l descrieţi?

Bekas a făcut o descriere care, în alte împrejurări, m-ar fi distrat. Tânărul ofiţer îl asculta cu surâsul acela cu care un specialist ascultă un profan.

— Dar toate ambarcaţiunile de felul ăsta sunt aşa, spuse în cele din urmă. Nu cumva aţi observat ceva deosebit?

— Ce anume?

— De exemplu, numele, numărul...

— Nu.

— Şi pasagerul cum era?

— Purta slip şi mască de pescuit subacvatic.

Omul surâse din nou.

— Nu mă ajutaţi prea mult. Oricum, dimineaţă am să vă pregătesc o listă cu toţi vilegiaturiştii care au asemenea ambarcaţiuni.

— Mi-e teamă că dimineaţa va fi prea târziu, mormăi Bekas.

— Vreţi acum? Nu-i prea uşor. Vedeţi, cris-crafturi au iahturile, şi acum avem aici două. O să facem totuşi ceva.

Bekas şi-a amintit de beţiv.

— Cui aparţine caicul pe care l-a închiriat societatea cinematografică?

— A închiriat trei. La care vă referiţi?

Bekas îi explică.

— E al unui anume Golfinos. Un fost marinar care umblă mereu beat, dar care e un as în meseria lui. De ce?

— Am întrebat şi eu, aşa...

Golfinos era beţivul nostru.

— Prin urmare, pot să am lista?

— Am să v-o pregătesc, îi promise ofiţerul destul de nemulţumit că-i tulburasem somnul.

Nu era uşor să faci o verificare a tuturor acestor oameni în puterea nopţii, şi comisarul Bekas, dându-şi seama de situaţie, fu de aceeaşi părere cu şeful căpităniei:

— Foarte bine. Îi vom vedea dimineaţă. Însă n-am putea afla ceva despre cris-craftul care ne

interesează?

— De la cine? La ora asta dorm toţi.

— Dacă aţi vrea să dăm o raită împreună...

Tânărul ofiţer acceptă fără prea mare încântare. Ne-am învârtit prin insulă, dar n-am aflat nimic, sau aproape nimic. Unui bătrân pescar i s-a părut că ştia ceva despre un asemenea vas.

— Dar nici n-a plecat din insulă, nici nu s-a întors pe insulă.

— Adică?

— Am auzit zgomotul unui motor, dar nici nu l-am văzut plecând, nici întorcându-se.

— Eşti sigur?

Nu era. Nu văzuse, auzise numai, şi, de fapt, nici de asta nu era prea sigur.

— Dormeam, şi omul în somn...

Da. Nu aflasem aproape nimic.

Şeful căpităniei urmărea cu un zâmbet abia ascuns acţiunile lui Bekas. Avea aerul specialistului care vede nişte ageamii amestecându-se în treaba lui. În cele din urmă, se adresă comisarului:

— După cum vă spuneam, noaptea nu e uşor...

— În regulă, îl întrerupse Bekas. Îi vom vizita pe aceşti domni dimineaţă.

Nu prea avusesem ocazia să-l văd într-o asemenea stare. Gândul că succesul îi scăpase în clipa când aproape se afla în mâinile lui îl înnebunea.

— Mulţumesc, prietene, îi spuse bătrânului pescar.

Am pornit-o înapoi. În faţa căpităniei ne-am despărţit de tânărul ofiţer de marină.

— Vă e somn? mă întrebă Bekas.

Îmi dădeam seama că nu voia şi nu putea să se-ntoarcă în camera noastră.

— Deloc, i-am răspuns.

— Atunci ne putem continua plimbarea.

A oftat.

— Urâtă meserie şi asta a noastră! (Se uită în jur, de parcă abia acum vedea insula.) Ce noapte frumoasă! Aţi fost atent la ce ne-a spus bătrânul? N-a auzit ambarcaţiunea plecând de lângă ţărm, nici n-a auzit-o revenind.

— Dormea. Nu aşa zicea?

— De aceea n-a auzit-o?

— Ştiţi alt motiv?

— Poate pentru că nici n-a pornit de la mal, nici nu s-a întors...

Vorbea de fapt mai mult cu el însuşi decât cu mine. Se străduia să-şi ordoneze gândurile care-l chinuiau, să tragă o concluzie. Deodată se opri.

— Câte iahturi spunea şeful căpităniei că se află aici zilele astea?

— Două.

— Va trebui să le vizităm mâine dimineaţă-

9

Ne-am trezit în zori, dacă se puteau numi „somn“ cele câteva ore de zbucium pe care le-am petrecut în paturile noastre. Fumând o ţigară înainte de cafea, Bekas îmi împărtăşea gândurile lui:

— Tot ce-am făcut până azi n-a fost decât un şir de omiteri şi de greşeli. Dar de-acum s-a sfârşit. „Obiectul” nu va fi luat din Mykonos nici de Bakolas, nici de operator, nici de avocatul Melahrinos, dacă presupunem că acest domn are vreo legătură cu afacerea asta. Rolul primilor a fost doar să-l scoată din mare, şi al celuilalt să supravegheze acţiunea. „Obiectul” va fi luat de un alt „asociat”, care nu se află pe uscat. Bătrânul pescar de ieri ştia foarte bine ce spune. Omul cu cris-craftul venise de pe un iaht. Sunteţi gata?

Eram. Am ieşit repede. Tânărul ofiţer nu ne aştepta atât de devreme şi a fost nevoie să-l ridicăm din pat. Fiind un om foarte politicos, nu ne-a apostrofat.

— Aţi spus că în insulă sunt două iahturi, intră comisarul direct în subiect.

— Da.

— Le putem vedea?

— N-aţi vrea să-i vizităm mai întâi pe ceilalţi de pe listă? Ştiţi, oamenii care au iahturi nu obişnuiesc să se scoale atât de devreme.

Bekas însă era nerăbdător.

— Pe cei de pe listă îi vom vedea mai târziu.

Avea o asemenea expresie, încât ofiţerul îşi dădu seama că ar fi inutil să insiste.

— Atunci, să mergem, zise cu aerul omului care se hotărăşte să-şi poarte crucea martiriului.

Am pierdut câteva minute până să fie pregătită barca cu motor necesară acţiunii noastre. Când am pornit, şeful căpităniei ne-a făcut, foarte discret – trebuie să mărturisesc –, unele recomandări:

— Nu ştiu ce vreţi să-i întrebaţi, dar am obligaţia să vă aduc la cunoştinţă că aceşti oameni...

Bekas asculta posomorât. Oamenii care se aflau pe iahturi erau persoane importante, cu relaţii, şi trebuia să ne purtăm cu atenţie.

— Nu am intenţia să-i muşc! rosti comisarul.

Însă expresia feţei lui îţi dădea dreptul să crezi contrariul.

— Cu ce începem?

— Cu iahtul lui Papailiou, spuse ofiţerul. E ancorat pe-aici, prin apropiere. Al doilea se află în dosul stâncilor, destul de departe.

Mă aşteptam să văd un tip ca Onasis – numele era al unor cunoscuţi armatori –, însă omul care ne-a întâmpinat era un tânăr plăcut, care părea aproape copil în bluza lui marinărească. Purtarea lui binevoitoare nu l-a dezarmat pe încruntatul Bekas.

— Cris-craft? Sigur că avem la bord un cris-craft.

— Îl folosiţi numai dumneavoastră? întrebă comisarul.

— Şi eu şi prietenii mei. De ce?

Tânărul ofiţer se grăbi să mai domolească discuţia:

— Domnul Bekas vrea să facă o mică...

Comisarul l-a întrerupt:

— Când l-aţi folosit, dumneavoastră sau prietenii

dumneavoastră, ultima dată?

Armatorul râse, lăsând să se vadă un şir de dinţi albi, sănătoşi.

— Când? În fiecare zi.

— Şi ieri?

Proprietarul iahtului se gândi puţin.

— Şi ieri.

— Noaptea?

— Noaptea? Nu.

— Sunteţi sigur?

— Absolut...

— Nu cumva vreunul dintre prietenii dumneavoastră a făcut o plimbare nocturnă?

— Nu.

— Poate cineva din echipaj, insistă Bekas.

— Nu.

Tânărul armator începuse să se înfurie din cauza insistenţei poliţistului. Bekas însă continua pe acelaşi ton: Poate că l-a folosit cineva, fără ca dumneavoastră să observaţi...

— V-am spus că este exclus.

— De ce sunteţi atât de sigur? se interesă comisarul pe un ton agresiv. În timp ce dumneavoastră vă aflaţi pe insulă, un altul...

— Nu mă aflam pe insulă, îl întrerupse armatorul. Nu ştiu ce căutaţi, dar ieri seară am avut o mică petrecere pe navă. Şi eu şi prietenii mei am petrecut toată noaptea, aşa că sunt în situaţia de a şti ce s-a întâmplat pe iahtul meu. Altceva?

Lucrurile luau o întorsătură urâtă.

— Prietenii dumneavoastră...

— Nu cumva vreţi să vă dau o listă a invitaţilor ca s-o verificaţi?

— Nu, spuse Bekas, nu e nevoie.

Nu ne rămânea decât să plecăm – şi am plecat. Chipul ofiţerului de marină arăta limpede cât de mult dezaproba metodele colegului său de pe uscat.

— Mergem la celălalt? întrebă comisarul.

— Dacă vreţi, răspunse rece ofiţerul.

Se gândea desigur că avea să-l sâcâie şi pe cel de-al doilea armator, tot aşa cum o făcuse şi cu cel dintâi.

— E şi acesta un armator cunoscut? îl întrebă Bekas, în timp ce barca noastră pornea.

— Nu-l cunosc pe domnul Exarhos, dar sunt sigur că nu are probleme financiare. Săracii nu au iahturi, încheie cu o ironie pe care nu ne-o ascunse.

— Desigur, încuviinţă Bekas apatic.

În câteva minute, comisarul reuşise să creeze între noi o atmosferă de tensiune. Ceea ce, fără îndoială, arăta în ce stare neobişnuită se afla prietenul meu, atât de calm de obicei.

Însă pe acest domn Exarhos nici nu l-am supărat, nici nu l-am jignit – pentru simplul motiv că nu l-am găsit. Barca cu motor a căpităniei făcu ocolul insulei, ajunse până la ieşirea micului port natural, dar n-am văzut nimic în afară de două-trei bărci şi de câţiva înotători.

Poliţistul îl privi întrebător:

— Curios! spuse acesta.

— Ce e curios?

— Marina ar fi trebuit să fie aici. Cel puţin aseară se afla ancorată în acest loc.

Am făcut câteva tururi cu barca, însă iahtul Marina nu se vedea nicăieri. Până la urmă am intrat într-un golfuleţ natural şi am coborât pe uscat. În faţa căsuţei sale, un localnic îşi cârpea plasele. L-a salutat cu

respect pe şeful căpităniei portului, iar acesta i-a explicat ce căuta.

— Nava străinilor? A ridicat ancora ieri noapte. S-a întâmplat să pescuiesc tocmai atunci şi-am văzut-o. Mi se pare că s-a îndreptat spre sud.

Bekas o luă înaintea şefului:

— Ieri seară pescuiai?

— Da.

— Cu mult înainte de-a pleca nava?

— Mai din timp.

— Unde pescuiai?

Bătrânul îi arătă.

— Şi Marina unde era?

Mykoniatul privi la ofiţer, parcă întrebându-l dacă trebuia să răspundă acestui străin repezit. El îi făcu semn că „da”.

— Acolo, spuse omul.

— Deci în tot acest timp vedeai iahtul?

— Îmi vedeam de treabă. Ce vreţi să aflaţi?

— A plecat de pe vas vreun cris-craft?

Pescarul se gândi puţin. Bekas aştepta cu vădită nerăbdare răspunsul.

— Da, confirmă localnicul în cele din urmă.

— Cât era ceasul?

— N-am ceas.

— Aproximativ.

— Trebuie să fi fost foarte târziu. Mă pregăteam să mă întorc.

— Ai văzut ambarcaţiunea întorcându-se?

— Da.

— Şi Marina a pornit îndată?

— După câteva minute.

— Mulţumesc, zise Bekas.

Îşi scoase pălăria şi-şi şterse cu batista fruntea

transpirată.

— Ne putem întoarce şi noi, ni se adresă. Cred că am terminat.

Comisarul Bekas a luat de la căpitănia portului lista celorlalte opt persoane care aveau cris-crafturi, asta numai şi numai pentru că trebuia. Nu credea însă că omul care-l interesa putea fi printre aceştia, şi nici nu s-a grăbit să-l întâlnească. Avea convingerea că scufundătorul nocturn era acela care coborâse de pe Marina şi plecase, în noapte, cu ea.

— Am păţit-o pentru a doua oară, murmură.

Şeful căpităniei promisese că va da de veste tuturor porturilor unde ar fi putut acosta nava, şi că-l va informa pe comisar de îndată ce va avea noutăţi. Însă Bekas nu-şi făcea iluzii. Oamenii pe care îi urmărise dovediseră că nu erau nişte ageamii. N-ar fi făcut prostia să intre ţanţoşi într-un port, cu tot aurul la bord. Vor fi găsit, desigur, vreun mijloc ca să treacă „obiectul” pe altă navă, şi asta în largul mării sau lângă vreun ţărm pustiu.

— Deci cercul se măreşte, i-am spus când am revenit în camera noastră. La cei pe care-i cunoaştem se mai adaugă unul. Grupul Demodikos, Kondalexis, Arghiris se îmbogăţeşte acum cu acest domn Exarhos.

— Oare Exarhos e şi el amestecat?

— Dar Marina...?

— Da, Marina îi aparţine lui Exarhos, şi el este cel care a poruncit ca nava să pornească în larg. Dar oare Marina a plecat pentru că omul de pe cris-craft a luat ceea ce voia, sau lucrurile s-au petrecut invers?

— Adică?

— Adică este exclus ca printre invitaţii sau în

echipajul Marinei să fi existat şi trimisul „Îngerului Negru”, care ştiind că Marina ar fi plecat oricum în timpul nopţii şi-a ales tocmai acel ceas ca să ia „obiectul” pe care complicii lui îl ascunseseră sub linia de plutire a caicului?

— Şi pe Bakolas nu-l veţi aresta? am întrebat.

— Acum, mai mult ca oricând e nevoie ca el să fie liber.

În cele trei zile care urmară, insula Mykonos a fost părăsită pe rând de toţi cei care ne interesau. Echipa de filmare continua să lucreze cu Sofia Loren, însă Bakolas, după o ceartă cu un electrician, a fost concediat şi a plecat cu vaporul-cursă.

— Rolul lui s-a sfârşit, spuse Bekas, care avusese grijă ca unul din oamenii lui să-l urmărească îndeaproape.

Respectabilul domn Melahrinos a părăsit şi el insula, grăbit să se întoarcă la treburile sale, însoţit până la vapor de soţia şi frumoasa lui fiică. Ca toţi oamenii foarte ocupaţi din Atena, nu-şi putea permite să rămână mai mult lângă familia ce-şi petrecea vacanţa acolo. Cu acelaşi vapor am plecat şi noi. Nu mai aveam ce face la Mykonos. De singura persoană care ne-ar mai fi putut interesa, operatorul Giancarlo Malatesta, avea să se ocupe Serviciul Străinilor.

10

M-am întors la hotel cu sentimentul cu care îţi regăseşti căminul, după un voiaj îndelungat. Prietenul meu, barmanul, mi-a zâmbit de la locul lui şi astfel, deşi nu intenţionasem, m-am apropiat de el. M-am căţărat pe unul din scaunele barului, în timp ce îmi pregătea ceva de băut.

— Cum a fost călătoria?

Am înălţat din umeri.

— N-aţi petrecut bine?

— Nici bine, nici rău.

— Aţi fost în Mykonos?

Nu-mi aminteam să-i fi spus unde mă duc.

— Da.

— Lume?

— Destulă.

— I-aţi văzut acolo şi pe actori?

— I-am văzut.

(De ce până şi cei mai simpatici oameni insistă să te facă să vorbeşti despre lucruri care-ţi sunt indiferente?)

— Oricum, mai bine că aţi lipsit zilele astea de-aici.

— De ce?

L-am întrebat doar aşa, de formă, ca să nu pară că nu dau importanţă conversaţiei.

— E, cu toate aceste evenimente dureroase...

— Care evenimente?

— N-aţi aflat? Au scris toate ziarele.

Pe insulă nu citisem ziarele.

— Ce-au scris?

— Despre accident.

— Care accident?

— Doamna Arghiris, mama prietenului dumneavoastră, şi însoţitorii ei au murit.

— Cum?

— Doamna Arghiris, mama domnului Alex... Plecaseră într-o excursie la Meteora şi...

Amorţeala m-a părăsit dintr-o dată. Moartea, principala protagonistă în afacerea „Îngerului Negru”, îşi făcea din nou o spectaculoasă apariţie. Îl auzeam pe barman pevestindu-mi în amănunt: doamna Arghiris, Irma Kondalexis şi un prieten de-al lor – Demodikos – se duseseră într-o excursie la Meteora (acea excursie pe care Bekas şi cu mine o caracterizaserăm drept capcană); de la Kalambaka au vrut să-şi continue drumul spre nord şi, undeva, la Katára...

— Ştiţi, o trecere abruptă primejdioasă... Acolo s-a produs accidentul. Maşina lor s-a prăbuşit în prăpastie. N-a scăpat nimeni... Au pierit toţi trei. Mi se pare că le-aţi cunoscut pe doamne.

— Le cunoşteam.

— A fost îngrozitor. Au găsit cadavrele celor două doamne sfărâmate de stânci. Sau au apucat să sără în timp ce maşina se prăbuşea, sau au fost proiectate afară, în cădere. Cât despre cel care conducea, s-a înţepenit la volan şi a rămas înăuntru. Maşina a luat foc şi nefericitul a fost carbonizat.

Mi-a povestit şi alte lucruri, dar nu-l mai auzeam.

Comisarul Bekas a venit la hotel ceva mai târziu. Ne-am instalat într-un colţ liniştit.

— Aţi aflat amănunte despre accident? l-am întrebat.

— Da.

Mi-a repetat ceea ce îmi spusese deja barmanul.

— Seamănă cu jocul ăla, spuse Bekas, cum se numeşte? Cel pe care-l joacă copiii şi la fiecare rundă iese cineva din cerc. Până când rămâne numai unul, câştigătorul. Să vedem cine iese în jocul ăsta câştigător.

M-am înfiorat, dându-mi seama la ce făcea aluzie.

— Credeţi că accidentul nu era... accident?

— Toate aceste morţi... Konstas, Haaze, Magda, acum cei trei...

— Dar dacă n-a fost accident, cum s-a întâmplat? Trebuie să fi trimis pe cineva după ei, pe cineva care le-a defectat frâna...

— Nu ştiu. Am să cer raportul. Dacă rămânea în viaţă cel puţin unul din trei, aş fi spus că a vrut să scape de ceilalţi. Dar au murit toţi: doamna Arghiris, Irma Kondalexis, Demodikos...

M-am gândit la Demodikos. Cândva crezusem că el era omul care punea totul în mişcare... Acum vedeam că era un simplu pion în acel joc al morţii. Rămăsese în viaţă doar infernalul creier al „Îngerului Negru”.

Şi cine să fi fost*?*

Bekas stătea în faţa mea, uşor aplecat, şi se juca în neştire cu bricheta lui ieftină. Ai fi spus că mă uitase, aşa cum era, cufundat în gânduri, în marele salon al hotelului decorat cu tablouri valoroase şi mobilă stil domnea o răcoare plăcută. La intrare s-au ivit doi străini care abia sosiseră: o femeie înaltă, uscăţivă, şi roşcovanul ei însoţitor. Tot ce se afla în jurul nostru exprima confort, linişte, siguranţă. Totul era departe

şi contrar cu ceea ce ne preocupa şi ne îngrozea.

— Cu Exarhos ce-aţi făcut? m-am interesat.

— Mi se pare c-am dat de-un fir.

— Adică?

— Omul care a folosit în noaptea aceea cris-craftul. Dar nu e chiar sigur.

— Cine e? O persoană cunoscută?

— Nu. O persoană pe care o întâlnim pentru prima oară. Însă oricum – dacă într-adevăr aceasta este – nu reprezintă decât un personaj secundar. Un personaj a cărui misiune era de a lua „obiectul” şi de a-l scoate din Mykonos.

— Ce fel de om?

— O lichea din „lumea bună”. Un tânăr de familie care a cheltuit tot ce i-au lăsat părinţii şi al cărui ultim capital sunt bunele relaţii pe care le-a moştenit de-acasă. Puţin atlet, puţin dansator, puţin jucător de cărţi, puţin jigolo, puţin din toate. Un anume Asclepios.

S-a ridicat şi mi-a dat mâna.

— Poate că vor trece câteva zile până să ne vedem. Cred că mă voi duce să dau o raită prin Meteora.

— Asclepios?

— E căutat de toată poliţia. Când mă voi întoarce, îl voi ancheta.

— Şi... „obiectul”?

— Nu cred c-au făcut prostia să-l aducă aici. Ascultaţi – a făcut o mişcare de parcă se hotărâse brusc să spună ceva sau de parcă în clipa aceea ajunsese la o concluzie pe care o căuta de mult –, am impresia că răspunsul la problemă, răspunsul la toate problemele, se află în „accidentul” de la Kalambaka.

— E vorba de accidentul în care au pierit cei trei?

— Şi unde al patrulea, marele al patrulea, nu poate decât să-şi fi lăsat urmele. Voi merge la Kalambaka.

— Pot să vă însoţesc?

S-a încruntat, apoi, când tocmai era pe punctul să plece, a murmurat:

— Să fiţi gata mâine la şapte dimineaţă.

11

Am fost gata cu un ceas mai devreme şi comisarul a sosit exact la ora fixată. Îl aşteptam la intrarea hotelului, cu o mică valiză în mână. A venit conducând o maşină neagră englezească, marca Morris.

— Am închiriat-o special, mi-a explicat, în timp ce deschidea portiera ca să urc. N-am vrut să stricăm liniştea de la Meteora cu impresionanta maşină a poliţiei.

Am luat loc lângă el. Avusesem deja ocazia să constat cu câtă îndemânare conducea şi cât de agere erau mişcările acestui om rotofei. Pe când ieşeam din Atena, mi-a spus, de parcă ar fi fost vorba de ceva neînsemnat, fără ca măcar să mă privească:

— L-am găsit pe acel Asclepios. Ne-a făcut unele greutăţi, dar în zori a vorbit. El a luat „obiectul”.

— Şi unde se află acum?

— Zice că, înainte de-a ajunge la iaht, l-a predat cuiva, unei persoane, care se afla într-o barcă cu motor... aşa fusese stabilit.

— De către cine?

— De doamna Arghiris, înainte de-a pleca din Atena. Exarhos nu ştia nimic despre afacerea asta. Se pare că nici Asclepios nu ştia mai mult. Credea că e vorba de nişte bijuterii aduse clandestin sau de stupefiante.

Vorbea fără să mă privească.

— Credeţi c-a spus adevărul?

— Nu era în stare să mintă, răspunse sec.

Am preferat să nu-mi imaginez scena nocturnă petrecută în arestul poliţiei.

— Şi barca cu motor care a preluat lădiţa?

— Încă n-am reuşit să aflăm nimic despre ea.

Un şofer amator cam grăbit, voind să ne depăşească, fu cât pe-aci să ne lovească. Strădania lui Bekas de-a evita coliziunea ne-a întrerupt discuţia. Strângea volanul de parcă ar fi fost supărat pe el.

— Oamenii ăştia sunt foarte puternici, zise la un moment dat. L-au găsit pe nemernicul ăsta de Asclepios şi ştiau că nu se pot bizui pe tăcerea lui, dacă-l vom aresta. De aceea au pus-o pe doamna Arghiris să-i dea instrucţiuni.

I-am spus că nu înţelegeam.

— Ştiau, mă lămuri el strângând din dinţi, că *doamna Arghiris va fi moartă când avea să se facă treaba.* Aşa că nu mai aveau de ce să se teamă.

Meteora se ivi brusc. În orice altă împrejurare, severa măreţie a stâncilor drepte, care se-nălţau ca o rugăciune spre cer, m-ar fi umplut de admiraţie şi teamă. De data aceasta însă, gândurile mele erau în altă parte, şi comisarul Bekas se purtă de parcă nici nu vedea măreţia naturii. Am intrat în Kalambaka şi ne-am oprit la hotelul orăşelului. Un funcţionar, prea puţin „turistic”, a venit să ne ia valizele. Numai atunci am observat că Bekas n-avea cu el decât o servietă.

Ne-a condus în simplul dar plăcutul hol al hotelului şi s-a dus în dosul tejghelei – camerist şi secretar în acelaşi timp – ca să ne treacă în registru datele personale. Bekas l-a întrebat:

— Străinii care au pierit în accident au locuit aici?

— Vă referiţi la sărmanele doamne şi la domnul care le însoţea? Da, la noi...

Bekas trase spre el registrul şi îndată găsi ceea ce voia.

— Au fost înscrişi aici, îmi spuse.

M-am aplecat şi am citit numele oamenilor care nu mai existau.

— Când au venit?

Funcţionarul i-a răspuns cu bunăvoinţă.

— S-au dus la mănăstiri?

— Toţi se duc.

— Mai era cineva cu ei?

Întrebarea m-a uimit. Oare ce răspuns aştepta?

— Nu, nimeni.

— Aţi avut şi alţi străini în zilele acelea?

— Ca totdeauna în acest sezon.

— Demodikos şi doamnele se împrieteniseră cu cineva?

— Nu.

— Nicio conversaţie, nimic deosebit?

Funcţionarul a surâs.

— Nimic. Ai fi zis că le era silă de străini. Sărmanul domn stătea de vorbă numai cu localnicii. Mai ales cu unul de-al nostru, cu Petralias... deveniseră aproape prieteni.

— Cine e acest Petralias?

— Un biet beţiv care scoate şi el un ban de la turişti.

Le urmăream tăcut discuţia, străduindu-mă să aflu unde voia să ajungă tovarăşul meu de drum.

— Unde locuieşte acest Petralias?

— Nu departe de hotel.

— Poţi să-l chemi?

Am observat o oarecare ezitare:

— Cu plăcere, însă nu vă pot servi. Petralias nu e în localitate. Am auzit c-a plecat la Atena.

— Când?

Celălalt se gândi.

— Nu ştiu. Mi se pare că nu l-am mai văzut din ziua în care a avut loc accidentul. Plecase de la hotel ca să le arate drumul, s-a întors... Nu, nu l-am mai văzut. Nu cred c-a mai trecut pe-aici.

Zărisem într-adevăr o mică sclipire în ochii lui Bekas sau mi se păruse?

— Unde ai zis că locuieşte?

Funcţionarul îi arătă.

Încă nu reuşisem să-mi dau seama unde voia să ajungă comisarul. Am părăsit hotelul şi ne-am dus la locuinţa care ne fusese indicată. Exista o oarecare nerăbdare în gesturile şi în purtarea prietenului meu.

Casa era mică şi mizeră, o sărăcăcioasă locuinţă ţărănească. O bătrână spăla în curte nişte rufe.

— Aici locuieşte Petralias? a întrebat-o Bekas.

Femeia şi-a şters mâinile cu şorţul.

— Da, dar acum nu-i acasă.

— Unde e?

— La oraş. Aşa a spus, că se duce la oraş.

— Tu eşti nevastă-sa, maică-sa?

Bătrâna l-a privit de parcă vorbele lui ar fi jignit-o.

— Nu. Kostandis locuieşte la mine.

Ne-a arătat o coşmelie în curte.

— Uite, în camera aia. N-are nici nevastă, nici familie, nici câine, beţivanul...

Era limpede că nu-şi stima deloc chiriaşul.

— Îţi aminteşti când a plecat?

— De unde să ştiu ce face? Ce, n-am altă treabă?

— Ştii că s-a dus să arate drumul unor străini?

— Ştiu. Ălora de au murit.

— De-atunci a mai venit acasă?

Bătrâna s-a gândit câteva clipe.

— Nu, a răspuns.

— Eşti sigură?

— Sigură.

— Îţi mulţumesc.

Bekas se răsuci brusc pe călcâie şi ieşi din curtea mizeră, în timp ce femeia se întoarse la albia cu rufe. Comisarul avea din nou aerul unui buldog înfuriat.

O anchetă complementară a dovedit că nimeni din Kalambaka nu-l mai văzuse pe beţiv după accident. Petralias plecase la oraş – şi care să fie oraşul? Larisa, Trikala, Atena? – îndată după accident.

— Ce a văzut şi cine l-a izgonit? se întreba Bekas cu glas tare.

— Credeţi că l-au silit să părăsească localitatea?

— Că l-au plătit să plece fiindcă a văzut ceva, numai că... dacă Petralias nici n-a fost plătit, nici n-a plecat...

— Dar?...

Doream să nu primesc răspunsul pe care l-am primit:

— ...ci şi-a sfârşit zilele aici, în locurile unde s-a născut.

Şeful postului de jandarmi din Kalambaka era un om plăcut. Puteai să constaţi dintr-o privire că era mulţumit de el însuşi, de serviciul şi de regiunea în care lucra. Cu ochii aceia albaştri, obrajii trandafirii şi surâsul lui fericit, îmi părea cu totul diferit de încruntatul şi întunecatul Bekas. Şi-a primit cu mare entuziasm colegul din Atena.

— Deci vă interesează accidentul?

— Mă interesează Petralias, răspunse aspru Bekas.

Celălalt s-a uitat mirat la colegul din capitală.

— Petralias? De ce Petralias?

— Nu s-a mai întors acasă.

Poliţistul cel îmbujorat a râs. Parcă era pentru prima dată când beţivul nu se întorcea acasă?

— Şi, fie vorba între noi, parcă are casă? Locuieşte în magazia unei bătrâne, adică atunci când îşi aminteşte să vină înapoi. Un vagabond care nu face rău nimănui. Azi e aici, mâine la Trikala, poimâine la Karditsa. Am anunţat jandarmeria oraşelor vecine. Cum îl găsesc, îl interogăm.

— Dacă-l vor găsi! zise tăios Bekas.

Buna dispoziţie a veselului poliţist păru să dispară. Acest domn din Atena începuse să cam depăşească limitele.

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă, şi pentru prima oară în vocea lui exista oarecare răceală.

— Că poate, în acest moment, Petralias e mort. Aţi găsit cadavrele doamnelor pe stânci. Cadavrul însoţitorului lor l-aţi găsit?

— Desigur.

— Carbonizat?

— Fireşte.

— Şi de unde ştiaţi sigur că era el şi *nu altcineva*?

Poliţistul din Kalambaka l-a privit uluit. Nu pricepea ce vrea să spună. Bekas continuă neînduplecat:

— Cum puteţi avea certitudinea că acel trup carbonizat nu e al lui Petralias?

Ofiţerul de jandarmi se uita la Bekas de parcă vedea un nebun.

— Fac doar o presupunere, ţinu comisarul să precizeze.

— Dar... de ce să fie Petralias? bâigui şeful postului

de jandarmi.

— Asta e altă chestiune...

Deşi considera ideea colegului său atenian nebunească, poliţistul din Kalambaka fu nevoit să admită că, formal, cadavrul carbonizat pe care-l găsise putea aparţine lui Petralias, ca şi oricui altcuiva. Arăta în aşa fel încât nu se putea face nicio recunoaştere. Din omul de la volan nu rămăsese decât o masă de carne arsă.

— Vedeţi, nimeni n-a căutat să stingă focul.

— Medicul a văzut cadavrele?

— Desigur. Şi medicul şi procurorul. Şi ei, ca şi mine... nu am insistat asupra amănuntelor. Ştiam cine sunt victimele.

Bekas rămase tăcut. Mi-am dat seama la ce se gândea. Medicul, şeful postului de jandarmi şi procurorul din regiune ştiau nu ale cui erau cadavrele, ci ale cui *ar fi trebuit să fie!*

— Au fost înmormântate în localitate?

— Da. În starea în care au fost găsiţi...

Bekas, în sfârşit, deveni ceva mai politicos:

— Ascultaţi, domnule coleg. Nu mă aflu aici în calitate oficială, şi cazul vă aparţine întru totul, însă dacă vreţi să acceptaţi părerea unui coleg mai în vârstă, v-aş spune să...

Şi i-a spus. Să se-ngrijească să trimită la Atena ce mai rămăsese din Demodikos. Într-un laborator se poate descoperi ceva din aproape nimic.

— Nu vreau să vă influenţez, dar cred că nu-l veţi mai vedea vreodată pe Petralias. Ceea ce a mai rămas din el a fost îngropat sub numele de Demodikos.

— Şi Demodikos? întrebă îmbujoratul poliţist,

căruia acum însă îi pierise roşeaţa din obraji.

— Pe el ne vom strădui să-l găsim noi.

12

Plecasem la Kalambaka ca să descoperim urmele celui de „al patrulea”, şi-acum ne înapoiam cu certitudinea că în cazul accidentului, un al patrulea nu existase. Şi acest fapt răsturna toate raţionamentele comisarului. Dacă Demodikos şi cele două femei ar fi fost ucişi de un altul, care pusese la cale „accidentul”, lucrurile ar fi urmat aceeaşi linie pe care afacerea „Îngerului Negru” mersese de la început. Jocul de copii continua, şi cercul se restrângea mereu. Ultimul dintre membrii organizaţiei „Îngerul Negru” se debarasa pe rând de colaboratorii săi. Era oribil, dar avea o raţiune. Acum însă?

— De ce vrea Demodikos să-l credem mort? am întrebat.

— Poate că nu vrea să-l credem noi.

A frânat şi, oprit în mijlocul şoselei, s-a întors spre mine, sprijinindu-şi mâna dreaptă pe speteaza banchetei.

— E o idee la care, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât o găsesc mai plauzibilă: Demodikos nu pe noi vrea să ne inducă în eroare, sau, cel puţin, nu pe noi în special. Demodikos vrea să inducă în eroare pe un altul, şi asta înseamnă că jocul a ajuns la capăt.

Îşi aprinse o ţigară, foarte dornic să dea explicaţii.

— Atena e un oraş mic. Pentru crima organizată Atena e ca un oraş provincial liniştit, în comparaţie cu capitalele străine. Dacă Demodikos intenţiona să

rămână în Grecia, n-ar fi recurs la trucul acestei morţi. În câteva zile s-ar fi arătat undeva, cineva l-ar fi văzut, undeva l-am fi descoperit. Ca să vrea să treacă drept mort, înseamnă că şi-a asigurat plecarea din Grecia, că rolul lui aici s-a terminat.

— Şi trucul cu moartea?

— E adresat altcuiva.

— Cui?

— Celui de-al patrulea, celui pe care l-am numit „al patrulea”. Sunt ultimii doi. Ultimele verigi ale lanţului. Se cunosc bine şi ştiu – trebuie să ştie – că jocul nu se termină cu doi câştigători. Unul trebuise să triumfe. Demodikos a „murit” tocmai ca acest „al patrulea” să creadă că acum a rămas ultimul.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Şi să nu rămână ultimul...

Înainte de-a apuca să-i răspund, demară.

M-a lăsat la uşa hotelului şi oricine ne-ar fi văzut ar fi crezut că suntem doi tovarăşi de drum care s-au certat. Îl înţelegeam şi nu-l condamnam. În această afacere, Bekas avusese numai insuccese.

Nu mi-a telefonat toată ziua. În dimineaţa următoare am aflat despre el noutăţi din ziare. Comisarul Bekas îşi schimbase tactica. Ziarele scriau despre arestarea italianului Giancarlo Malatesta, a tehnicianului Bakolas şi a lui Asclepios, fără să dea însă prea multe amănunte.

Trei zile reprezintă o perioadă lungă de timp, mai cu seamă când există atâtea întrebări arzătoare la care nu găseşti răspuns. În cea de-a patra zi, m-am hotărât să mă duc să-l întâlnesc pe comisar. N-a fost prea bucuros văzându-mă, dar, oricum, m-a primit, deşi i-ar fi fost foarte uşor să n-o facă. Şi asta era

ceva!

— Am citit ziarele... am început.

— Da, am aşteptat destul. I-am arestat.

Nu arăta prea încântat de rezultatul anchetei, şi i-am mărturisit acest gând.

— Am obţinut exact ce mă aşteptam. Nimic în plus...

— Au refuzat să facă mărturisiri?

— Au declarat tot. Numai că acest „tot“ e foarte puţin. Au mărturisit ceea ce ştiau. Îmi închipuisem că şmecherii ăştia sunt doar nişte figuranţi – şi s-a dovedit că, într-adevăr, erau doar figuranţi.

— Operatorul?

— Îl dusese de nas prietena ta, doamna Arghiris. Şi aici trucul era contrabanda, ca şi în cazul lui Asclepios. Credeau că vor scoate din mare mărfuri de contrabandă. Asclepios bănuia că e vorba de stupefiante, iar italianul, de obiecte antice, interzise comercializării.

— Bakolas?

— Un individ fără importanţă. Unul din „voinicii” lui Demodikos. A recunoscut că te-a lovit. Niciunul din ei nu-i o figură importantă.

A muşcat nervos ţigara stinsă.

— Îi cunoşteau bine stăpânii lor. Erau siguri că vor spune tot când vor cădea în mâinile noastre. Şi au avut grijă ca ei să fie „morţi” când avea să se întâmple acest lucru.

— Şi aurul?

— Omul din barca cu motor, căruia Asclepios i-a predat „obiectul”, trebuia să-l transporte la o navă, în larg. O navă care s-a grăbit să părăsească imediat apele teritoriale greceşti. Am dat greş. Am dat greş de la început până la sfârşit. Nu mai am nimic de

aşteptat, în afară de...

— În afară de?...

— În afară de ultima mişcare a celui de-„al patrulea”:

— Şi care ar fi această mişcare?

— Un voiaj.

În aceeaşi zi, avocatul Apostolos Melahrinos mi-a comunicat că trebuie să trec pe la biroul lui. După moartea Magdei, rămăseseră o serie de probleme legate de moştenire ce se cereau reglementate urgent, căci avocatul intenţiona să plece în străinătate pentru mai multe luni.

I-am telefonat de îndată lui Bekas.

— Mi-aţi vorbit despre o ultimă mişcare.

— Da.

— Apostolos Melahrinos urmează să plece în străinătate.

Răspunsul n-a fost cel pe care-l aşteptam.

— Sute de oameni pleacă zilnic în străinătate.

Se vedea că nu-şi regăsise buna dispoziţie.

— Am crezut că trebuie să vă anunţ.

— Mulţumesc.

N-am mai avut ce zice şi am închis telefonul.

Comisarul Bekas spusese că mişcarea următoare avea să fie un voiaj, şi iată că avocatul Melahrinos se pregătea de plecare. La câteva minute după acest telefon, am pornit spre biroul lui.

Mă aştepta, aşezat în fotoliul lui de piele, în dosul biroului masiv de stejar, înconjurat de aceleaşi cărţi cu coperţi groase ce dădeau un aer şi mai oficial încăperii. Mi-a întins mâna, iar eu am avut o mică ezitare. Avea o mână moale, rece şi umedă.

— Pentru că voi lipsi destul de mult timp, am crezut

de cuviinţă...

Îl ascultam cum îmi înşira termeni legali şi financiari despre testament, în timp ce mintea mi-era preocupată de o singură întrebare: putea fi acest om greoi, rece şi hotărât, cel de-„al patrulea”? Da, sigur că putea. Ochii lui reci, mişcările sigure, tonul inexpresiv păreau a se potrivi faimosului „creier” al „Îngerului Negru”. Apostolos Melahrinos era un om care ştia ce vrea şi care ştia să ajungă acolo unde dorea.

— ...Prin urmare, după moartea văduvei unchiului dumneavoastră, întreaga avere mobilă şi imobilă...

Fără să vreau, am spus:

— De ce m-aţi minţit?

M-a privit uimit pentru această întrerupere „fără legătură”.

— Poftim?

— De ce m-aţi minţit, atunci, despre Magda?

A părut să se gândească.

— Despre Magda? Nu înţeleg.

— Când plecase de-acasă şi îi pierdusem urma. Am venit la biroul dumneavoastră şi v-am întrebat dacă aţi văzut-o. Mi-aţi spus că nu. Şi totuşi ştiu că doar cu câteva minute în urmă fusese aici.

— În acest caz ar trebui să ştiţi şi de ce v-am ascuns faptul acesta, răspunse cu răceală.

— De ce?

— Aţi mai întâlnit-o... Aţi fost amantul ei... Ea îmi ceruse să procedez astfel. Ea îmi ceruse să nu vorbesc nimănui – nu făcea nicio excepţie pentru dumneavoastră – despre prezenţa ei în acest loc. N-o simpatizam, dar, la urma-urmelor, era soţia prietenului meu şi clienta mea. Aveam obligaţia să-i respect dorinţa.

S-a ridicat pe jumătate de la biroul lui, vădit indispus, rece şi ostil. Nu mi-a dat mâna.

— Când plecaţi? l-am întrebat.

— Azi, cu avionul de şapte.

Cum stătea, pe jumătate ridicat, a luat un act, prefăcându-se că-l citeşte. Îmi arăta limpede că din acel moment eu nu mai existam în încăpere. Nu şi-a îndreptat ochii spre mine decât în clipa când am ajuns la uşă.

I-am telefonat lui Bekas de la chioşcul de ziare aflat în colţul străzii pe care se afla biroul avocatului.

— Pleacă la ora şapte.

— Aşa v-a spus, dar poate pleacă mai devreme.

— În cazul ăsta?

— Am luat toate măsurile.

Şi totuşi a plecat la ora pe care mi-o comunicase.

La şapte fără un sfert şi-a făcut apariţia la aeroport în Ford-ul lui negru, greoi, care-i semăna. Conducea şoferul, şi era însoţit de unul dintre tinerii lui funcţionari. Nu ne-a observat. Bekas nu-l pierdea nicio clipă din ochi, de parcă silueta aceea masivă îl magnetiza.

— Dacă e vorba să se-ntâmple ceva, atunci se va întâmpla în aceste câteva minute care-au mai rămas.

Nu m-am putut stăpâni să nu privesc în jur, căutându-l pe Demodikos. Oare unde se afla în acest moment? Stătea ghemuit într-o maşină, aşa cum făceam noi, se deghizase sub uniforma vreunui funcţionar de la aeroport, sau se amestecase în mulţimea călătorilor ce se înghesuiau la vamă? După multe discuţii, ajunsesem la concluzia că numai unul din ei avea să plece din Grecia şi să preia comoara naziştilor. Aşadar, Apostolos Melahrinos înainta oficial

şi impunător spre interiorul aeroportului, în timp ce ajutorul lui se îngrijea de bilete, iar şoferul îi căra valizele. Dar celălalt, Demodikos, unde era?

Am coborât din maşină. Bekas s-a dus să se întâlnească cu colegul de la serviciul de securitate al aeroportului, ca să arunce o privire pe lista pasagerilor.

— Nimic deosebit, mi-a spus când s-a întors.

În difuzor, vocea plăcută a funcţionarei anunţa:

— Pasagerii pentru Londra sunt rugaţi să-şi ocupe locurile.

Grupul de călători părăsi clădirea îndreptându-se spre pista de decolare. Bekas i-a urmat imediat şi, şoptind ceva funcţionarului de la serviciul vamal, iar eu am făcut acelaşi lucru. Am rămas de-o parte, privind la pasagerii care urcau în avion. Apostolos Melahrinos era printre ultimii.

În fiecare clipă mă aşteptam să se întâmple ceva, dar nu s-a petrecut nimic. Funcţionarii aeroportului au retras scara mobilă, elicele au început să se învârtească, avionul a rulat puţin pe pista de decolare, s-a întors şi curând s-a desprins de pământ. Jet-ul, şi odată cu el avocatul Melahrinos zburau acum deasupra aeroportului Hellenikon. Curând, dispăru la orizont. L-am privit pe comisarul Bekas.

— Nu s-a întâmplat nimic, am şoptit ca pierdut.

— Da, încuviinţă. Nu s-a întâmplat nimic, în afară de cazul în care ceea ce aşteptam să se petreacă la aeroport s-a şi petrecut.

M-am uitat la el, cuprins de mirare.

— În afară de cazul în care Apostolos Melahrinos, a continuat încruntat comisarul, era deja ultimul din bandă când a ajuns la aeroport, şi amicul dumneavoastră, Demodikos, în această clipă, este

într-adevăr mort...

— Credeţi?...

— Vom afla totul când îi vom găsi cadavrul, deşi...

S-a oprit.

— Deşi?

— Mai există o posibilitate. Ca Apostolos Melahrinos să fie nevinovat. Să nu aibă nicio legătură cu „Îngerul Negru”.

În maşină mi-a explicat că oricum n-am fi putut face nimic. Nici să împiedicăm voiajul cunoscutului avocat – ce aveam concret împotriva lui? –, nici să alergăm după el. Dacă şi Demodikos reuşise să treacă dincolo de hotarele Greciei, „ultimii” din organizaţia criminală a „Îngerului Negru” aveau să-şi desfăşoare partea finală a duelului lor pe alt teren, şi noi dăduserăm greş definitiv.

— Cum, de altfel, am dat continuu greş până acum.

Când am ajuns în Piaţa Constituţiei, m-a părăsit. Era evident că tovărăşia mea îl stânjenea. Îi aminteam permanent de eşecul său.

— Când vă mai văd? l-am întrebat.

S-a purtat politicos:

— Când voi avea noutăţi am să vă telefonez, aşa cum sper să faceţi şi dumneavoastră.

În holul hotelului l-am văzut pe Alex Arghiris. Era disperat şi mai demn de milă ca oricând. I-am prezentat condoleanţe pentru moartea mamei sale. A început un monolog dezlânat, plin de durere. Acest individ ciudat nutrea sentimente echivoce pentru maică-sa. Ai fi spus că o ura şi în acelaşi timp o adora. Plângea în felul acela isteric al oamenilor de genul lui.

— Bei ceva? l-am întrebat.

— E cam devreme...

Era opt seara.

— Dar fie. Un *ûzo,* ceru întorcându-se spre barman.

— Apostolos Melahrinos a plecat azi, i-am spus.

— Cine?

— Avocatul lui Konstas, Apostolos Melahrinos.

— Da?

Îi era absolut indiferent. Îşi luă paharul cu *ûzo* şi sorbi o înghiţitură.

— Nu e ridicol? Ridicol şi straniu. Am rămas numai noi doi, ca ultimii supravieţuitori de pe o navă care s-a scufundat...

Discuţia noastră nu începuse bine şi nu ştiam unde va ajunge. După jumătate de oră, barmanul notase în contul tânărului opt pahare de *ûzo.* Alex Arghiris se aplecă spre mine.

— Vreţi să vedeţi diseară ceva interesant? mă întrebă.

— Interesant?

— Da. Pentru dumneavoastră, foarte...

A privit în jur şi apoi, cu tonul confidenţial al beţivilor, mi-a şoptit:

— Ceva care are legătură cu „Îngerul Negru”.

Era singurul lucru la care nu mă aşteptam.

— Ce?

— Ceva care are legătură cu „Îngerul Negru”. Veţi vedea însă numai dumneavoastră. Nici acel poliţist grosolan pe care-l târâţi pretutindeni în ultimul timp, nici altcineva. Numai dumneavoastră...

Să fi fost atât de beat încât nu mai ştia ce spune?

— Au ucis-o pe Magda, apoi pe mama. A fost o greşeală din partea lor.

Vorbea despre „Îngerul Negru” şi despre oamenii săi de parcă îi cunoştea. Era urmarea beţiei ori...

— Vreţi?

— Da.

— Însă nu veţi spune nimic nimănui, până atunci nu veţi sta de vorbă cu nimeni, nu veţi telefona nimănui. De-acord?

— De-acord.

— Foarte bine. Pregătiţi-vă atunci pentru o mică excursie. Un scurt voiaj nocturn.

L-am privit de parcă-l vedeam pentru prima oară. „Mişcarea următoare va fi un voiaj.” Cuvintele poliţistului aveau să mă înnebunească în cele din urmă.

— Când?

— La miezul nopţii. Până atunci nu ne vom despărţi nici măcar pentru o clipă. De-acord? încă unul, îi ceru barmanului.

Da, era beat. Dar oare numai ăsta să fi fost motivul?

— Ai băut destul, i-am zis.

— Ziua de azi merită asta.

— Ce are deosebit ziua de azi?

A râs.

— E ziua când toate socotelile se lichidează.

A luat imediat paharul, l-a dus la gură şi l-a golit dintr-o dată, cu o mişcare bruscă. M-am uitat la ceas. Era opt şi jumătate.

— Mai avem la dispoziţie trei ore şi jumătate. Trei ore şi jumătate nu e mult, însă uneori par nesfârşite.

Disperarea lui de mai-nainte fusese înlocuită cu o mare tensiune.

— Oricum, Vom ajunge la timp, m-a asigurat zâmbind într-un fel aparte.

13

Nu greşise. Trei ore şi jumătate nu reprezintă un timp lung, dar acum mi se părea ca durează prea mult. Eram nerăbdător să văd în ce consta lucrul „interesant” pe care mi-l promisese Alex Arghiris, dar pe de altă parte mă întrebam dacă nu cumva toată povestea asta nu era decât rodul imaginaţiei unui om beat şi isteric. Se punea totuşi întrebarea: cum de ştia Alex Arghiris despre „Îngerul Negru”?

— Aveţi vreo idee despre felul cum ne-am putea petrece timpul? m-a întrebat.

— Mă duc în camera mea să mă culc şi...

M-a întrerupt, dând din mâini. Promisesem să nu-l părăsesc nicio clipă.

— Nici despărţiri, nici convorbiri telefonice. Altfel propunerea mea se anulează.

— Atunci?

— Rămânem aici.

Aici însă, în faţa tejghelei de la bar, era primejdios să mai rămânem. Dacă am fi continuat să bem, la miezul nopţii Alex Arghiris n-ar mai fi fost în stare să se ţină pe picioare.

— Nu vrei să ne plimbăm? i-am propus.

— Nu. Ne putem întâlni cu persoane nedorite. Ca, de exemplu, prietenul dumneavoastră, poliţistul cel bondoc. Într-adevăr, cum puteţi suporta compania unor specimene atât de vulgare?

— Prietenul meu nu e vulgar. Atunci, să ne aşezăm comod în două fotolii şi să aşteptăm.

Am aşteptat până la miezul nopţii. Între timp, Alex Arghiris şi-a privit ceasul de câteva ori. Fix la douăsprezece s-a ridicat.

— A sosit momentul, spuse.

A străbătut salonul cu paşi şovăitori, iar eu l-am urmat. Pe trotuar s-a oprit şi a respirat cu nesaţ aerul răcoros al nopţii.

— Frumoasă noapte! a exclamat, şi ochii îi luceau.

— Unde mergem?

— Fără întrebări... doar ne-am înţeles.

— Cel puţin aş vrea să ştiu cu ce?

— Cu maşina mea.

Câţiva metri mai încolo, lângă trotuar, sclipea în lumina becurilor maşina lui albă, tip sport. Alex Arghiris s-a îndreptat spre ea şi-a adus-o mai aproape. Mi-a deschis portiera, am urcat şi maşina a pornit cu o smucitură bruscă.

Mai înainte, păruse a fi profund deznădăjduit. Acum ochii îi străluceau.

— Mi se pare că aştepţi ceva plăcut, i-am zis.

Mi-a răspuns fără să mă privească:

— Da. Aşa e.

— Şi acest „ceva” are legătură cu mine sau cu „Îngerul Negru”?

— Şi cu una, şi cu alta.

Vorbea fără să se-ntoarcă spre mine. Conducea cu o viteză de necrezut, îngrozindu-mă, şi pe deasupra mai era şi beat.

Am coborât strada Panepistimiou şi am făcut înconjurul Pieţii Omonia. Nu l-am întrebat unde mergem, pentru că ştiam că nu-mi va răspunde. De altfel, după puţin timp mi-am dat singur seama. Am luat-o pe bulevardul Atena şi am ieşit la mare.

— Mergem în Pelopones? l-am întrebat.

— Nu atât de departe.

Şi totuşi goneam pe drumul Peloponesului. Dar n-am ajuns la Istm. La răscrucea spre Lutraki am cotit. Nu înţelegeam ce căutam în această staţiune balneară, dar peste puţin m-am lămurit. Am străbătut şoseaua principală şi ne-am continuat drumul. Acum ne îndepărtam de mare şi Alex Arghiris îşi privea mereu ceasul, mărind viteza.

— Aşa cum goneşti, mă tem că nu vom mai ajunge niciodată la destinaţie, i-am spus, nemaiputându-mă stăpâni.

— Vom ajunge. Suntem obligaţi să ajungem. Nu-i putem lăsa pe cei care ne aşteaptă.

— Suntem aşteptaţi?

Zâmbi.

— Am glumit.

Oare era numai beat? Nu cumva individul era şi nebun?

Am trecut printr-un sat. Am început să urcăm muntele. Pe urmă alt sat şi, brusc, marea se ivi iar în faţă, desfăşurând înaintea noastră un ţărm deosebit de pitoresc. Luna arginta apele, lăsând în umbră mici golfuleţe care păreau artificiale. Alex Arghiris mi-a arătat cu capul:

— Vom merge acolo şi veţi afla.

Am privit golful înconjurat de stânci înalte, pe care mi-l arăta.

— Ce-i acolo?

— Nu ştiţi? N-aţi fost niciodată în excursie pe-aici? E Hereonul. Se pare că în urmă cu câteva mii de ani aici se afla un port important. Un port pe care acum oamenii l-au uitat.

Am privit, în depărtare, micul port natural.

— Nu de tot, am replicat. Dacă nu greşesc, zăresc acolo un caic.

Ochii lui Alex Arghiris sclipiră.

— Nu greşiţi.

— Acolo... suntem aşteptaţi?

Acum Arghiris râse deschis şi era pentru prima oară când se întâmpla acest lucru – un râs cu totul contrar purtării lui de până atunci.

— Acolo *îi* vom aştepta noi, mă lămuri.

Când ne-am mai apropiat, a stins farurile maşinii.

— Aşa ne vom zdrobi de stânci! am strigat.

— Sunt atent. Nu vă neliniştiţi!

— Dar de ce ai stins farurile?

— Aşa trebuie. Dacă atragem curioşii, nu veţi mai vedea nimic.

Am îmbrăţişat cu privirea nesfârşita pustietate din jur.

— Nu cred că există aici vreo persoană care să poată deveni „curioasă”.

Nu mi-a răspuns. A oprit maşina destul de departe de portul acela atât de greu accesibil. La început nu mi-am dat seama, dar mai târziu, după acele întâmplări îngrozitoare, m-am gândit că avusese grijă să oprească în aşa fel încât să nu fim văzuţi dinspre mare.

— Am ajuns, mă anunţă.

A oprit motorul şi am coborât. Am înaintat amândoi pe sub copaci şi am ajuns la capăt. De-acolo drumul devenea foarte greu. Ca să ajungem în micul port natural, aflat la câţiva metri sub noi, trebuia să coborâm o pantă aproape verticală. Caicul, închis în golfuleţul înconjurat de stânci, părea o jucărie, aşa cum stătea, nemişcat, pe suprafaţa calmă a mării. După primii metri, Alex Arghiris se opri.

— Am uitat ceva în maşină, îmi zise. Luaţi-o înainte, vă ajung eu din urmă.

S-a întors şi s-a oprit iar.

— Mai bine urcaţi-vă pe caic. Nu trebuie să fiţi văzut.

— Dar nu e nimeni acolo?

— Nu. Caicul este al meu.

Înainte de-a apuca să-l mai întreb ceva, a dispărut. Am coborât pe ţărm. Caicul era legat de ţărm şi, cum apele se adânceau brusc, pupa lui aproape că atingea stâncile. Am ezitat. Luna se ascunsese în nori. Pe mica ambarcaţiune domnea o tăcere deplină.

— Nu e nimeni aici? am întrebat, şi vocea mea mi s-a părut străină.

Nu am primit, firește, niciun răspuns. Să stau în întuneric pe malul cu stânci abrupte aşteptându-l pe Arghiris sau să mă urc pe caic, aşa cum îmi spusese? Stâncile îmi provocau teamă. Caicul era ceva mai prietenos, mai cald. M-am apucat de frânghie şi am urcat. Alex Arghiris avusese dreptate. Pe vas nu se afla nimeni. Atunci am văzut lumina şi în acelaşi timp am auzit şi zgomotul împuşcăturii. Am simţit o puternică arsură în umăr. Cineva trăsese asupra mea dinspre culoarul care ducea la singura cabină a caicului.

M-am prăbuşit...

Durerea era puternică, însă nu mi-am pierdut cunoştinţa. Am văzut mai întâi mâna înarmată şi pe urmă trupul bărbatului care ieşea din ascunzătoare. Mi-a părut uriaş când s-a aplecat asupră-mi. Mâna înarmată s-a ridicat din nou... dar în clipa aceea luna ieşi din nori, luminând chipul celui care trăsese. Îngheţat de spaimă, l-am recunoscut pe Demodikos!

Când îmi văzu trăsăturile chipului, faţa lui trădă o mare uimire. Nu eram cel pe care-l aşteptase. A părut că vrea să spună ceva, dar n-a apucat. L-am văzut prăbuşindu-se ca un copac retezat, exact în clipa când am auzit trei împuşcături, una după alta.

Alex Arghiris s-a ivit brusc, cu un surâs pe faţă: un Alex Arghiris nou şi necunoscut mie.

Şi deloc beat.

14

S-a aşezat în faţa mea, pe un colac de frânghie, jucându-se cu pistolul pe care-l ţinea în mână.

— Vă promisesem că veţi vedea ceva interesant, mi se adresă zâmbind. Ceva care să aibă legătură cu „Îngerul Negru”. M-am ţinut de cuvânt. L-aţi văzut pe sărmanul Demodikos, penultimul om al „Îngerului Negru”.

— Şi ultimul?

— Ultimul, fireşte, sunt eu!

Oare ce se întâmplase cu băiatul acela chinuit care plângea mereu?

— Ultimul, datorită dumneavoastră, spuse politicos. Ceea ce l-a distrus pe scumpul Demodikos a fost inteligenţa. Adică faptul că se considera foarte inteligent. Credea că voi veni singur la întâlnire.

Privi cu dispreţ trupul nemişcat.

— Imbecilul!

Aveam dureri mari, dar voiam să aflu tot adevărul.

— De ce m-ai luat cu tine? l-am întrebat.

— Ca să se întâmple ceea ce s-a întâmplat. Mi-am dat întâlnire cu Demodikos, şi am fost punctual. Numai că m-a aşteptat cu pistolul în mână. Aveam nevoie de cineva care să-i servească drept ţintă. Dumneavoastră, datorită curiozităţii care vă rodea, eraţi omul cel mai potrivit.

— Ştiai că te aşteaptă ca să te ucidă?

— Bineînţeles.

— Şi m-ai trimis pe mine în locul tău?

— Aţi fi vrut să fiu ucis eu? Cine preferă moartea lui în locul morţii altuia? Ştiam că Demodikos vă va confunda cu mine. Am coborât pe alt drum şi... s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Îmi permiteţi?

Fără să aştepte răspuns, se ridică.

— Din fericire, ambarcaţiunea are motor puternic. Voi ieşi în larg – trebuie, desigur, să mă debarasez şi de el şi de dumneavoastră – şi apoi mă întorc la baza mea. Într-un golfuleţ cât se poate de legal, destinat navelor. La Kalamaki, ştiţi, acolo unde clubul nautic...

Monstrul! Vorbea atât de liniştit despre omul pe care-l ucisese şi despre mine, care urma să am aceeaşi soartă, de parcă ar fi fost vorba de o excursie oarecare! Cum de mă putusem înşela atât de mult? Am vrut să mă scol şi să mă reped asupra lui. Alex Arghiris şi-a îndreptat pistolul spre mine.

— Fără prostii! Pistolul are opt gloanţe şi imbecilul ăsta de Demodikos mi-a mâncat doar trei.

Nu mă împiedica însă numai arma. Eram incapabil să mă mişc. L-am văzut depărtându-se şi am auzit zgomotul motorului. Curând, caicul părăsea acel golf fatal.

Cât timp trecuse? N-aş fi putut spune exact. Zăceam în acelaşi loc unde căzusem şi poate că pentru câteva minute îmi pierdusem cunoştinţa. Alex Arghiris veni şi se aşeză iar în faţa mea.

— Am un pilot automat, mă informă, de parcă acest lucru mă putea linişti.

Mi-am adunat puterile ca să vorbesc.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice vreţi. În primul rând, pentru că un om care foarte curând n-o să mai existe poate să afle orice, şi

în al doilea rând pentru că vă sunt obligat. Azi m-aţi servit.

— Tu ai ucis-o pe Magda?

Faţa lui se crispă, şi de data aceasta era sincer.

— Cum puteţi rosti asemenea idioţenii? Magda era singurul om pe care-l iubeam. Bestia asta a ucis-o – şi mă jurasem să i-o plătesc.

L-am crezut.

— De ce îmi telefonai?

— Ca să te izgonesc. Ştiam ce fel de bărbaţi îi plac Magdei, şi eram sigur că aveai să-i placi.

M-am târât până la marginea punţii, m-am ridicat pe jumătate şi mi-am sprijinit umărul teafăr de copastie. Această poziţie îmi mai amorţi puţin durerea.

— De ce l-ai ucis pe Timoteos Konstas?

— Nu eu. A fost ucis pentru că nu mai prezenta siguranţă. Spunea că e chinuit de remuşcări, că ar vrea să iasă din organizaţie şi tot felul de aiureli. Unul de-ai noştri când are crize de felul ăsta devine periculos.

— Magda ştia?

— Da.

— Şi a acceptat ca soţul ei să fie asasinat?

— Nu, însă ce putea să facă? Prea era amestecată în toate...

— Pe Aperghis de ce l-au ucis?

— Îl văzuse în noaptea aceea pe Demodikos.

Auzeam vântul şuierând printre catargele navei şi valurile izbindu-se de bordaj. Şi dintr-o dată m-am gândit la comoară.

— Şi aurul unde-l aveţi?

Arghiris râse.

— Prietenul tău cel bondoc crede că am expediat

aurul în străinătate, zise mulţumit. Trebuie să mărturisesc că ideea e bună pentru un om cu inteligenţă mediocră. Dar numai pentru un om cu inteligenţă mediocră.

A surâs mândru de el însuşi.

— Pe când tu eşti genial, i-am spus.

— Genial e vorbă mare. Oricum însă, mai inteligent decât prietenii mei şi decât comisarul dumneavoastră.

Privi în jur şi respiră cu nesaţ aerul nopţii.

— Ştiţi ceva? mă întrebă deodată. Îmi sunteţi simpatic. Ar trebui să vă urăsc pentru dragostea pe care v-a arătat-o Magda, dar nu vă urăsc.

— Şi totuşi ai să mă ucizi!

Înălţă din umeri şi surâse într-un fel aproape copilăresc.

— Parcă pot face altfel. Dacă vă las în viaţă, veţi alerga de îndată la prietenul ăla vulgar, vă veţi da drumul la gură şi atunci întreg edificiul clădit de mine cu atâta trudă şi migală se va prăbuşi ca un castel din cărţi de joc. Trebuie să recunoaşteţi că...

Sub lumina lunii i-am văzut ochii strălucind.

— Aşa-i că am dreptate?

— Fără îndoială...

Ce aş fi putut răspunde unui om care îmi spunea atât de calm că e obligat să mă ucidă?

Deasupra capetelor noastre, pe un cer împodobit cu nori argintii, călătorea o lună ca în filmele pe ecran lat. Marea era liniştită şi nu auzeam decât clipocitul micilor valuri stârnite de navă. În spatele nostru, umbra munţilor de care ne îndepărtam pălea tot mai mult. În faţă se zărea coasta Moreasului. Ştiam că lucrurile aveau să se petreacă exact aşa cum le

descrisese Alex Arghiris. Însă din punct de vedere afectiv, îmi era imposibil să admit că totul se sfârşise şi că peste câteva minute aveam să fiu mort. Mi se părea că trăiesc un coşmar.

— Avocatul făcea şi el parte din combinaţie? am întrebat.

— Care avocat?

— Apostolos Melahrinos. Făcea şi el parte dintre oamenii „Îngerului Negru”?

— Ce legătură are Apostolos Melahrinos?

Părea sincer.

— Dar tu? „Îngerul Negru” e o bandă alcătuită din foşti nazişti, iar tu eşti prea tânăr ca să ai vreo legătură cu ei. Cum de te-au amestecat indivizii ăştia şi pe tine...?

A zâmbit cu şiretenie, aşa cum zâmbeşte un copil care crede c-a făcut un lucru inteligent.

— Nu ei m-au amestecat... Eu singur m-am amestecat. Ca şi dumneavoastră, mă considerau un copil. Am aflat adevărul într-o noapte, în Elveţia, acum patru ani. Mama îi primise la hotelul unde şedeam pe Haaze şi pe Demodikos. Eu eram în camera mea. Credeau că dorm, dar eu am auzit tot ce-au vorbit. Afacerea mi s-a părut interesantă. La început, mama s-a supărat, însă până la urmă s-a supus.

— Ceilalţi ştiau?

— Cândva au aflat.

— Magda?

— I-am spus-o chiar eu. Nu voiam să am secrete faţă de ea.

— Demodikos?

— Se credea foarte deştept. Îşi închipuia că voi înghiţi basmul cu „accidentul” şi cu „moartea” lui, şi-a

păţit-o. Când i-am telefonat acolo unde ştiam că se ascunde, a rămas uluit. Mi-a propus să ne întâlnim aici ca să împărţim prada şi să ne despărţim. S-a crezut din nou foarte deştept, şi a păţit-o din nou...

S-a oprit, a zâmbit politicos şi a adăugat:

— Datorită inteligenţei mele şi datorită dumneavoastră.

Era ciudat. Ar fi trebuit să realizez că acestea îmi sunt ultimele clipe din viaţă, şi totuşi curiozitatea continua să mă stăpânească. Să am, în sfârşit, răspuns la toate întrebările care mă chinuiau din clipa în care aflasem de toată povestea asta.

— Ce rol a avut unchiul meu în această afacere?

Şi-a privit ceasul de la mână.

— E o poveste lungă şi nu ştiu dacă am destul timp ca să v-o spun. Unde ne aflăm?

S-a ridicat, a străbătut puntea de la un capăt la altul şi a revenit să se aşeze în faţa mea. Se juca din nou cu pistolul. Durerea îmi trecuse, şi nu mai simţeam decât amorţeală şi epuizare.

— Toate acestea s-au întâmplat când eram foarte mic, aproape un copil. Nemţii se retrăgeau din Grecia. Câţiva dintre mai marii naziştilor au ascuns aurul luat de la evrei acolo unde l-am găsit noi. Însă, neavând încredere unul în altul, au împărtăşit taina la mai multe persoane, dar nu pe de-a-ntregul...

Nu înţelegeam.

— Adică?

— Şeful Serviciului special pentru evrei a ascuns aurul cu ajutorul unor oameni care habar n-aveau de ceea ce făceau. Pe urmă a încredinţat taina la alţi patru, în felul următor: unul ştia pe care insulă se află ascunzătoarea, dar nu ştia în ce loc anume; altul cunoştea locul – trei mile spre răsărit –, dar nu ştia

numele insulei. Celălalt ştia adâncimea, dar nu cunoştea numele insulei nici locul... Şi aşa mai departe. Aţi înţeles?

— Aproximativ. Şi unchiul meu?

— Cum respectivii vedeau că Reichul e pe ducă, voiau să folosească aurul mai târziu, după mulţi ani, când aveau să-şi înceapă strădaniile pentru reînvierea hitlerismului. Le trebuia deci şi un localnic respectabil – în fiecare ţară –, fiindcă se vede că treaba asta nu s-a făcut numai în Grecia. Unchiul dumneavoastră era „localnicul respectabil”.

— Şi mama ta?

— Când foştii nazişti şi-au părăsit vechile ambiţii şi au început să se intereseze doar de bănuţi, a intrat în combinaţie şi maică-mea. Era amanta unuia dintre nemţii care cunoşteau secretul. Când acesta a văzut că moare...

— A fost asasinat?

Alex Arghiris a izbucnit în râs.

— Nu. A murit din cauza unei banale apendicite. Aşadar, fiind pe moarte, i-a încredinţat mamei taina. Şi ea s-a angajat să se ocupe de problema respectivă.

A râs.

— N-aţi cunoscut-o. Era născută ca să fie „şef”.

— Şi Haaze?

— Era unul dintre cei care ştiau.

— Cine l-a ucis?

— Unul din compatrioţii lui, cu care se asociase Demodikos.

— Acela care s-a sinucis?

— Acela pe care „l-a sinucis” Demodikos, după ce a reuşit să pună mâna pe informaţiile dorite. Bietul Demodikos, făcea tot ce putea ca să rămânem cât mai puţini la împărţeală...

— Şi Meteora? Ce rol a jucat în afacerea asta?

— Oamenii care deţineau secretul nu se cunoşteau între ei. Îi cunoştea numai unul: şeful Serviciului special pentru evrei. Meteora fusese fixat ca loc de întâlnire, după un anumit număr de ani. Membrii „Îngerului Negru" aveau să se recunoască cu ajutorul unei parole.

— Încă ceva...

Alex Arghiris se ridică.

— V-am spus multe. Nu mai dispun de timp.

— Numai un singur lucru. Cel care cunoştea taina în întregime, şeful Serviciului special, cum l-ai numit, de ce nu s-a folosit singur de ceea ce ştia?

— Pentru că a pierit pe frontul sovietic, la două luni după ce a părăsit Grecia. Am terminat.

Şi-a pus pistolul la brâu şi s-a aplecat peste cadavrul lui Demodikos.

Nu era puternic şi a reuşit făcând un efort deosebit. Gâfâind şi sufocându-se, a tras trupul până la marginea navei. Acolo s-a oprit şi şi-a şters fruntea transpirată.

— E tare greu, a spus, de parcă voia să-mi stârnească mila.

S-a aplecat deasupra corpului nemişcat. La început nu mi-am dat seama ce face. Pe urmă, când s-a ridicat, am văzut că legase o ancoră de picioarele cadavrului. S-a odihnit puţin şi apoi şi-a continuat treaba. Era înfiorător, îmbrăţişa mortul, străduindu-se să-l ridice la înălţimea copastiei, însă de fiecare dată îi scăpa. A făcut acest lucru de două-trei ori, fără rezultat...

Îl priveam, incapabil să mă mişc. Dacă mi-ar fi rămas putere, cât de uşor ar fi fost să mă arunc

asupra acestui tânăr buhăit, doborându-l fără nicio dificultate... Acum, în lupta aceea cu cadavrul, vedeam limpede că-i lipsea orice forţă fizică. Dar mă simţeam ca paralizat, neputincios să fac vreo mişcare.

Până la urmă, Alex Arghiris a izbutit. Am auzit zgomotul făcut de corpul lui Demodikos în apă. Monstrul s-a sprijinit istovit de copastie, cu mâinile depărtate, respirând anevoie. Au trecut astfel câteva secunde, în care eu aşteptam, iar el încerca să-şi refacă forţele. Deodată am văzut că Alex Arghiris tresare, se întoarce şi se apleacă peste bordaj, încercând să străpungă întunericul cu privirea. La început n-am înţeles. L-am auzit înjurând şi pe urmă am distins zgomotul unui alt motor. O navă se-ndrepta spre noi. Din locul unde mă aflam n-o puteam vedea, însă o auzeam. M-am apucat cu mâinile de bordaj şi, adunându-mi câtă putere îmi mai rămăsese, am reuşit să mă ridic în genunchi. Am zărit nava la o distanţă mai mică de două sute de metri. Era una dintre acele ambarcaţiuni rapide care sunt folosite de paza de coastă. Voiam să strig, dar nu puteam.

Alex Arghiris s-a întors spre mine cu chipul schimonosit de furie, spaimă şi ură.

— Orice s-ar întâmpla, spuse, ai aflat prea multe. Nu trebuie să te găsească viu.

Am întins mâinile ca să mă sprijin, în timp ce el se apropia, şi atunci am simţit între degete bucata grea de fier. Era o rangă care cine ştie la ce folosea pe navă şi nu ştiu cum de nimerise să-mi fie la îndemână. Am strâns-o cu putere. Nu eram în stare să mă lupt, însă când Arghiris s-a aplecat asupra mea l-am lovit peste genunchi cu forţa pe care mi-o dădea

spaima. I-am auzit ţipătul ascuţit – ţipăt de femeie – şi l-am văzut prăbuşindu-se. Aşa cum stătea, căzut pe punte, mă privea cu ură şi uimire.

Dar asta era tot ce puteam face. Ranga de fier mi-a alunecat dintre degetele aproape paralizate. Arghiris s-a ridicat cu greutate şi şi-a scos pistolul de la brâu. Ura îl făcea de nerecunoscut. Şi-a îndreptat mâna înarmată spre mine, în clipa când umbra navei de urmărire, care se apropiase între timp, cădea asupra punţii. Nu mai vedeam decât gura pistolului... pe unde avea să vină moartea. N-am mai putut rezista. Am închis ochii.

Zgomotul pe care l-am auzit nu era zgomotul singuratic şi oarecum surd al pistolului, ci răpăitul rapid şi ritmic al unei arme automate. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Alex Arghiris prăbuşindu-se pe punte, în timp ce pistolul îi aluneca din mână. Ameţit, am privit în jur. Pe puntea navei patrulă se afla marinarul care trăsese, ţinând în mâini arma automată din care ieşea un firicel de fum, iar alături de el...

Alături de el stătea, în picioare, cu neîndemânarea celor de pe uscat, singurul om pe care nu mă aşteptam să-l văd: comisarul Bekas! Am vrut să spun ceva, dar n-am reuşit. Pleoapele mi-au devenit extrem de grele şi, într-o clipă, toate au pierit înghiţite de un nor întunecat.

15

Vocea crainicei de la aeroport anunţa: „Pasagerii sunt rugaţi să treacă la locurile lor”. Bekas surâdea lângă mine. Era mulţumit. Pierduse toate partidele jocului, dar o câştigase pe ultima.

Când îmi revenisem, pe nava patrulă, îmi explicase totul amănunţit. Că oamenii lui dăduseră de urma lui Demodikos, că fusese anunţat de voiajul „penultimului” la Hereon, că a ajuns prea târziu ca să mai poată surprinde caicul, dar destul de devreme ca să mă salveze.

— Trebuie să vă duceţi la avion, mi-a zis.

M-a însoţit până la aeronavă şi lângă scară mi-a strâns mâna cu deosebită căldură.

— Sper ca data viitoare când veţi veni în Grecia să mă căutaţi.

— Dacă voi mai veni vreodată, va fi după foarte mult timp.

M-am urcat şi uşa avionului s-a închis în urmă. Prin hublou l-am zărit pe Bekas, caraghios de rotofei, aşa cum îl vedeam de la înălţime. Mi-a făcut semn cu mâna, în timp ce avionul a început să lunece pe pistă.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am închis ochii încercând să nu mă gândesc la nimic. Era imposibil. Mă gândeam la Magda, la ciudatul ei destin, la dragostea noastră. Mă gândeam la toate acele morţi succesive care nu avuseseră niciun sens şi niciun scop. Pentru că Demodikos, doamna Arghiris, Irma

Kondalexis, Haaze şi Alex nu aveau să afle niciodată că în zadar uciseseră şi fuseseră ucişi. În caseta care ar fi trebuit să conţină comoara evreilor, deschisă în biroul căpităniei portului, nu s-au găsit decât nişte tinichele fără valoare. Acel „numărul unu”, şeful Serviciului special, îşi înşelase colaboratorii? Sau s-a întors cândva din Rusia, unde ei credeau că „pierise”, şi i-a furat, luându-şi pentru sine întreaga comoară?

Alex şi ceilalţi nu aveau s-o afle niciodată, cum nu aveau să afle niciodată cât de zadarnice au fost toate câte se întâmplaseră.

Stewardesa a venit să-mi spună că trebuie să-mi pun centura de siguranţă. Am tresărit la auzul vocii ei. Această voce...

Nu, era absurd. Vocea ei nu semăna deloc cu vocea Magdei. Şi totuşi, ştiam că pentru mult timp în fiece chip de femeie aveam să caut chipul ei, în fiece voce, vocea ei...

SFÂRŞIT